KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.3.2022 r.
COM(2022) 142 final

2022/0095 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów i uchylające dyrektywę 2009/125/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2022) 165 final} - {SWD(2022) 81 final} - {SWD(2022) 82 final} -
{SWD(2022) 83 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Do głównych celów niniejszego rozporządzenia należy zmniejszenie negatywnego wpływu na środowisko w cyklu życia produktów oraz poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego. W obrębie tych celów dąży się do rozwiązania problemów i ich przyczyn na podstawie analizy przeprowadzonej w ramach oceny skutków. Odzwierciedlają one fakt, że na rynku wewnętrznym dostępne są produkty, które wywierają niepotrzebny, szkodliwy wpływ na środowisko. Rozporządzenie przyczynia się również do realizacji celów unijnej polityki przemysłowej, obejmujących zwiększenie podaży zrównoważonych produktów i popytu na nie, realizowanie założeń w zakresie zrównoważonej produkcji oraz zapewnienie równych warunków działania dla produktów sprzedawanych na rynku wewnętrznym. W przemyśle potrzebne są zharmonizowane wymogi obowiązujące we wszystkich krajach, skuteczne sposoby ich przestrzegania, właściwe egzekwowanie przepisów, wzmocniony nadzór rynku i kontrole celne oparte na analizie ryzyka[1].

Produkty odgrywają istotną rolę w życiu obywateli UE, a liczba, zakres i różnorodność oferowanych nam produktów stale rośnie. Wraz z postępem technologicznym, który dokonał się w ciągu ostatnich dziesięcioleci, wzrosła również nasza zależność od nich: od produktów ICT, dzięki którym pozostajemy w kontakcie z innymi podczas kryzysu związanego z COVID-19, do mebli i urządzeń, które ułatwiają nam codzienne prowadzenie domu. Swobodny obrót produktami ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, który pozostaje podstawą konkurencyjności przedsiębiorstw unijnych i możliwości wyboru oferowanych konsumentom.

Rozporządzenie ma na celu przeciwdziałanie najbardziej szkodliwemu wpływowi produktów na środowisko poprzez zastosowanie opartego na ekoprojekcie podejścia do bardzo szerokiej gamy produktów i umożliwienie określenia szerokiego zakresu ukierunkowanych wymogów dotyczących produktów. Określono w nim zatem ramy ustanawiania wymogów dotyczących ekoprojektu w oparciu o aspekty związane ze zrównoważonym charakterem i z obiegiem zamkniętym wymienione w planie działania UE dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym[2], takie jak trwałość produktów, możliwość ich ponownego użycia, ulepszenia i naprawy, obecność substancji potencjalnie niebezpiecznych w produktach, efektywność energetyczna i zasobooszczędność produktów, zawartość materiałów z recyklingu, regeneracja produktów i wysokiej jakości recykling oraz zmniejszenie śladu węglowego i środowiskowego produktów.

W ten sposób przyczyni się ono do osiągnięcia ogólnych celów UE w zakresie klimatu, środowiska i energii przy jednoczesnym wspieraniu wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i włączenia społecznego. Dzięki zwiększeniu trwałości materiałów, zapewnieniu jak najdłuższego zachowania ich wartości oraz zwiększeniu wykorzystania w produktach zawartości materiałów z recyklingu będzie ono propagować uniezależnienie rozwoju gospodarczego od wykorzystania zasobów naturalnych oraz zmniejszenie zależności od materiałów, co przyczyni się do zwiększenia otwartej strategicznej autonomii i odporności UE. Kilka ostatnich wydarzeń przypomniało nam o możliwych słabych punktach globalnych łańcuchów dostaw.

---

[1] Jak przewidziano w art. 46 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 w sprawie unijnego kodeksu celnego.

[2] COM(2020) 98 final.

Niniejsze rozporządzenie jest częścią pakietu inicjatyw przedstawionych przez Komisję, dotyczących zrównoważonych produktów i propagujących wybór zrównoważonych produktów. Pakiet obejmuje ukierunkowane inicjatywy sektorowe dotyczące wyrobów włókienniczych[3] i budowlanych[4], które odnoszą się do produktów wywierających największy wpływ na środowisko i klimat, a także inicjatywę mającą na celu wzmocnienie pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepsze informowanie i lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami[5]. Do czasu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja zapewni także kontynuację prac w ramach obowiązującej dyrektywy w sprawie ekoprojektu, w tym poprzez przyjęcie nowego planu prac dotyczącego ekoprojektu i etykietowania energetycznego na lata 2022–2024, uwzględniającego nowe produkty związane z energią oraz przewidującego aktualizację produktów, które podlegają już regulacji, i stawianie ambitniejszych celów dotyczących tych produktów.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W rozporządzeniu poszerzony zostanie zakres stosowania **dyrektywy w sprawie ekoprojektu**, zarówno jeśli chodzi o produkty, jak i nowe rodzaje wymogów. Ze względu na jasność prawa dyrektywa w sprawie ekoprojektu powinna zatem zostać uchylona. Biorąc pod uwagę szeroki zakres proponowanego rozporządzenia, konieczne jest określenie – na ile to możliwe – jego związku z istniejącym prawodawstwem mającym zastosowanie do produktów objętych rozporządzeniem oraz z innymi inicjatywami związanymi z jego celami lub mającymi znaczenie dla tych celów. Celem jest uniknięcie powielania działań, tak aby zminimalizować obciążenie administracyjne dla przedsiębiorstw i organów.

Podejście ogólne opiera się na założeniu, że niniejsze rozporządzenie to określi wymogi w obszarach, w których istniejące prawodawstwo ich nie zawiera lub w niewystarczającym stopniu uwzględnia aspekty związane ze zrównoważeniem środowiskowym. Zastosowanie będzie miała zatem ogólna zasada prawa *lex specialis derogat legi generali* (zgodnie z którą przepisy bardziej szczegółowe mają pierwszeństwo przed przepisami bardziej ogólnymi). Dokładniej rzecz ujmując, podejście to obejmuje dwie kategorie: przepisy dotyczące poszczególnych produktów oraz przepisy dotyczące aspektów horyzontalnych.

Przepisy dotyczące poszczególnych produktów to przepisy koncentrujące się na konkretnym produkcie lub ściśle określonej grupie produktów, często regulujące głównie aspekty bezpieczeństwa (np. dotyczące **baterii, zabawek, detergentów i opakowań**). Nie jest możliwe przedstawienie specyfikacji dla każdego istniejącego aktu prawnego dotyczącego poszczególnych produktów na poziomie ogólnym niniejszego rozporządzenia. Przed ustaleniem konkretnych wymogów na poziomie poszczególnych produktów za pomocą środków przewidzianych w rozporządzeniu Komisja dokona jednak szczegółowej oceny wszelkich potencjalnych przypadków pokrywania się lub konfliktów z istniejącymi przepisami, aby uniknąć powielania wymogów i nakładania nadmiernych obciążeń na przedsiębiorstwa. Co do zasady rozporządzenie będzie miało zastosowanie wyłącznie do produktów nieobjętych istniejącymi przepisami lub w przypadku, gdy przepisy te nie uwzględniają w wystarczającym stopniu kwestii zrównoważonego charakteru tych produktów. Ponadto wymogi dotyczące poszczególnych produktów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu będą zawarte w aktach delegowanych i jako takie nie mogą

[3] COM(2022) 141 final.
[4] COM(2022) 144 final.
[5] COM(2022) 143 final.

zastępować wymogów określonych w aktach ustawodawczych, takich jak dyrektywy lub rozporządzenia (choć mogą być bardziej szczegółowe), zgodnie z zasadą hierarchii norm.

W szczególności w odniesieniu do wyrobów budowlanych, chociaż będą one objęte zakresem rozporządzenia, ze względu na potrzebę zarządzania silnymi powiązaniami między ich efektywnością środowiskową i konstrukcyjną, w tym kwestiami związanymi ze zdrowiem i bezpieczeństwem, wymogi dotyczące ekoprojektu zostaną określone w zmienionym rozporządzeniu (UE) nr 305/2011[6] (rozporządzenie w sprawie wyrobów budowlanych), z wyjątkiem wymogów dotyczących wyrobów budowlanych związanych z energią, które są już regulowane na mocy obowiązującej dyrektywy w sprawie ekoprojektu.

Przepisy regulujące aspekty horyzontalne odnoszą się do przepisów, które dotyczą lub mogą dotyczyć przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu aspektów horyzontalnych dotyczących szerokiej gamy produktów, takich jak przepisy rozporządzenia **REACH** regulujące kwestie chemikaliów i przyznające uprawnienia w odniesieniu do substancji chemicznych w produktach. W przypadku gdy przepisy dotyczą lub mogą dotyczyć konkretnych aspektów objętych rozporządzeniem w sposób bardziej horyzontalny, istnieje wyraźna potrzeba i możliwość określenia, w jaki sposób odnoszą się one do tego rozporządzenia na poziomie bardziej ogólnym. Podobnie rozporządzenie będzie się również opierało na ogólnych ramach nadzoru rynku określonych w **rozporządzeniu w sprawie nadzoru rynku**, przy jednoczesnym dostosowaniu przepisów do konkretnych celów inicjatywy, tam gdzie jest to konieczne.

Bardziej szczegółowy opis tego, w jaki sposób inicjatywa współgra z istniejącymi i powstającymi przepisami prawa oraz jest z nimi spójna, można znaleźć w **sekcji 7.9**, jak również w **załączniku 14** do oceny skutków.

Ponadto, równolegle z proponowanym rozporządzeniem, do produktów związanych z energią nadal będzie miało zastosowanie **rozporządzenie w sprawie etykietowania energetycznego**. Zostanie zapewniona spójność. Oznacza to na przykład, że co do zasady produkty takie muszą być opatrzone wyłącznie etykietą energetyczną określoną w rozporządzeniu w sprawie etykietowania energetycznego.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejsze rozporządzenie opiera się na kilku strategiach politycznych Unii.

Podstawą tej inicjatywy jest **Europejski Zielony Ład**[7] – strategia wzrostu gospodarczego, której celem jest przekształcenie UE w sprawiedliwe i prosperujące społeczeństwo żyjące w nowoczesnej, zasobooszczędnej i konkurencyjnej gospodarce, która w 2050 r. osiągnie zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto i w ramach której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów naturalnych. W ramach Europejskiego Zielonego Ładu ogłoszono również nową strategię przemysłową dla Europy oraz plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym, opublikowane wspólnie w marcu 2020 r.

---

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5).

7 COM(2019) 640 final.

Opracowana przez Komisję Europejską strategia przemysłowa dla Europy[8] z 2020 r. określa nadrzędną ambicję Unii, aby wspierać „dwojaką transformację" w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej i przywództwa cyfrowego. Powtórzono w niej założenia Europejskiego Zielonego Ładu, akcentując wiodącą rolę, jaką musi odegrać w tym procesie przemysł europejski, ograniczając ślad węglowy i materiałowy oraz uwzględniając kwestię obiegu zamkniętego we wszystkich sektorach gospodarki. Podkreślono w niej potrzebę odejścia od tradycyjnych modeli i zrewolucjonizowania sposobu, w jaki projektujemy, produkujemy, wykorzystujemy i wyrzucamy produkty. W 2021 r. Komisja opublikowała **aktualizację strategii przemysłowej[9]**, w której potwierdzono główne przesłania strategii na 2020 r. i zapewniono szereg dodatkowych narzędzi wdrażania.

Plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym ma na celu m.in. stymulowanie rozwoju pionierskich rynków neutralnych dla klimatu i zrównoważonych **produktów** w UE i poza jej granicami. W tym celu ustanowiono w nim ramy polityki zrównoważonych produktów obejmujące działania w trzech głównych obszarach: propagowanie projektowania zrównoważonych produktów; wzmocnienie pozycji konsumentów i nabywców publicznych; oraz propagowanie obiegu zamkniętego w procesach produkcji[10].

Chociaż trzy obszary ram polityki zrównoważonych produktów synergicznie ze sobą współdziałają, niniejsze rozporządzenie koncentruje się przede wszystkim na środkach określonych w pierwszym obszarze (projektowanie zrównoważonych produktów), których celem jest dostosowanie produktów do neutralnej dla klimatu, zasobooszczędnej gospodarki o obiegu zamkniętym, zmniejszenie ilości odpadów oraz zapewnienie, aby wyniki liderów w dziedzinie zrównoważonego rozwoju stopniowo stawały się normą. Jak ogłoszono w planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym, istotą tej inicjatywy ustawodawczej jest rozszerzenie zakresu **dyrektywy w sprawie ekoprojektu** poza produkty związane z energią, tak aby obejmowała ona jak najszerszą gamę produktów i pomagała w przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym.

Wymogi dotyczące produktów określone w tym akcie prawnym powinny uzupełniać i wzmacniać wymogi określone w ramach innych inicjatyw prowadzonych zgodnie z planem działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym. W szczególności wymogi dotyczące produktów określone w tym akcie prawnym powinny pomóc w osiągnięciu celów i być zgodne z innymi środkami dotyczącymi kluczowych łańcuchów wartości określonych w ramach realizacji planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym, takimi jak **strategia UE na rzecz zrównoważonych wyrobów włókienniczych w obiegu zamkniętym** Ponadto **inicjatywa na rzecz wzmacniania pozycji konsumentów w procesie przechodzenia na zieloną gospodarkę** poprawi jakość informacji o produktach w punktach sprzedaży, w szczególności na temat ich trwałości i możliwości naprawy, oraz pomoże zapobiegać zjawisku pseudoekologicznego marketingu i przedwczesnemu postarzaniu produktów. Zapowiadana inicjatywa Komisji na rzecz **twierdzeń dotyczących ekologiczności** również uzupełni środki przewidziane w tym akcie prawnym poprzez zwiększenie wiarygodności, porównywalności i możliwości weryfikacji twierdzeń dotyczących ekologiczności odnoszących się do produktów oraz poprzez wprowadzenie wymogu, aby twierdzenia takie były uzasadniane i weryfikowane przy użyciu metod analizy

[8] COM(2020) 102 final.

[9] COM(2021) 350 final.

[10] Również w synergii z działaniami w ramach planu działania na rzecz eliminacji zanieczyszczeń, COM(2021) 400 final.

cyklu życia, w tym metody odnoszącej się do śladu środowiskowego produktu[11]. Ponadto cele tego prawodawstwa będą wspierane przez prawodawstwo dotyczące **należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju**[12], w szczególności przez zasady dotyczące należytej staranności w zakresie ochrony środowiska, które ustanowiono w tym prawodawstwie w odniesieniu do przedsiębiorstw.

Wymogi te przyczynią się również do osiągnięcia unijnych celów klimatycznych: zapewnią one efekt synergii z instrumentami o bardziej bezpośrednim ukierunkowaniu na klimat i będą uzupełniać takie instrumenty[13], wykraczając poza produkcję materiałów podstawowych/części materiałów podstawowych i obejmując również same produkty końcowe. Pozwoli to na podejmowanie działań przeciwdziałających negatywnym skutkom generowanym w całym łańcuchu wartości (takim jak emisje wbudowane w produkt w całym jego cyklu życia lub inne negatywne konsekwencje), co bezpośrednio wspiera cele Zielonego Ładu i jest zgodne z zasadą „nie czyń poważnych szkód".

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który ma być stosowany w odniesieniu do środków mających na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dyrektywa w sprawie ekoprojektu (którą Komisja proponuje uchylić niniejszym rozporządzeniem) sama opierała się na art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 114 TFUE).

Kwestie poruszane w ramach tej inicjatywy są związane z rynkiem wewnętrznym, w tym z nierównymi warunkami działania dla przedsiębiorstw próbujących wdrażać bardziej zrównoważone podejście, lub z faktem, że obecne przepisy unijne tylko częściowo obejmują aspekty zrównoważonego charakteru produktów. Oznacza to, że nie istnieje żaden kompleksowy zestaw wymogów, który zapewniałby, by wszystkie produkty wprowadzane na rynek UE były coraz bardziej zrównoważone. W rezultacie państwa członkowskie zaczęły przyjmować różne podejścia na poziomie krajowym (co prowadzi do fragmentacji rynku wewnętrznego), a egzekwowanie obecnych przepisów dotyczących ekoprojektu jest niewystarczające i nierówne.

Brak wystarczających i kompleksowych przepisów dotyczących rynku wewnętrznego pozostawia miejsce na inicjatywy opracowywane przez państwa członkowskie lub sektory, które zakłócają funkcjonowanie rynku wewnętrznego, powodując potencjalne bariery, fragmentację i niespójność podejść. Ponadto przy braku kompleksowego zestawu wymogów określających zrównoważenie środowiskowe produktu lub wymogów dotyczących ekoprojektu ten sam produkt uznany za zrównoważony w jednym państwie członkowskim może nie być uznany za zrównoważony w innym państwie członkowskim. Co więcej, niedawno przyjęte przepisy krajowe prawdopodobnie zobowiążą producentów (i sprzedawców detalicznych) prowadzących działalność transgraniczną w UE do przestrzegania szeregu różnych obowiązków na szczeblu krajowym, różniących się w zależności od państwa członkowskiego.

---

11 Określone w zaleceniu Komisji (UE) 2021/2279 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie stosowania metod oznaczania śladu środowiskowego do pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej.

12 COM(2022) 71 final.

13 Takie jak pakiet „Gotowi na 55": https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/pl/IP_21_3541

Te nowe obowiązki na szczeblu krajowym – od wymogów informacyjnych dotyczących operacji technicznych wykonywanych na odnowionych urządzeniach elektronicznych oraz okresu kompatybilności oprogramowania we Francji, po obowiązki sprawozdawcze dotyczące postępowania z niesprzedanymi dobrami trwałego użytku w Niemczech – w jasny sposób odzwierciedlają tendencję do podejmowania działań regulacyjnych za pośrednictwem ustanawiania wymogów dotyczących ekoprojektu w odniesieniu do towarów. W konsekwencji w przypadku braku działań na szczeblu unijnym nieuchronnie nastąpi zwiększenie obowiązków na szczeblu krajowym i coraz większa fragmentacji rynku.

Problemy, które opisano powyżej, stanowią uzasadnienie oparcia tego wniosku na art. 114 TFUE.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

W ramach testu konieczności analizuje się możliwość osiągnięcia w wystarczającym stopniu celów wniosku w dzięki działaniom podejmowanym samodzielnie przez państwa członkowskie. Z tego testu wynika, że konieczne jest wprowadzenie zharmonizowanego zbioru przepisów służących zapewnieniu zharmonizowanego i dobrze funkcjonującego rynku dla zrównoważonych produktów we wszystkich państwach członkowskich, a tym samym równych warunków działania dla przedsiębiorstw prowadzących działalność na rynku wewnętrznym. Obejmuje to wymogi dotyczące produktów oraz obowiązki zapewnienia użytkownikom rzetelnych informacji.

Państwa członkowski same nie byłyby w stanie przedsięwziąć środków w takim zakresie bez wywoływania rozbieżności w zakresie wymogów dla przedsiębiorstw oraz tworzenia przeszkód dla swobodnego przepływu produktów, obciążeń regulacyjnych i nadmiernych kosztów dla przedsiębiorstw. Dodatkowo działania podejmowane samodzielnie przez państwa członkowskie doprowadziłyby nieuchronnie do powstania różnych narzędzi, które skomplikowałyby wybory dokonywane przez konsumentów. Jeśli państwa członkowskie podejmowałaby działania samodzielnie, istniałoby duże ryzyko powstania konkurencyjnych systemów opartych na rozbieżnych metodach i podejściach, w szczególności dotyczących produktów będących przedmiotem handlu na rynku wewnętrznym. Prowadzi to do fragmentaryzacji rynku i może skutkować zróżnicowanym poziomem świadomości i wiedzy na temat efektywności środowiskowej produktów w całej UE oraz dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową w państwach członkowskich UE.

W ramach testu skuteczności sprawdza się, czy działania na szczeblu unijnym są skuteczniejsze niż działania na szczeblu krajowym. Z tego testu wynika, że jedynie działania na szczeblu unijnym umożliwiają określenie zharmonizowanych wymogów dotyczących produktów i wymogów informacyjnych w zakresie kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem mających zastosowanie w całej UE, gwarantujących swobodny przepływ towarów i zapewniających konsumentom istotne i rzetelne informacje na temat zrównoważonego charakteru produktów i ich cech właściwych dla gospodarki o obiegu zamkniętym w dowolnym państwie członkowskim, w którym są nabywane. Określanie wymogów na szczeblu unijnym ma wyraźną wartość dodaną, ponieważ prowadzi do powstania zharmonizowanego i dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego we wszystkich państwach członkowskich, a tym samym równych warunków działania dla przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym. Dzięki zharmonizowanym wymogom minimalnym i informacyjnym określonym na szczeblu unijnym zrównoważone produkty i praktyki oparte na obiegu zamkniętym będą wspierane w wszystkich państwach członkowskich, co przełoży się na rozszerzenie rynku i zwiększenie jego efektywności, a tym samym większe zachęty dla przemysłu do ich rozwoju. Ponadto wielkość rynku wewnętrznego zapewnia masę krytyczną

umożliwiającą UE propagowanie zrównoważonego charakteru produktów oraz wpływanie na projektowanie produktów i zarządzanie łańcuchem wartości na całym świecie.

- **Proporcjonalność**

Wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do zapewnienia ram prawnych dla opracowania wymogów dotyczących ekoprojektu dla jak najszerszej gamy produktów.

Komisja będzie dalej stosować podejście przyjęte w odniesieniu do dyrektywy w sprawie ekoprojektu, polegające na stosowaniu środków wykonawczych w oparciu o ocenę skutków przeprowadzoną zgodnie z wytycznymi Komisji w sprawie lepszego stanowienia prawa Przeprowadzi zatem analizę skutków gospodarczych i wpływu na środowisko różnych wariantów dla poszczególnych zestawów wymogów. Pozwoli to na utrzymanie proporcjonalności.

Wniosek został opracowany w formie elastycznych ram służących zapewnieniu proporcjonalności. Z tego powodu nie zostaną w nim określone żadne kryteria ani cele wymogów, o ile nie są one uzasadnione na podstawie wcześniejszej oceny. Aby zapewnić proporcjonalność, należy uzasadnić każdy wymóg, zanim zostanie on zastosowany do jakiejkolwiek grupy produktów. Określanie wymogów, kryteriów lub celów na poziomie ściśle określonej grupy produktów umożliwi staranną ocenę skutków. Pozwoli to Komisji na uwzględnienie wartości dodanej i proporcjonalności określania wymogów, celów lub kryteriów w zależności od swoistych cech produktów, procesów ich wytwarzania oraz ich sytuacji rynkowej.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie ustanowi bezpośrednie wymogi obowiązujące wszystkie podmioty gospodarcze, zapewniając tym samym niezbędną pewność prawa i możliwość egzekwowania prawa na w pełni zintegrowanym rynku w całej UE. Ponadto dzięki rozporządzeniu zobowiązania zostaną wdrożone tym samym czasie i w ten sam sposób we wszystkich 27 państwach członkowskich.

3. WYNIKI OCEN *EX POST,* KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

W marcu 2019 r. opublikowano dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Sustainable Products in a Circular Economy – Towards an EU Product Policy Framework contributing to the Circular Economy" [Zrównoważone produkty w gospodarce o obiegu zamkniętym – w kierunku ram unijnej polityki produktowej służącej osiągnięciu gospodarki o obiegu zamkniętym][14]. W dokumencie zbadano, w jakim stopniu polityka unijna mająca wpływ na produkty przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz w jakich obszarach istnieje możliwość wniesienia większego wkładu. Stwierdzono w nim **brak nadrzędnego, zintegrowanego instrumentu polityki unijnej obejmującego zrównoważoną produkcję i konsumpcję wszystkich produktów lub dostępność i wiarygodność informacji o tych produktach dla konsumentów**.

[14] SWD(2019) 92 final.

Chociaż w kolejnych ocenach[15] dotyczących dyrektywy w sprawie ekoprojektu potwierdzono, że jest ona niewątpliwie istotna i skuteczna jako narzędzie regulacyjne, zidentyfikowano możliwości poprawy jej wdrażania i egzekwowania. W ocenach tych przykładowo odnotowano, że „choć powszechnie uznaje się, iż dyrektywa w sprawie ekoprojektu i środki wykonawcze mogą objąć aspekty efektywności energetycznej wchodzące w zakres planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej[16], a także unijnej polityki dotyczącej efektywnego gospodarowania zasobami, to niektórzy przedstawiciele państw członkowskich oraz organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska sugerują również, że stracono wiele możliwości z powodu ograniczonego uwzględnienia w środkach wykonawczych innych aspektów środowiskowych”[17]. W ocenie podkreślono również niewykorzystany potencjał uwzględnienia w dyrektywie innych aspektów niż efektywność energetyczna i stwierdzono, że „mogą istnieć usprawnienia niezwiązane z energią, które nie zostały uwzględnione ze względu na zakres produktu, wybory polityczne lub podstawową analizę techniczną”.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa zorganizowano szereg konsultacji.

– Konsultacje w sprawie **wstępnej oceny skutków** trwające od 14 września do 16 listopada 2020 r.[18] 193 otrzymane odpowiedzi.

– **Otwarte konsultacje publiczne** trwające od 17 marca do 9 czerwca 2021 r. 626 otrzymanych odpowiedzi.

– Cykl **warsztatów** odbywających się w okresie od kwietnia do lipca 2021 r., poświęconych różnym tematom związanym z inicjatywą dotyczącą zrównoważonych produktów, w których wzięli udział przedstawiciele kilku grup zainteresowanych stron.

– **Badanie dotyczące małych i średnich przedsiębiorstw** trwające od 26 kwietnia do 15 czerwca 2021 r. 332 otrzymane odpowiedzi.

– **Drugie ukierunkowane badanie** dotyczące małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) trwające od 20 października do 4 listopada 2021 r. Opierało się ono przede wszystkim na wiedzy eksperckiej organizacji reprezentujących MŚP. 35 otrzymanych odpowiedzi.

– **Ukierunkowane kwestionariusze** przesłane do wybranych przedstawicieli zainteresowanych stron w okresie od 20 maja do 9 czerwca 2021 r.

---

15 Evaluation of the Ecodesign Directive (2009/125/EC) [Ocena dyrektywy w sprawie ekoprojektu (2009/125/WE)], Centrum Usług Strategicznych i Ewaluacyjnych (CSES), 2012 r.; Evaluation of the Energy Labelling Directive and specific aspects of the Ecodesign Directive [Ocena dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego i szczegółowych aspektów dyrektywy w sprawie ekoprojektu], Ecofys, czerwiec 2014 r.; Unijne działania w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego – istotny wkład w poprawę efektywności energetycznej, niemniej osłabiony znacznymi opóźnieniami i nieprzestrzeganiem przepisów, Europejski Trybunał Obrachunkowy, sprawozdanie specjalne nr 01/2020.

16 Komunikat dotyczący planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej.

17 Evaluation of the Ecodesign Directive [Ocena dyrektywy w sprawie ekoprojektu], s. 19.

18 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12567-Sustainable-products-initiative_pl

– Szereg **rozmów z zainteresowanymi stronami** przeprowadzonych z udziałem ich wybranych przedstawicieli.

Ogólnie w ramach działań konsultacyjnych wykazano **zdecydowane powszechne poparcie** dla inicjatywy regulacyjnej dotyczącej zrównoważonego charakteru produktów. Większość zainteresowanych stron opowiedziała się za tym, aby inicjatywa obejmowała szeroki zakres produktów i opierała się na podejściu do regulacji dotyczących produktów uwzględniającym cały cykl życia. Wyrażono silne poparcie dla rozszerzenia zakresu obecnej dyrektywy w sprawie ekoprojektu, przy ogólnej zgodzie co do tego, że sektory wskazane w planie działania UE dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym na 2020 r. powinny być traktowane priorytetowo. Z informacji zwrotnych wynika, że preferowane (szczególnie przez producentów/importerów) jest podejście, które wyraźnie uwzględnia specyfikę produktu. Panuje powszechna zgoda co do tego, że brak jasnych, kompleksowych i wiążących przepisów oraz wiarygodnych informacji, podobnie jak nierówne egzekwowanie wymogów dotyczących ekoprojektu, stanowią przeszkody utrudniające zwiększanie dostępności zrównoważonych produktów na rynku unijnym. Wyraźna większość wszystkich grup zainteresowanych stron ogólnie popiera pomysł wprowadzenia cyfrowego paszportu produktu, jak również zachęt i narzędzi stymulujących popyt na zrównoważone produkty. Bardziej zdecydowane działania w zakresie egzekwowania przepisów i nadzoru rynku (np. inspekcje czy kontrole) są postrzegane jako konieczne działania towarzyszące wdrożeniu tej inicjatywy.

Szczegółowe wnioski z konsultacji z zainteresowanymi stronami przedstawiono w **załączniku 2** do oceny skutków.

• **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja zleciła ekspertom zewnętrznym przeprowadzenie **badania** z myślą o włączeniu go do oceny skutków towarzyszącej temu wnioskowi. Badanie to z jednej strony stanowiło źródło części danych, na których opiera się analiza wariantów strategicznych określonych w ocenie skutków, z drugiej zaś wpłynęło na kształt środków uwzględnionych w tym wniosku. Eksperci zewnętrzni pracowali w ścisłej współpracy z Komisją na poszczególnych etapach badania.

• **Ocena skutków**

Wniosek opracowano na podstawie oceny skutków. W następstwie rozwiązania problemów wskazanych przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej w jej negatywnej opinii z 17 września 2021 r. ocena skutków otrzymała 21 stycznia 2022 r. pozytywną opinię. W swojej ostatecznej opinii Rada zwróciła się o dodatkowe szczegółowe dane dotyczące wyboru wariantów, metody, która ma być stosowana na podstawie rozporządzenia, oraz sposobu ustanawiania w praktyce przepisów dotyczących cyfrowych paszportów produktu.

Główny problem, który ma zostać rozwiązany dzięki tej inicjatywie, powiązane z nim problemy cząstkowe oraz zidentyfikowane warianty strategiczne wyszczególniono w **sekcjach 2** i **5.2** oceny skutków. Preferowane połączenie wariantów szczegółowo opisano w **sekcji 7** oceny skutków. W **załączniku 10** do oceny skutków przedstawiono podsumowanie kosztów i korzyści wszystkich przeanalizowanych podwariantów, a **załącznik 12** zawiera więcej informacji na temat kosztów i korzyści, które mogą być powiązane z preferowanym połączeniem wariantów. Wszystkie te aspekty podsumowano w **streszczeniu** towarzyszącym ocenie skutków.

Z powodu przewidywanej architektury ramowej dokładne koszty wynikające z wymogów są trudne do precyzyjnego oszacowania. Większość z nich zostanie poniesiona w drugim etapie, po przyjęciu przepisów prawa wtórnego.

W ramach specjalnych ocen skutków, które będą w przyszłości przeprowadzane w związku z poszczególnymi aktami delegowanymi, szczegółowo ocenione zostaną ich przewidywane skutki, w tym skutki dla podmiotów gospodarczych z państw trzecich, również w świetle ich notyfikacji w WTO.

Należy odnotować, że z powodu przyjęcia wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy w sprawie **należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju**[19] w trakcie przygotowywania niniejszej inicjatywy za właściwe uznano wyłączenie wymogów dotyczących aspektów społecznych z zakresu tego wniosku ustawodawczego.

Jak określono w tekście prawnym, ocena zostanie przeprowadzona po upływie 8 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Podczas tej oceny można rozważyć m.in. włączenie wymogów społecznych w zakres ram regulacyjnych.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Oczekuje się, że rozporządzenie stworzy równe szanse dla przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym. Zharmonizowane wymogi zaproponowane na szczeblu unijnym mogą doprowadzić do obniżenia kosztów przestrzegania przepisów, zważywszy na to, że najprawdopodobniej zastąpią one liczne obowiązujące lub planowane wymogi na szczeblu krajowym.

Oczekuje się, że producenci stosujący bardziej zrównoważoną produkcję i przejrzystsze łańcuchy dostaw zdobędą udział w rynku UE i zwiększą swoją konkurencyjność w porównaniu z producentami stosującymi mniej zrównoważone metody.

Chociaż środowisko MŚP sugerowało, że pewne negatywne skutki mogą wynikać z niektórych środków w ramach preferowanych połączeń wariantów strategicznych zidentyfikowanych w ocenie skutków, wielokrotnie wyrażano również przekonanie, że można je zrównoważyć oraz że z czasem mogą one przynieść wartość dodaną (z powodu mniejszych wydatków na materiały, większej lojalność klientów, lepszego dostępu do rynku dla bardziej ekologicznych produktów, korzyści pod względem reputacji itp.). Ponadto Komisja zwróciła szczególną uwagę na sposoby łagodzenia negatywnych skutków dla MŚP. Omówiono je szczegółowo w załączniku 19 do towarzyszącej oceny skutków oraz w przepisach szczegółowych tego wniosku.

W celach konsultacyjnych we wniosku ustanowiono forum ds. ekoprojektu ze zrównoważonym udziałem przedstawicieli państw członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron, takich jak przedstawiciele przemysłu, w tym małych i średnich przedsiębiorstw i rzemieślników, związków zawodowych, handlowców, sprzedawców detalicznych, importerów, organizacji ochrony środowiska i organizacji konsumenckich, na wzór udanego przykładu istniejącego forum konsultacyjnego przewidzianego w dyrektywie w sprawie ekoprojektu.Forum ds. ekoprojektu ogranicza się do służenia Komisji wiedzą ekspercką w ramach planu prac i podczas przygotowania wymogów dotyczących ekoprojektu przed rozpoczęciem przez Komisję formalnego wykonywania przekazanych uprawnień.

[19] COM(2022) 71 final.

Komisja może powołać dodatkową grupę ekspertów, której zadaniem będzie doradzanie państwom członkowskim w sprawie aktów delegowanych, które mają zostać przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[20].

Wniosek obejmuje również utworzenie cyfrowego paszportu produktu służącego elektronicznemu rejestrowaniu, przetwarzaniu i elektronicznej wymianie informacji dotyczących produktu pomiędzy przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw, organami i konsumentami. Oczekuje się, że zwiększy on przejrzystość zarówno dla przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw, jak i ogółu społeczeństwa, oraz zwiększy wydajność transferu informacji. W szczególności może pomóc w ułatwieniu i usprawnieniu monitorowania i egzekwowania tego rozporządzenia przez organy UE i państw członkowskich. Może on również stanowić narzędzie służące do badań rynkowych umożliwiające zmianę i doskonalenie obowiązków w przyszłości.

W opinii platformy ds. dostosowania się do wymogów przyszłości na temat ekoprojektu[21] uznano potrzebę poprawy zrównoważonego charakteru produktów oraz wprowadzenia nowych obowiązków, przy jednoczesnym minimalizowaniu obciążeń dla przedsiębiorstw. Platforma przedstawiła dziewięć sugestii, które uwzględniono podczas przygotowywania nowych przepisów dotyczących cyfryzacji, uwzględniających obciążenia dla MŚP oraz zapewniających spójność i jasność. Tytułem przykładu można podać umożliwienie konsumentom lepszego dostępu do informacji, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby cyfrowy paszport produktu pozwalał na skuteczny przepływ informacji zgodnie z najlepszymi praktykami, oraz możliwość uzupełnienia środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu o środki łagodzące, aby spodziewane skutki pozostały proporcjonalne dla MŚP.

- **Prawa podstawowe**

Wymogi dotyczące ekoprojektu mogą korzystnie wpływać na ochronę i upowszechnianie praw podstawowych określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16), prawa do ochrony środowiska (art. 37) oraz prawa do ochrony konsumentów (art. 38).

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek ma ograniczony wpływ na budżet Komisji. Dokładniej rzecz ujmując, pełne wdrożenie rozporządzenia i powiązanych aktów delegowanych w latach 2022–2027 wchodzących w zakres unijnych wieloletnich ram finansowych (WRF) wymaga 54 ekwiwalentów pełnego czasu pracy. W istniejących liniach budżetowych potrzebne byłyby nowe zobowiązania w wysokości 23,338 mln EUR w ramach działu 1 WRF (jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa), 43,912 mln EUR w ramach działu 3 (zasoby naturalne i środowisko) oraz 38,621 mln EUR w ramach działu 7 (wydatki administracyjne). Nowe zobowiązania zostaną pokryte z istniejących pul środków budżetowych w ramach odpowiednich programów.

Wpływ na budżet wynika głównie z następujących prac nad:

[20] Dz.U. L 123 z 12.5. 2016, s. 1.

[21] https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/final_opinion_2021_sbgr2_10_ecodesign.pdf

– przeglądem 33 rozporządzeń Komisji, który ma zostać przeprowadzony w latach 2022–2026, oraz wprowadzeniem pięciu nowych środków na podstawie obecnej dyrektywy w sprawie ekoprojektu, których to prac nie może wykonać personel zajmujący się obecnie wdrażaniem dyrektywy;

– przygotowaniem i przyjęciem nawet 18 nowych aktów delegowanych w latach 2024–2027; w latach 2028–2030 ma również zostać przyjętych 12 nowych aktów delegowanych, co będzie miało wpływ na personel i budżet w latach 2025–2027;

– przygotowaniem aktów wykonawczych (średnio jednego rocznie od 2024 r.), jeśli będzie to potrzebne do zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia, np. w odniesieniu do nadzoru rynku, ujawniania informacji dotyczących niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych lub uznawania środków samoregulacji; oraz

– realizacją zadań horyzontalnych dotyczących cyfrowego paszportu produktu, wsparcia nadzoru rynku i kontroli celnej oraz europejskiego centrum przedsiębiorczości o obiegu zamkniętym (*European Circular Business Hub*) w celu wsparcia wymiany doświadczeń pomiędzy podmiotami gospodarczymi w zakresie uwzględniania kwestii związanych z obiegiem zamkniętym w procesie projektowania i wytwarzania produktów[22].

Jeśli chodzi o potrzeby kadrowe, Komisja uważnie przeanalizowała sposoby rozdzielania pracy pomiędzy odpowiedzialne dyrekcje generalne oraz – w miarę możliwości – realokacji personelu i zlecenia na zewnątrz wsparcia naukowego i technicznego podczas przygotowania aktów delegowanych i wykonawczych oraz realizacji zadań przekrojowych.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa opublikowanymi w listopadzie 2021 r., a w szczególności narzędziem nr 38, Komisja opracuje strategię wdrażania po przyjęciu wniosku ustawodawczego przez współprawodawców. Zostaną w niej przedstawione poszczególne narzędzia wykorzystywane do propagowania przestrzegania prawa oraz uwzględnione kwestie związane z wdrożeniem cyfrowym.

• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

W *art. 1* określono przedmiot rozporządzenia, a mianowicie ramy określania wymogów dotyczących ekoprojektu, utworzenia cyfrowego paszportu produktu oraz zakazu niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych. Wskazano w nim aspekty produktu, do których odnoszą się wymogi dotyczące ekoprojektu, takie jak trwałość i niezawodność, możliwość ponownego użycia, możliwość ulepszenia, możliwość naprawy, możliwość konserwacji i odnowienia, obecność substancji potencjalnie niebezpiecznych, efektywność energetyczna i zasobooszczędność, zawartość materiałów z recyklingu; Określono w nim również zakres

[22] Centrum będzie wspierało upowszechnianie modeli biznesowych o obiegu zamkniętym, pośredniczyło w przepływie informacji i usług, obejmujących zwiększanie świadomości, współpracę, szkolenia i wymianę najlepszych praktyk. Jego działalność będzie oparta na wiedzy fachowej i usługach zapewnianych w ramach istniejących działań UE, w szczególności europejskiej platformy zainteresowanych stron gospodarki o obiegu zamkniętym, działalności doradców ds. zrównoważonego rozwoju Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości oraz sieci europejskich klastrów zielonych technologii.

zastosowania rozporządzenia – wyłączono jedynie kilka sektorów, takich jak sektory żywności, pasz i produktów leczniczych.

W *art. 2* ustanowiono definicje potrzebne do celów rozporządzenia. Szereg definicji zaczerpnięto z nowych ram prawnych [rozporządzenie (WE) nr 765/2008 oraz decyzja 768/2008/WE], uchylonej dyrektywy w sprawie ekoprojektu czy obowiązujących przepisów unijnych dotyczących ochrony środowiska (takich jak dyrektywa ramowa w sprawie odpadów). Wprowadzono szereg nowych definicji, np. w odniesieniu do przepisów dotyczących paszportu produktu oraz niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

W *art. 3* określono ogólną zasadę dotyczącą swobodnego przepływu produktów zgodnych z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie rozporządzenia.

W *art. 4* określono uprawnienia Komisji do przyjmowania aktów delegowanych uzupełniających rozporządzenie przez ustanowienie wymogów dotyczących ekoprojektu, wymogów dotyczących procedur oceny zgodności, wymogów dotyczących pomiaru zużycia energii lub efektywności w odniesieniu do innych parametrów, wymogów dla producentów, upoważnionych przedstawicieli lub importerów w zakresie przekazywania informacji Komisji lub organom nadzoru rynku, wymogów dotyczących stosowania narzędzi internetowych do obliczania efektywności produktów, wymogów dotyczących alternatywnych przepisów w zakresie deklaracji zgodności lub oznakowań, a także wymogów dotyczących zachęt ze strony państw członkowskich i kryteriów udzielania zamówień publicznych.

W *art. 5* określono ogólne ramy przyjmowania wymogów dotyczących ekoprojektu. Określono w nim aspekty produktów, wymogi te mogą poprawić. Wyjaśniono, że wymogi te mogą mieć zastosowanie do jednej określonej grupy produktów lub horyzontalnie do większej liczby grup produktów, w przypadku gdy podobieństwa techniczne pozwalają na ustalenie wspólnych wymogów. Określono, że wymogi dotyczące ekoprojektu obejmują wymogi dotyczące efektywności i wymogi informacyjne. Ponadto określono szereg warunków, które Komisja musi spełnić przy opracowywaniu wymogów dotyczących ekoprojektu, a także szereg kryteriów, które muszą spełniać te wymogi.

Przewidziano w nim również, że Komisja może również nałożyć na uczestników łańcucha dostaw wymóg współpracy z producentami, jednostkami notyfikowanymi i właściwymi organami krajowymi w celu weryfikacji zgodności produktów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu.

W *art. 6* podano więcej szczegółów na temat wymogów dotyczących efektywności, na przykład że mogą one mieć formę poziomu ilościowego albo wymogu nieilościowego, ustalonego w celu poprawy aspektu produktu, na podstawie wybranego parametru lub wybranych parametrów produktu (których wykaz znajduje się w załączniku I).

W *art. 7* skupiono się na wymogach informacyjnych. Artykuł ten stanowi, że wymogi te zawsze obejmują wymagania dotyczące paszportu produktu oraz wymagania dotyczące substancji potencjalnie niebezpiecznych. W artykule wyszczególniono także inne rodzaje informacji, które mogą być dostarczane, np. informacje o efektywności produktu lub informacje dla konsumentów dotyczące sposobu instalacji lub użytkowania produktu. Informacje te mogą przybrać formę „klas efektywności", na przykład od A do G, aby ułatwić porównywanie produktów.

Ponadto w artykule wskazano poszczególne sposoby przekazywania informacji (np. w paszporcie, na stronie internetowej, na etykiecie itp.).

W *art. 8* wskazano elementy, które Komisja musi określić w wymogach informacyjnych w odniesieniu do cyfrowego paszportu produktu, np. rodzaje informacji, które należy zamieścić, i podmioty mające dostęp do tych informacji. W *art. 9–11* ustanowiono przepisy niezbędne

do wdrożenia paszportu produktu. W *art. 9* określono ogólne wymogi dotyczące paszportu produktu. W *art. 10* określono zasadnicze wymagania dotyczące projektu technicznego i funkcjonowania paszportu produktu. W *art. 11* ustanowiono przepisy dotyczące unikatowych identyfikatorów podmiotów i zakładów.

W *art. 12* przewidziano utworzenie rejestru do przechowywania informacji zawartych w paszporcie produktu, umożliwiając Komisji określenie, które informacje należy wprowadzić do tego rejestru.

Art. 13 zawiera przepisy określające, czego oczekuje się od organów celnych w związku z paszportem produktu i do których informacji powinny one mieć dostęp, aby ułatwić sobie pracę.

W *art. 14* określono wymogi dotyczące etykiet, jeżeli mają być stosowane w przypadku danej grupy produktów. Wyjaśniono w nim, że w takich przypadkach akty delegowane muszą określać treść etykiety (w tym klasy efektywności) i jej układ oraz sposób jej uwidaczniania konsumentom. Jeżeli produkt jest już objęty etykietą przewidzianą w rozporządzeniu (UE) 2017/1369 w sprawie etykietowania energetycznego, a informacje dotyczące innych parametrów, w tym innych klas efektywności, nie mogą zostać na niej umieszczone, można je umieścić na oddzielnej etykiecie, jeżeli Komisja uzna to za stosowne.

W *art. 15* określono, że podmioty gospodarcze nie mogą uwidaczniać etykiet imitujących etykiety przewidziane w rozporządzeniu.

W *art. 16* przewidziano przyjęcie przez Komisję planu prac, który musi obejmować okres co najmniej 3 lat i określać kryteria ustalania priorytetów w odniesieniu do produktów. Plan prac zawiera orientacyjny wykaz grup produktów, którymi Komisja zamierza się zająć w najbliższych latach.

W *art. 17* ustanowiono forum ds. ekoprojektu (grupę ekspertów). Opiera się ono na istniejącym forum konsultacyjnym ustanowionym na mocy dyrektywy 2009/125/WE.

Art. 18 dotyczy środków samoregulacji. Są to środki ustalane przez dany sektor, które mogą być stosowane jako alternatywa dla aktów delegowanych ustanawiających wymogi dotyczące ekoprojektu, przyjmowanych na podstawie art. 5. W dyrektywie 2009/125/WE[23] znajduje się już artykuł dotyczący dobrowolnych porozumień. Art. 17 rozporządzenia stanowi rozwinięcie pierwotnego artykułu pochodzącego z dyrektywy 2009/125/WE. W szczególności określono w nim, co powinien zawierać środek samoregulacji, jakie dowody sektor powinien przedstawić Komisji, a także procedurę uznawania przez Komisję środka samoregulacji za pełnoprawną alternatywę dla aktu delegowanego.

W *art. 19* określono szereg środków, które państwa członkowskie i Komisja są zobowiązane wprowadzić, aby wesprzeć MŚP w ogólnym wdrażaniu rozporządzenia i przyszłych aktów delegowanych. Środki te obejmują wytyczne, pomoc finansową i szkolenia.

W *art. 20* ustanowiono przede wszystkim ogólny obowiązek przejrzystości dla podmiotów gospodarczych, które pozbywają się niesprzedanych produktów konsumpcyjnych. Przewidziano w nim również możliwość przyjęcia aktów delegowanych w celu zakazania podmiotom gospodarczym niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych. Te akty delegowane mogą również zawierać odstępstwa od ogólnego zakazu, na przykład ze względu na zdrowie i bezpieczeństwo. W przypadku zastosowania takiego odstępstwa podmioty

[23] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

gospodarcze są również zobowiązane do zapewnienia przejrzystości (tj. ujawniania liczby zniszczonych produktów, przyczyn zniszczenia itp.). Artykuł ten nie ma zastosowania do MŚP, ale w akcie delegowanym zakazującym niszczenia produktów można przewidzieć nałożenie pewnych obowiązków na niektóre kategorie MŚP (mikro, małe lub średnie).

W *art. 21, 22, 23 i 24* określono obowiązki producentów, upoważnionych przedstawicieli, importerów i dystrybutorów. Opierają się one na standardowych przepisach zawartych w decyzji nr 768/2008/WE.

W *art. 25* określono obowiązki sprzedawców (którzy są zazwyczaj sprzedawcami detalicznymi lub podmiotami prowadzącymi sprzedaż), zwłaszcza w odniesieniu do uwidaczniania etykiet i dostępu do paszportu produktu, w tym w przypadku sprzedaży na odległość (online).

W *art. 26* podsumowano poszczególne obowiązki ciążące na podmiotach gospodarczych, jeśli w akcie delegowanym wymaga się opatrzenia produktu etykietą (np. dostarczanie sprzedawcom etykiet).

W *art. 27* określono obowiązki dostawców usług realizacji zamówień polegające na zapewnieniu, aby warunki w czasie magazynowania, pakowania, adresowania lub wysyłki obsługiwanego przez nich produktu nie wpływały negatywnie na zgodność produktów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu.

Art. 28 to standardowy artykuł pochodzący z decyzji nr 768/2008/WE, określający dwa przypadki, w których obowiązki producentów dotyczą importerów i dystrybutorów.

W *art. 29* określono obowiązki internetowych platform handlowych i wyszukiwarek internetowych, w szczególności w zakresie współpracy z organami nadzoru rynku. Określono w nim również, że organy nadzoru rynku powinny mieć prawo do nakazania internetowej platformie handlowej usunięcia treści niezgodnych z prawem.

W *art. 30* określono możliwość nałożenia na podmioty gospodarcze – w przyszłych aktach delegowanych – wymogu udostępniania dokumentacji technicznej w formie cyfrowej bez konieczności składania wniosku. Ponadto w celu oceny penetracji rynku przez produkty, w odniesieniu do których określono wymogi dotyczące ekoprojektu, w artykule tym wymaga się od podmiotów gospodarczych przedstawienia informacji o dostarczonych produktach.

W *art. 31* określono, że należy umożliwić, w stosownych przypadkach, pomiar ilości energii zużywanej przez produkty w trakcie ich użytkowania lub ich efektywności w odniesieniu do innych istotnych parametrów oraz udostępnić te dane użytkownikowi końcowemu. Jeżeli tak stanowi akt delegowany, producenci gromadzą, anonimizują i przekazują te dane Komisji.

W *rozdziale VIII* dotyczącym zgodności produktów znajdują się głównie standardowe przepisy dotyczące sposobu oceny zgodności produktów. Dotyczy on:

– stosowania wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod badań, pomiarów i obliczeń (*art. 32*);

– norm zharmonizowanych zapewniających domniemanie zgodności (*art. 34*);

– możliwości przyjęcia przez Komisję wspólnych specyfikacji, jeżeli normy zharmonizowane nie są dostępne (*art. 35*);

– procedur oceny zgodności (*art. 36*);

– deklaracji zgodności UE (*art. 37*); oraz

– oznakowania CE (*art. 38 i 39*) i możliwości stosowania oznakowań alternatywnych (*art. 40*).

W tym standardowym rozdziale na uwagę zasługuje domniemanie zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu w przypadku produktów opatrzonych unijnym oznakowaniem ekologicznym (*art. 34*) oraz możliwość zmiany, w akcie delegowanym, odpowiedniego modułu oceny zgodności w zależności od danego produktu (*art. 36*).

Art. 33 dotyczy zapobiegania obchodzeniu wymogów. Na przykład do obrotu nie będą dopuszczane produkty zaprojektowane tak, by były w stanie wykryć, że są testowane, i automatycznie zmieniające swoje działanie w taki sposób, by osiągnąć lepszą efektywność.

Rozdział IX (*art. 41–56*) dotyczy notyfikowania jednostek oceniających zgodność i składa się ze standardowych przepisów opartych na decyzji nr 768/2008/WE, połączonych z ukierunkowanymi poprawkami do tych przepisów w celu zapewnienia jasności prawa i dalszego wzmocnienia niezależności, kompetencji i monitorowania jednostek notyfikowanych.

Art. 57 stanowi, że jeśli państwa członkowskie przyjmą zachęty do nagradzania produktów, zachęty te powinny być zasadniczo ukierunkowane na najwyższe dwie najwyższe najliczniej reprezentowane klasy efektywności lub produkty opatrzone oznakowaniem ekologicznym UE. W przypadku nieustalenia klasy efektywności lub oparcia klasy efektywności na kilku parametrach produktu, Komisja może dokładniej określić w akcie delegowanym sposób funkcjonowania zachęt dla państw członkowskich.

Art. 58 dotyczy zielonych zamówień publicznych, a dokładniej możliwości ustanowienia w aktach delegowanych przyjętych na podstawie rozporządzenia wymogów mających zastosowanie do zamówień publicznych (np. specyfikacji technicznych, kryteriów kwalifikacji, kryteriów udzielenia zamówienia itp.) w oparciu o parametry produktów wymienione w załączniku do tego rozporządzenia.

Rozdział XI dotyczy nadzoru rynku. Zasadniczo opiera się on na obowiązkach wynikających z rozporządzenia (UE) 2019/1020 w sprawie nadzoru rynku, przewidując jednocześnie pewne bardziej szczegółowe obowiązki w przypadkach istotnych dla niniejszego rozporządzenia.

W *art. 59* nałożono na państwa członkowskie obowiązek sporządzenia planu działania w zakresie nadzoru rynku, który musi obejmować „priorytety w zakresie nadzoru rynku" określane na podstawie szeregu kryteriów ustanowionych w tym artykule, jak również charakter i liczbę planowanych kontroli.

W *art. 60* upoważniono Komisję do przyjęcia aktów delegowanych określających minimalną liczbę kontroli, które należy przeprowadzić w odniesieniu do określonych produktów.

W *art. 61* zawarto odniesienie do systemu informacyjnego i komunikacyjnego przewidzianego w rozporządzeniu w sprawie nadzoru rynku (ICSMS) i zobowiązano państwa członkowskie do wprowadzania informacji o karach nakładanych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Komisja jest zobowiązana do przyjęcia na tej podstawie sprawozdania zawierającego orientacyjne punkty odniesienia dotyczące częstotliwości kontroli oraz charakteru i surowości nakładanych kar.

W *art. 62* odniesiono się do grupy ds. współpracy administracyjnej („grupa ADCO") ustanowionej na mocy rozporządzenia w sprawie nadzoru rynku i określono jej rolę w kontekście niniejszego rozporządzenia. Rola ta obejmuje określanie wspólnych priorytetów w odniesieniu do planów działania państw członkowskich lub priorytetów w odniesieniu do wsparcia unijnego (takich jak wspólne projekty w zakresie nadzoru rynku i testowania, wspólne inwestycje w możliwości nadzoru rynku, w tym w sprzęt i narzędzia informatyczne, wspólne sesje szkoleniowe i wytyczne).

Rozdział XII dotyczy procedur ochronnych i jest oparty na standardowych przepisach. W *art. 61* określono procedurę stosowaną przez krajowy organ nadzoru rynku w przypadku uznania, że dany produkt stwarza ryzyko. W takim przypadku krajowy organ nadzoru rynku musi wszcząć procedurę informowania innych organów nadzoru rynku o zastosowanych środkach (zakazanie lub ograniczenie udostępniania produktu, wycofanie z obrotu lub odzyskanie produktu).

W *art. 64* określono unijną procedurę ochronną, którą należy stosować, gdy państwo członkowskie lub Komisja nie zgadzają się ze środkiem przyjętym na szczeblu krajowym w ramach procedury ochronnej określonej w *art. 63*. Po przeprowadzeniu konsultacji Komisja przyjmie akt wykonawczy, w którym zdecyduje, czy dany środek jest uzasadniony. Po jego przyjęciu wszystkie państwa członkowskie muszą dopilnować, aby produkt niezgodny z wymaganiami został wycofany z ich rynku.

Art. 65 dotyczy szczególnego przypadku, w którym niezgodność odnosi się do formalnego obowiązku (umieszczenie oznakowania CE, deklaracji zgodności UE itp.).

Rozdział XIII to rozdział standardowy, zawierający artykuły dotyczące aktów delegowanych (*art. 66*) i aktów wykonawczych (*art. 67*).

Rozdział XIV to standardowy rozdział dotyczący przepisów końcowych, zawierający artykuły dotyczące kar (*art. 68*), przeprowadzania oceny rozporządzenia 8 lat po jego przyjęciu (*art. 69*) oraz uchylenia i przepisów przejściowych (*art. 70*). Na uwagę zasługuje fakt, że środki wykonawcze przyjęte na podstawie dyrektywy w sprawie ekoprojektu powinny mieć zastosowanie do czasu ich uchylenia aktem delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia.

W *załączniku I* określono parametry produktu, które należy stosować przy ustalaniu wymogów dotyczących efektywności i wymogów informacyjnych w odniesieniu do produktów na podstawie niniejszego rozporządzenia.

W *załączniku II* ustanowiono procedurę ustalania takich wymogów dotyczących efektywności.

W *załączniku III* podano wykaz informacji, które mogą być zawarte w paszporcie produktu, oraz określono informacje, które należy w nim zawrzeć.

Załącznik IV stanowi powielenie standardowego modułu oceny zgodności, o którym mowa w art. 35 (pochodzącego z decyzji nr 768/2008/WE).

W *załączniku V* przedstawiono standardową deklarację zgodności UE.

W *załączniku VI* podano bardziej szczegółowe informacje na temat treści aktów delegowanych określających wymogi dotyczące ekoprojektu, które mają zostać przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia.

W *załączniku VII* określono ogólne kryteria mające zastosowanie do środków samoregulacji (art. 18).

Załącznik VIII to standardowy załącznik zawierający tabelę korelacji z dyrektywą w sprawie ekoprojektu.

2022/0095 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów i uchylające dyrektywę 2009/125/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[24],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Europejski Zielony Ład[25] jest europejską strategią zrównoważonego wzrostu gospodarczego, która ma na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i prosperujące społeczeństwo żyjące w nowoczesnej, konkurencyjnej, neutralnej dla klimatu gospodarce o obiegu zamkniętym. Wyznaczono w nim ambitny cel, jakim jest zapewnienie, by do 2050 r. Unia stała się pierwszym kontynentem neutralnym dla klimatu. Uznaje się w nim korzyści płynące z inwestowania w konkurencyjny zrównoważony rozwój Unii poprzez budowanie bardziej sprawiedliwej, ekologicznej i cyfrowej Europy. Produkty mają do odegrania kluczową rolę w tym procesie przejścia na zieloną gospodarkę. Z uwagi na fakt, że obecne procesy produkcji i struktury konsumpcji są zbyt liniowe i uzależnione od przerobu nowych surowców, które są wydobywane, sprzedawane i przetwarzane w towary, a na koniec są usuwane w postaci odpadów lub emisji, w Europejskim Zielonym Ładzie kładzie się nacisk na pilną potrzebę przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym i podkreśla konieczność poczynienia znacznych postępów. Wskazuje się w nim również efektywność energetyczną jako priorytet służący dekarbonizacji sektora energetycznego oraz osiągnięciu celów klimatycznych na lata 2030 i 2050.

(2) Aby przyspieszyć przejście na model gospodarki o obiegu zamkniętym, Komisja opracowała zorientowany na przyszłość program w ramach swojego planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy[26], którego celem jest dostosowanie ram prawnych do

---

[24] Dz.U. C , s. .

[25] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, *Europejski Zielony Ład*, COM(2019) 640 final.

[26] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, *Nowy plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy*, COM(2020) 98 final.

zrównoważonej przyszłości. Jak określono w tym planie, obecnie nie ma kompleksowego zestawu wymogów, które zagwarantowałyby, że wszystkie produkty wprowadzane na rynek Unii staną się coraz bardziej zrównoważone i sprawdzą się w obiegu zamkniętym. Zwłaszcza sposób projektowania produktów w niewystarczającym stopniu sprzyja zrównoważoności w całym cyklu życia. W rezultacie produkty są często wymieniane, co wiąże się ze znacznym zużyciem energii i zasobów w celu wytworzenia i dystrybucji nowych produktów oraz pozbycia się starych. Podmiotom gospodarczym i obywatelom nadal zbyt trudno jest dokonywać zrównoważonych wyborów w odniesieniu do produktów, ponieważ brakuje odpowiednich informacji i przystępnych cenowo wariantów. Prowadzi to do niewykorzystanych możliwości w zakresie zrównoważoności i działań umożliwiających zachowanie wartości, ograniczonego popytu na materiały wtórne oraz przeszkód w przyjmowaniu modeli biznesowych o obiegu zamkniętym.

(3) W europejskiej strategii przemysłowej[27] określono nadrzędną ambicję Unii, aby wspierać „dwojaką transformację" w kierunku neutralności klimatycznej i przywództwa cyfrowego. Powtórzono w niej założenia Europejskiego Zielonego Ładu, akcentując wiodącą rolę, jaką musi odegrać w tym procesie przemysł europejski, ograniczając ślad węglowy i materiałowy oraz uwzględniając kwestię obiegu zamkniętego we wszystkich sektorach gospodarki, a także podkreślono potrzebę odejścia od tradycyjnych modeli i zrewolucjonizowania sposobu, w jaki projektujemy, produkujemy, wykorzystujemy i wyrzucamy produkty. W aktualizacji strategii przemysłowej z 2021 r.[28] potwierdzono główne przesłania strategii z 2020 r. i skupiono się na wnioskach wyciągniętych z kryzysu związanego z COVID-19, w tym na potrzebie wspierania odporności.

(4) Wobec braku przepisów na szczeblu unijnym pojawiły się już rozbieżne podejścia krajowe do kwestii poprawy zrównoważenia środowiskowego produktów, począwszy od wymogów informacyjnych dotyczących okresu kompatybilności oprogramowania urządzeń elektronicznych po obowiązki sprawozdawcze w zakresie postępowania z niesprzedanymi dobrami trwałego użytku. Pokazuje to, że dalsze starania krajowe zmierzające do osiągnięcia celów określonych niniejszym rozporządzeniem prawdopodobnie doprowadzą do dalszej fragmentacji rynku wewnętrznego. Aby zabezpieczyć funkcjonowanie rynku wewnętrznego przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska, konieczne jest zatem stworzenie ram regulacyjnych umożliwiających stopniowe wprowadzanie wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów. Niniejsze rozporządzenie zapewni takie ramy dzięki zastosowaniu podejścia opartego na ekoprojekcie określonego pierwotnie w dyrektywie 2009/125/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[29] do możliwie najszerszej grupy produktów.

(5) Niniejsze rozporządzenie przyczyni się do dostosowania produktów do wymogów zasobooszczędnej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym, do

---

27 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, *Nowa strategia przemysłowa dla Europy*, COM(2020) 102 final.

28 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, *Aktualizacja nowej strategii przemysłowej z 2020 r.: tworzenie silniejszego jednolitego rynku sprzyjającego odbudowie Europy*, COM(2021) 350 final.

29 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

zmniejszenia ilości odpadów oraz do zagwarantowania, by wyniki osiągane przez liderów w dziedzinie zrównoważonego rozwoju stopniowo stawały się normą. W rozporządzeniu należy przewidzieć ustanowienie nowych wymogów dotyczących ekoprojektu w celu zwiększenia trwałości, możliwość ponownego użycia, możliwości ulepszania i naprawy produktów, poprawy możliwości odnowienia i konserwacji, rozwiązania problemu obecności niebezpiecznych chemikaliów w produktach, zwiększenia ich efektywności energetycznej i zasobooszczędności, zmniejszenia przewidywanej ilości odpadów wytworzonych w związku z produktami oraz zwiększenia zawartości materiałów z recyklingu w produktach, przy jednoczesnym zapewnieniu ich efektywności i bezpieczeństwa, umożliwieniu ich regeneracji i wysokiej jakości recyklingu oraz zmniejszeniu śladu węglowego i środowiskowego.

(6) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 25 listopada 2020 r. „Dążenie do bardziej zrównoważonego jednolitego rynku dla przedsiębiorstw i konsumentów”[30] z zadowoleniem odniósł się do promowania trwałych produktów, łatwiejszych do ponownego użycia, naprawy i recyklingu. W sprawozdaniu w sprawie nowego planu działania UE dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym, przyjętym 16 lutego 2021 r.[31], Parlament Europejski potwierdził swoje poparcie dla programu przedstawionego przez Komisję w planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym. Parlament uznał, że przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym może przynieść rozwiązania pozwalające sprostać obecnym wyzwaniom środowiskowym i kryzysowi gospodarczemu wywołanemu pandemią COVID-19. W swoich konkluzjach „Ku ekologicznej odbudowie opartej na obiegu zamkniętym”, przyjętych 11 grudnia 2020 r.[32], Rada również z zadowoleniem przyjęła zamiar przedstawienia przez Komisję wniosków ustawodawczych wpisujących się w kompleksowe i zintegrowane ramy polityki w zakresie zrównoważonych produktów, które to ramy będą wspierać neutralność klimatyczną, efektywność energetyczną i zasobooszczędność oraz nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym, chronić zdrowie publiczne i różnorodność biologiczną, a także wzmacniać pozycję konsumentów i nabywców publicznych oraz ich chronić.

(7) Niniejsze rozporządzenie powinno przyczynić się do osiągnięcia celów Unii w zakresie klimatu i energii. Zgodnie z celami określonymi w porozumieniu paryskim, ratyfikowanym przez Unię w 2016 r.[33], w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 – „Europejskie prawo o klimacie”[34] – ustanowiono wiążące krajowe zobowiązanie Unii w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % do 2030 r. oraz zapisano w przepisach cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej całej gospodarki do 2050 r. W 2021 r. Komisja przyjęła pakiet „Gotowi na 55”[35], aby dostosować politykę Unii w dziedzinie klimatu i energii do osiągnięcia tych celów. W tym celu, zgodnie z zasadą „efektywność energetyczna przede wszystkim” zapisaną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

---

30 P9_TA(2020)0318.

31 P9_TA(2021)0040.

32 13852/20.

33 Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

34 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

35 https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/pl/IP_21_3541

2018/2002[36], należy znacznie zwiększyć poziom poprawy efektywności energetycznej do około 36 % pod względem zużycia energii końcowej – do 2030 r.[37] Wymogi dotyczące produktów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny odegrać istotną rolę w realizacji tego celu dzięki znacznemu zmniejszeniu śladu energetycznego produktów. Odnośne wymogi w zakresie efektywności energetycznej zmniejszą również narażenie konsumentów na wzrost cen energii. Jak uznano w porozumieniu paryskim, poprawa zrównoważoności konsumpcji i produkcji będzie również odgrywać ważną rolę w przeciwdziałaniu zmianie klimatu.

(8) Niniejsze rozporządzenie powinno również przyczynić się do osiągnięcia szerszych celów środowiskowych Unii. W 8. unijnym programie działań w zakresie środowiska[38] zapisano w ramach prawnych cel Unii, jakim jest nieprzekraczanie ograniczeń planety, oraz określono warunki umożliwiające osiągnięcie celów priorytetowych, do których należy przejście na nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym. W ramach Europejskiego Zielonego Ładu wzywa się również Unię do lepszego monitorowania zanieczyszczenia powietrza, wody, gleby oraz produktów konsumpcyjnych, informowania o tych zanieczyszczeniach, zapobiegania im oraz usuwania ich skutków. Oznacza to, że chemikalia, materiały i produkty muszą być możliwie jak najbardziej bezpieczne i zrównoważone już na etapie projektowania oraz podczas ich cyklu życia, co skutkowałoby nietoksycznymi cyklami materiałowymi[39]. Ponadto zarówno w ramach Europejskiego Zielonego Ładu, jak i planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym uznano, że unijny rynek wewnętrzny zapewnia masę krytyczną, która może wpływać na globalne standardy w zakresie zrównoważoności produktów i ich projektowania. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem odegrać znaczącą rolę w osiągnięciu kilku celów ustanowionych w ramach celów zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych określonych w Agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 „Odpowiedzialna konsumpcja i produkcja”[40], zarówno w Unii, jak i poza jej granicami.

(9) W dyrektywie 2009/125/WE ustanowiono ramy określania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią. W połączeniu z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369[41] dyrektywa ta przyczyniła się do znacznego zmniejszenia zapotrzebowania UE na energię pierwotną w przypadku produktów i szacuje się, że oszczędności te będą nadal rosły. Środki wykonawcze przyjęte na podstawie dyrektywy 2009/125/WE zawierają również wymagania

---

36 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 210).

37 Zgodnie z oceną skutków towarzyszącą planowi w zakresie celów klimatycznych (*Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. – Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli*, COM(2020) 562 final) oraz [wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej].

38 Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/…. z dnia … w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r. [Dodać odniesienie po opublikowaniu w Dz.U. – porozumienie trójstronne z 2 grudnia 2021 r.].

39 Jak określono w planie działania UE *na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby* (COM(2021) 400 final) oraz *strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności* (COM(2020) 667 final), w których wzywa się do dążenia do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń w produkcji i konsumpcji.

40 W tym w szczególności celów w ramach celu zrównoważonego rozwoju 12 („Odpowiedzialna konsumpcja i produkcja”).

41 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

dotyczące aspektów związanych z obiegiem zamkniętym, takich jak trwałość, możliwość naprawy i zdolność do recyklingu. Jednocześnie instrumenty takie jak unijne oznakowanie ekologiczne UE, wprowadzone rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010[42], lub unijne kryteria dotyczące zielonych zamówień publicznych[43] mają szerszy zakres, ale ich wpływ osłabiają ograniczenia wynikające z dobrowolnego podejścia.

(10) W dyrektywie 2009/125/WE co do zasady skutecznie propaguje się efektywność energetyczną i niektóre aspekty obiegu zamkniętego produktów związanych z energią, a przyjęte w niej podejście może stopniowo przyczynić się do zrównoważoności wszystkich produktów. Aby zrealizować zobowiązania wynikające z Zielonego Ładu, podejście to należy rozszerzyć na inne grupy produktów i systematycznie uwzględniać kluczowe aspekty umożliwiające zwiększanie zrównoważenia środowiskowego produktów objętych wiążącymi wymogami. Zapewniając wprowadzanie na rynek Unii wyłącznie produktów spełniających te wymogi, niniejsze rozporządzenie powinno nie tylko poprawić swobodny przepływ takich produktów dzięki unikaniu rozbieżności między krajami, ale także zmniejszyć negatywny wpływ na środowisko w cyklu życia produktów, w odniesieniu do których ustanowiono takie wymogi.

(11) Aby stworzyć skuteczne ramy prawne nieulegające dezaktualizacji, należy umożliwić ustanawianie wymogów dotyczących ekoprojektu w odniesieniu do wszystkich dóbr fizycznych wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku, w tym części i produktów pośrednich. Powinno to umożliwić Komisji uwzględnienie jak najszerszej gamy produktów przy ustalaniu priorytetów w ustanawianiu wymogów dotyczących ekoprojektu, a tym samym zmaksymalizowanie ich skuteczności. W razie potrzeby przy ustalaniu wymogów dotyczących ekoprojektu należy przewidzieć specjalne odstępstwa, na przykład w odniesieniu do produktów o szczególnym przeznaczeniu, którego nie można zrealizować, spełniając wymogi dotyczące ekoprojektu. Ponadto należy wprowadzić odstępstwa na poziomie przepisów w odniesieniu do tych produktów, w przypadku których jest już jasne, że wymogi dotyczące ekoprojektu nie byłyby odpowiednie, lub gdy inne przepisy przewidują ustanowienie takich wymogów. Powinno to dotyczyć żywności i pasz zdefiniowanych w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady[44], produktów leczniczych stosowanych u ludzi zdefiniowanych w dyrektywie 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[45], weterynaryjnych produktów leczniczych zdefiniowanych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6[46], żywych roślin, zwierząt i mikroorganizmów, produktów pochodzenia ludzkiego oraz produktów roślinnych i zwierzęcych związanych bezpośrednio z ich przyszłą reprodukcją.

---

42 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1).

43 Komunikat „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska” (COM(2008) 400) https://ec.europa.eu/environment/gpp/eu_gpp_criteria_en.htm

44 Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

45 Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

46 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43).

(12) We wniosku dotyczącym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (wersja przekształcona)[47] państwa członkowskie zobowiązuje się do określenia minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej elementów budynków wchodzących w skład przegród zewnętrznych oraz wymagań dotyczących ogólnej charakterystyki energetycznej systemów, odpowiedniej instalacji i właściwego zwymiarowania, regulacji i kontroli systemów technicznych zainstalowanych w nowych lub istniejących budynkach. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia te minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej mogą w niektórych okolicznościach ograniczać stosowanie produktów związanych z energią, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi wydanymi na jego podstawie, pod warunkiem że takie wymagania nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.

(13) Aby poprawić zrównoważenie środowiskowe produktów oraz zapewnić swobodny przepływ produktów na rynku wewnętrznym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustalenie wymogów dotyczących ekoprojektu. Te wymogi dotyczące ekoprojektu powinny z zasady mieć zastosowanie do określonych grup produktów, takich jak pralki lub pralko-suszarki. Aby zmaksymalizować skuteczność wymogów dotyczących ekoprojektu oraz skutecznie poprawić zrównoważenie środowiskowe produktów, powinna także istnieć możliwość ustalenia jednego horyzontalnego wymogu dotyczącego ekoprojektu lub ich większej liczby w odniesieniu do szerszego zakresu grup produktów, takich jak urządzenia elektroniczne lub wyroby włókiennicze. Horyzontalne wymogi dotyczące ekoprojektu należy ustanowić wówczas, gdy podobieństwa techniczne poszczególnych grup produktów umożliwiają poprawę ich zrównoważenia środowiskowego w oparciu o te same wymogi.

(14) Aby umożliwić Komisji ustalanie wymogów odpowiednich dla grup produktów objętych ekoprojektem, wymogi dotyczące ekoprojektu powinny obejmować wymogi dotyczące efektywności i wymogi informacyjne. Wymogi te należy stosować w celu poprawy aspektów produktów istotnych z punktu widzenia zrównoważenia środowiskowego, takich jak efektywność energetyczna, trwałość, możliwość naprawy oraz ślad węglowy i środowiskowy. Wymogi dotyczące ekoprojektu powinny być przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i zgodne z zasadami handlu międzynarodowego.

(15) Po przyjęciu przez Komisję aktu delegowanego określającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla danej grupy produktów państwa członkowskie – w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego – nie powinny mieć już możliwości określania krajowych wymogów dotyczących efektywności w oparciu o parametry produktu objęte takimi wymogami dotyczącymi efektywności określonymi w tym akcie delegowanym ani też krajowych wymogów informacyjnych w oparciu o parametry produktu objęte takimi wymogami informacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym. W celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego Komisja powinna być uprawniona do stwierdzenia, że w odniesieniu do konkretnego parametru produktu nie są konieczne żadne wymogi dotyczące ekoprojektu w formie wymogów dotyczących efektywności lub w formie wymogów informacyjnych.

---

47 COM(2021) 802 final.

(16) Przy ustanawianiu wymogów dotyczących ekoprojektu Komisja powinna uwzględnić charakter i przeznaczenie danych produktów, jak również cechy rynków właściwych. Na przykład w specyficznych i niekiedy surowych warunkach musi istnieć możliwość korzystania z wyposażenia wojskowego, co należy uwzględnić przy ustalaniu wymogów dotyczących ekoprojektu. Niektórych informacji dotyczących wyposażenia wojskowego nie należy ujawniać i należy i je chronić. W przypadku wyposażenia wojskowego lub sprzętu newralgicznego wymogi dotyczące ekoprojektu powinny zatem uwzględniać potrzeby w zakresie bezpieczeństwa i cechy rynku obrony, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE[48]. Przemysł kosmiczny również ma strategiczne znaczenie dla Europy i jej technologicznej niezależności. Z uwagi na to, że technologie kosmiczne wykorzystuje się w ekstremalnych warunkach, wszelkie wymogi dotyczące ekoprojektu w odniesieniu do produktów kosmicznych powinny zapewnić równowagę między aspektami związanymi ze zrównoważonym charakterem a odpornością i oczekiwaną efektywnością. Ponadto w przypadku wyrobów medycznych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2017/745 w sprawie wyrobów medycznych[49] oraz wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* zdefiniowanych w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2017/746 w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro*[50] Komisja powinna wziąć pod uwagę potrzebę uniknięcia negatywnego wpływu na zdrowie i bezpieczeństwo pacjentów i użytkowników.

(17) Aby uniknąć powielania starań i obciążeń regulacyjnych, należy zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a wymogami określonymi w innych przepisach Unii lub na ich podstawie, w szczególności w przepisach dotyczących produktów, chemikaliów i odpadów[51]. Fakt, że w innych przepisach Unii przewidziano uprawnienia do ustalania wymogów o takich samych lub podobnych skutkach jak wymogi przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, nie ogranicza jednak uprawnień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, chyba że tak określono w niniejszym rozporządzeniu.

(18) Akty delegowane zawierające wymogi dotyczące ekoprojektu powinny, podobnie jak w przypadku dyrektywy 2009/125/WE, podlegać specjalnej ocenie skutków i konsultacjom z zainteresowanymi stronami, powinny być sporządzane zgodnie z wytycznymi Komisji w sprawie lepszego stanowienia prawa oraz zawierać ocenę wymiaru międzynarodowego i wpływu na państwa trzecie. Komisja powinna przy tym należycie uwzględnić wszystkie aspekty cyklu życia produktu i oprzeć swoją ocenę skutków na najlepszych dostępnych dowodach. Przygotowując wymogi dotyczące

---

48 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76).

49 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylenia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 1).

50 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* oraz uchylenia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176).

51 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów *w sprawie wdrażania pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym: warianty podejścia do interakcji między przepisami w zakresie chemikaliów, produktów i odpadów* (COM(2018) 32 final).

ekoprojektu, Komisja powinna zastosować podejście naukowe, a także uwzględnić odpowiednie informacje techniczne, w szczególności zaczerpnięte z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010[52], dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE[53], technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852[54] oraz kryteriów dotyczących zielonych zamówień publicznych[55].

(19) Aby uwzględnić różnorodność produktów, Komisja powinna wybrać metody oceny ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu oraz, w razie potrzeby, dalej je rozwijać w oparciu o charakter produktu, jego najistotniejsze aspekty i wpływ na środowisko w całym cyklu życia. Komisja powinna przy tym uwzględnić swoje doświadczenia w ocenie ustalania wymogów na podstawie dyrektywy 2009/125/WE oraz ciągłe starania na rzecz rozwoju i udoskonalania narzędzi oceny opartych na podstawach naukowych, takich jak aktualizacja metodyki ekoprojektu dla produktów związanych z energią oraz metoda odnosząca się do śladu środowiskowego produktu określona w zaleceniu Komisji (UE) 2021/2279[56], w tym w odniesieniu do czasowego składowania dwutlenku węgla, a także opracowywanie norm przez międzynarodowe i europejskie organizacje normalizacyjne, w tym w zakresie efektywności materiałowej produktów związanych z energią. Opierając się na tych narzędziach i wykorzystując w razie potrzeby specjalne badania, Komisja powinna w jeszcze większym stopniu uwzględniać aspekty związane z obiegiem zamkniętym (takie jak trwałość, możliwość naprawy, w tym ocena punktowa możliwości naprawy, identyfikacja chemikaliów utrudniających ponowne użycie i recykling) w ocenie produktów i przy opracowywaniu wymogów dotyczących ekoprojektu, a w stosownych przypadkach powinna opracować nowe metody lub narzędzia. Nowe podejścia mogą być również potrzebne do przygotowania obowiązkowych kryteriów udzielania zamówień publicznych oraz do wprowadzenia zakazów niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

(20) Wymogi dotyczące efektywności powinny odnosić się do wybranego parametru produktu, istotnego dla danego aspektu produktu, w odniesieniu do którego stwierdzono możliwość poprawy zrównoważenia środowiskowego. Wymogi te mogą obejmować minimalne lub maksymalne poziomy efektywności w odniesieniu do parametru produktu, wymogi nieilościowe, które mają na celu poprawę efektywności w odniesieniu do parametru produktu, lub wymogi dotyczące efektywności funkcjonalnej produktu, aby zapewnić, by wybrane wymogi dotyczące efektywności nie miały negatywnego wpływu na zdolność produktu do pełnienia funkcji, do której został on zaprojektowany i wprowadzony do obrotu. Jeśli chodzi o minimalne lub maksymalne poziomy, mogą one na przykład przybrać formę ograniczenia zużycia energii w fazie użytkowania lub ilości danego materiału stanowiącego część produktu,

---

52 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1).

53 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

54 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

55 Komunikat „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska” (COM(2008) 400).

56 Zalecenie Komisji (UE) 2021/2279 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie stosowania metod oznaczania śladu środowiskowego do pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej.

wymogu dotyczącego minimalnej zawartości materiałów pochodzących z recyklingu lub ograniczenia określonego rodzaju wpływu na środowisko lub sumy wszystkich istotnych rodzajów wpływu na środowisko. Przykładem wymogu nieilościowego jest zakaz stosowania określonego rozwiązania technicznego, które utrudnia naprawę produktu. Wymogi dotyczące efektywności będą stosowane w celu zapewnienia usunięcia z rynku produktów o najmniejszej efektywności, jeżeli jest to niezbędne do realizacji celów rozporządzenia dotyczących zrównoważenia środowiskowego.

(21) W celu zapewnienia spójności wymogi dotyczące efektywności powinny uzupełniać wdrażanie przepisów Unii dotyczących odpadów. Podczas gdy wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu opakowań jako produktu końcowego określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE[57], niniejsze rozporządzenie może uzupełniać tę dyrektywę poprzez ustanowienie wymogów dotyczących produktów, koncentrujących się w szczególności na opakowaniach konkretnych produktów wprowadzanych do obrotu. W stosownych przypadkach takie wymogi uzupełniające powinny przyczyniać się w szczególności do minimalizowania ilości stosowanych opakowań, co z kolei przyczynia się do zapobiegania wytwarzaniu odpadów w Unii.

(22) Bezpieczeństwo chemiczne jest uznanym elementem zrównoważonego charakteru produktu. Opiera się ono na zagrożeniach dla zdrowia lub środowiska bezpośrednio związanych ze stosowanymi chemikaliami w połączeniu ze szczególnym lub ogólnym narażeniem i uwzględniono je w przepisach dotyczących chemikaliów, takich jak rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady[58], rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady[59], rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009[60], rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 [61] oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE[62]. Niniejsze rozporządzenie nie powinno umożliwiać ograniczania stosowania substancji ze względów związanych z bezpieczeństwem chemicznym, jak ma to miejsce w przypadków innych przepisów Unii. Niniejsze rozporządzenie nie powinno również umożliwiać ograniczania stosowania substancji z powodów związanych z bezpieczeństwem żywności. Zgodnie z prawem Unii dotyczącym chemikaliów i żywności nie zezwala się jednak na uwzględnienie, w drodze ograniczeń dotyczących niektórych substancji, wpływu na zrównoważony charakter, niezwiązanego z bezpieczeństwem chemicznym lub

---

57 Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

58 Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

59 Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

60 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).

61 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* oraz uchylenia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176).

62 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 170 z 30.6.2009, s. 1).

bezpieczeństwem żywności. Aby wyeliminować to ograniczenie, niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać, pod określonymi warunkami, ograniczenie – głównie z powodów innych niż bezpieczeństwo chemiczne lub bezpieczeństwo żywności – stosowania substancji obecnych w produktach lub wykorzystywanych w procesach ich wytwarzania, które negatywnie wpływają na zrównoważony charakter produktów. Niniejsze rozporządzenie nie powinno również prowadzić do powielania lub zastępowania ograniczeń dotyczących substancji objętych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE[63], której celem jest ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska, w tym przyjazne dla środowiska odzysk i unieszkodliwianie odpadów pochodzących ze sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

(23) Aby zwiększyć zrównoważenie środowiskowe produktów, wymogi informacyjne powinny odnosić się do wybranego parametru produktu istotnego dla danego aspektu produktu, takiego jak ślad środowiskowy produktu lub jego trwałość. Mogą one zobowiązywać producenta do udostępnienia informacji o efektywności produktu w odniesieniu do wybranego parametru produktu lub innych informacji, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z produktem przez strony inne niż producent, w celu poprawy efektywności w odniesieniu do takiego parametru. W stosownych przypadkach takie wymogi informacyjne powinny być ustalane jako uzupełnienie albo zamiast wymogów dotyczących efektywności w odniesieniu do tego samego parametru produktu. Jeżeli akt delegowany zawiera wymogi informacyjne, należy w nim wskazać metodę udostępniania wymaganych informacji, np. umieszczenie ich na ogólnodostępnej stronie internetowej, w paszporcie produktu lub na etykiecie produktu. Wymogi informacyjne są niezbędne, aby doprowadzić do zmiany zachowań koniecznej do osiągnięcia celów dotyczących zrównoważenia środowiskowego określonych w niniejszym rozporządzeniu. Oczekuje się, że wymogi informacyjne, dając nabywcom i organom publicznym solidną podstawę do porównywania produktów pod względem ich zrównoważenia środowiskowego, skłonią konsumentów i organy publiczne do dokonywania bardziej zrównoważonych wyborów.

(24) W przypadku gdy akty delegowane zawierają wymogi informacyjne, mogą one dodatkowo zawierać określenie klas efektywności w odniesieniu do jednego odpowiedniego parametru produktu lub ich większej liczby, aby ułatwić porównywanie produktów na podstawie tego parametru. Klasy efektywności powinny umożliwiać rozróżnianie produktów na podstawie ich względnie zrównoważonego charakteru i mogłyby być wykorzystywane zarówno przez konsumentów, jak i organy publiczne. W ten sposób mają one stymulować rynek w kierunku bardziej zrównoważonych produktów.

(25) Informacje na temat obecności w produktach substancji potencjalnie niebezpiecznych są kluczowym elementem identyfikowania i propagowania zrównoważonych produktów. Skład chemiczny produktów w znacznym stopniu wpływa na ich funkcjonalność i oddziaływanie, a także możliwości ich ponownego użycia lub odzysku, gdy stają się odpadami. W strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności[64] wzywa się do zminimalizowania obecności w produktach

---

63 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

64 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, *Strategia w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności na rzecz nietoksycznego środowiska*, COM(2020) 667 final.

substancji potencjalnie niebezpiecznych oraz zapewnienia dostępności informacji na temat składu chemicznego i bezpiecznego stosowania produktów poprzez wprowadzenie wymogów informacyjnych i śledzenie obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w całym cyklu życia materiałów i produktów. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008[65] oraz inne obowiązujące przepisy dotyczące chemikaliów, takie jak rozporządzenie (WE) nr 1223/2009, zapewniają już przekazywanie informacji o zagrożeniach dla zdrowia lub środowiska stwarzanych przez niektóre substancje potencjalnie niebezpieczne, występujące samodzielnie lub jako składniki mieszaniny. Użytkownikom substancji i mieszanin należy również przekazywać odpowiednie informacje na temat zrównoważonego rozwoju, które nie dotyczą przede wszystkim zagrożeń dla zdrowia lub środowiska. Ponadto użytkownicy produktów innych niż substancje lub mieszaniny oraz podmioty gospodarujące odpadami pochodzącymi z takich produktów powinni również otrzymywać informacje na temat zrównoważonego rozwoju, w tym informacje dotyczące przede wszystkim zagrożeń dla zdrowia lub środowiska stwarzanych przez chemikalia. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać ustalenie wymogów dotyczących monitorowania i przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju, w tym obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w produktach w całym ich cyklu życia, także w celu ich dekontaminacji i odzysku, gdy stają się odpadami. Celem takich ram powinno być stopniowe uwzględnienie wszystkich substancji potencjalnie niebezpiecznych we wszystkich produktach wymienionych w planach prac określających grupy produktów, którymi zamierza się zająć Komisja.

(26) Wymogi informacyjne określone w niniejszym rozporządzeniu powinny obejmować wymóg udostępniania paszportu produktu. Paszport produktu jest ważnym narzędziem przekazywania informacji podmiotom w całym łańcuchu wartości, a dostępność paszportu produktu powinna znacznie ułatwić pełną identyfikowalność produktu w całym łańcuchu wartości. Paszport produktu powinien m.in. pomagać konsumentom w dokonywaniu świadomych wyborów, ponieważ ułatwia im dostęp do istotnych dla nich informacji o produkcie, zapewniać podmiotom gospodarczym i innym podmiotom w łańcuchu wartości, takim jak stacje obsługi lub zakłady recyklingu, dostęp do istotnych informacji oraz umożliwiać właściwym organom krajowym wykonywanie ich obowiązków. Dlatego paszport produktu nie powinien zastępować niecyfrowych form przekazywania informacji, takich jak informacje zawarte w instrukcji obsługi produktu lub na etykiecie, lecz je uzupełniać. Ponadto powinna istnieć możliwość wykorzystania paszportu produktu w celu uzyskania informacji na temat innych aspektów związanych ze zrównoważonym rozwojem mających zastosowanie do danej grupy produktów zgodnie z innymi przepisami Unii.

(27) Aby uwzględnić charakter produktu i jego rynku, przy opracowywaniu przepisów dotyczących poszczególnych produktów należy starannie przeanalizować informacje, które mają być zawarte w paszporcie produktu. Aby zoptymalizować dostęp do uzyskanych informacji, a jednocześnie również chronić prawa własności intelektualnej, należy opracować i wdrożyć paszport produktu, umożliwiając zróżnicowany dostęp do informacji zawartych w paszporcie produktu w zależności od

[65] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

rodzaju informacji i typologii zainteresowanych stron. Aby uniknąć również kosztów dla przedsiębiorstw i społeczeństwa, które byłyby nieproporcjonalne do szerszych korzyści, paszport produktu powinien odnosić się do danego artykułu, danej partii lub danego modelu produktu, np. w zależności od stopnia złożoności łańcucha wartości, wielkości, charakteru lub wpływu poszczególnych produktów.

(28) W celu zapewnienia interoperacyjności należy określić rodzaje dozwolonych nośników danych. Z tego samego powodu nośnik danych i unikatowy identyfikator produktu należy wydawać zgodnie z normami uznanymi na szczeblu międzynarodowym. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu zmiany niniejszego rozporządzenia przez zastąpienie lub dodanie norm, zgodnie z którymi można wydać nośnik danych i unikatowe identyfikatory, w świetle postępu technicznego lub naukowego. Powinno to umożliwić rejestrowanie i przekazywanie informacji zawartych w paszporcie produktu przez wszystkie podmioty gospodarcze, a także zagwarantować kompatybilność unikatowego identyfikatora z elementami zewnętrznymi, takimi jak skanery.

(29) Aby nie opóźniać niepotrzebnie procesu ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu innych niż te dotyczące paszportu produktu lub aby zapewnić skuteczne wdrożenie paszportów produktów, Komisja powinna mieć możliwość zwolnienia grup produktów z wymogów dotyczących paszportów produktów w przypadku, gdy nie są dostępne specyfikacje techniczne dotyczące zasadniczych wymagań w zakresie projektu technicznego i funkcjonowania paszportu produktu. Aby zapobiec również powstawaniu niepotrzebnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, Komisja powinna mieć możliwość zwolnienia grup produktów z wymogów dotyczących paszportów produktów w przypadku, gdy w innych przepisach Unii przewiduje się już system cyfrowego udostępniania informacji o produkcie, umożliwiający podmiotom uczestniczącym w łańcuchu wartości dostęp do odpowiednich informacji o produkcie i ułatwiający właściwym organom krajowym weryfikację zgodności produktu. Odstępstwa te powinny podlegać okresowemu przeglądowi, z uwzględnieniem dalszej dostępności specyfikacji technicznych.

(30) Jednoznaczna identyfikacja produktów stanowi podstawowy element umożliwiający ich identyfikowalność w całym łańcuchu dostaw. W związku z tym paszport produktu powinien być powiązany z unikatowym identyfikatorem produktu. Ponadto, w stosownych przypadkach, paszport powinien umożliwiać identyfikację podmiotów i zakładów produkcyjnych związanych z danym produktem. Aby zapewnić interoperacyjność, unikatowe identyfikatory podmiotu i unikatowe identyfikatory zakładu umożliwiające identyfikowalność należy wydawać zgodnie z normami uznanymi na szczeblu międzynarodowym. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu zmiany niniejszego rozporządzenia przez zastąpienie lub dodanie norm, zgodnie z którymi można wydawać unikatowe identyfikatory podmiotu i unikatowe identyfikatory zakładu, w świetle postępu technicznego lub naukowego.

(31) Cyfrowe informacje o produkcie i jego cyklu życia lub, w stosownych przypadkach, jego paszport powinny być łatwo dostępne po zeskanowaniu nośnika danych, takiego jak znak wodny lub fotokod (kod QR). Jeśli to możliwe, nośnik danych powinien znajdować się na samym produkcie, aby zapewnić dostępność informacji w całym cyklu życia produktu. Możliwe są jednak wyjątki w zależności od charakteru, wielkości lub zastosowania danych produktów.

(32) Aby paszport produktu był elastyczny, zdolny do reagowania na zmiany i dostosowany do potrzeb rynku oraz zmieniał się pod wpływem modeli biznesowych, sytuacji na rynku i innowacji, powinien opierać się na zdecentralizowanym systemie danych, tworzonym i prowadzonym przez podmioty gospodarcze. Do celów egzekwowania i monitorowania przepisów może być jednak konieczne, aby właściwe organy krajowe i Komisja miały bezpośredni dostęp do rejestru wszystkich nośników danych i unikatowych identyfikatorów powiązanych z produktami wprowadzonymi do obrotu lub oddanymi do użytku.

(33) Aby zapewnić skuteczne wprowadzenie paszportu produktu, projekt techniczny, wymogi dotyczące danych oraz funkcjonowanie paszportu produktu powinny być zgodne z zestawem zasadniczych wymogów technicznych. Takie wymogi powinny stanowić podstawę spójnego stosowania paszportu produktu we wszystkich sektorach. Należy ustanowić specyfikacje techniczne, aby zapewnić skuteczne wdrożenie tych zasadniczych wymagań, w formie normy zharmonizowanej do której opublikowano odniesienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, albo – jako wariant awaryjny – w formie wspólnej specyfikacji przyjętej przez Komisję. Projekt techniczny powinien zapewniać bezpieczne przenoszenie danych w ramach paszportu produktu, z poszanowaniem przepisów dotyczących prywatności. Cyfrowy paszport produktu będzie opracowywany w ramach otwartego dialogu z partnerami międzynarodowymi, aby uwzględnić ich opinie przy opracowywaniu specyfikacji technicznych i zapewnić, by przyczyniały się one do usunięcia barier handlowych dla bardziej ekologicznych produktów oraz do obniżenia kosztów zrównoważonych inwestycji, marketingu i zgodności z przepisami. Aby umożliwić ich skuteczne wdrożenie, specyfikacje i wymogi techniczne związane z identyfikowalnością w całym łańcuchu wartości powinny być w miarę możliwości opracowywane na zasadzie konsensusu oraz przy zaangażowaniu, akceptacji i skutecznej współpracy różnych podmiotów, w tym organizacji normalizacyjnych, stowarzyszeń branżowych, organizacji konsumenckich, ekspertów, organizacji pozarządowych i partnerów międzynarodowych, w tym gospodarek rozwijających się.

(34) Aby poprawić egzekwowanie wymogów dotyczących ekoprojektu, organy krajowe i Komisja muszą mieć bezpośredni dostęp do rejestru wszystkich nośników danych i unikatowych identyfikatorów powiązanych z produktami wprowadzonymi do obrotu lub oddanymi do użytku. W tym celu Komisja powinna utworzyć i prowadzić rejestr paszportów produktów, w którym przechowywane byłyby takie dane. W razie potrzeby, aby jeszcze bardziej ułatwić egzekwowanie, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, określić inne informacje zawarte w paszporcie produktu, które muszą być przechowywane w rejestrze.

(35) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno być zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych przez właściwe organy krajowe w państwach członkowskich powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[66]. Przetwarzanie danych osobowych

[66] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

przez Komisję powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[67].

(36) Skuteczne egzekwowanie w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu w Unii, zarówno tych produkowanych w kraju, jak i przywożonych, ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. W związku z tym, jeżeli Komisja utworzyła rejestr, organy celne powinny mieć do niego bezpośredni dostęp za pośrednictwem unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł, ustanowionego rozporządzeniem (UE) …/…. Rolą organów celnych powinno być zapewnienie, aby w zgłoszeniu celnym zawarto odniesienie do paszportu produktu i aby to odniesienie odpowiadało unikatowemu identyfikatorowi produktu przechowywanemu w rejestrze. Umożliwiłoby to organom celnym weryfikację istnienia paszportu produktu dla produktów przywożonych.

(37) Jeżeli oprócz nośników danych i unikatowych identyfikatorów w rejestrze przechowywane są określone informacje zawarte w paszporcie produktu, w stosownych przypadkach Komisja powinna mieć możliwość zapewnienia weryfikacji przez organy celne spójności tych informacji ze zgłoszeniem celnym, w celu zwiększenia zgodności produktów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu oraz przy uwzględnieniu potrzeby uniknięcia nieproporcjonalnego obciążenia organów celnych.

(38) Informacje zawarte w paszporcie produktu mogą umożliwić organom celnym udoskonalenie i ułatwienie zarządzania ryzykiem oraz lepsze ukierunkowanie kontroli na granicy. W związku z tym organy celne powinny mieć możliwość wyszukiwania i wykorzystywania informacji zawartych w paszporcie produktu i powiązanym rejestrze do wykonywania swoich zadań zgodnie z przepisami Unii, w tym do zarządzania ryzykiem zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013[68].

(39) Aby skłonić konsumentów do dokonywania bardziej zrównoważonych wyborów, etykiety powinny – jeżeli wymagają tego akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia – zawierać informacje umożliwiające skuteczne porównanie produktów, na przykład dzięki wskazaniu klas efektywności. Zwłaszcza dla konsumentów fizyczne etykiety mogą być dodatkowym źródłem informacji w miejscu sprzedaży. Mogą one stanowić dla konsumentów szybką wizualną podstawę do rozróżniania produktów na podstawie ich efektywności w odniesieniu do konkretnego parametru produktu lub zestawu parametrów produktu. W stosownych przypadkach powinny one także umożliwiać dostęp do dodatkowych informacji dzięki umieszczonych na nich konkretnych odniesieniach, takich jak adresy stron internetowych, dynamiczne kody QR, linki do etykiet internetowych lub inne odpowiednie środki ukierunkowane na konsumenta. Komisja powinna określić w odpowiednim akcie delegowanym najskuteczniejszy sposób eksponowania takich etykiet, również w przypadku sprzedaży na odległość przez internet, z uwzględnieniem skutków dla klientów i podmiotów gospodarczych oraz cech danych produktów. Komisja może również wymagać, aby etykietę wydrukowano na opakowaniu produktu.

---

67 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

68 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

(40) Rozporządzenie (UE) 2017/1369 ustanawiające ramy etykietowania energetycznego ma zastosowanie do produktów związanych z energią równolegle z niniejszym rozporządzeniem. Oznacza to, że etykiety energetyczne są podstawowym instrumentem dostarczającym konsumentom odpowiednich informacji o produktach związanych z energią oraz że klasy efektywności określone na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny, w stosownych przypadkach, być umieszczane na etykiecie jako informacje dodatkowe przewidziane w art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369. Jeżeli istotnych informacji na temat efektywności produktu w odniesieniu do parametru produktu nie można zawrzeć jako informacji dodatkowej na etykiecie energetycznej ustanowionej dla produktu związanego z energią na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1369, Komisja powinna ocenić, czy należy ustanowić etykietę na podstawie niniejszego rozporządzenia, biorąc pod uwagę potrzebę informowania konsumentów o najistotniejszych parametrach produktu oraz niedogodności w postaci ryzyka wprowadzenia społeczeństwa w błąd i nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych.

(41) Konsumenci powinni mieć zapewnioną ochronę przed informacjami wprowadzającymi w błąd, które mogłyby utrudnić im wybór bardziej zrównoważonych produktów. Z tego powodu należy zakazać wprowadzania do obrotu produktów opatrzonych etykietą imitującą etykiety, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

(42) Aby w jak najskuteczniejszy sposób zrealizować cele Europejskiego Zielonego Ładu i w pierwszej kolejności odnieść się do produktów o największym wpływie, Komisja powinna nadać priorytet produktom, które mają zostać uregulowane na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz wymogom, które będą miały do nich zastosowanie. W oparciu o procedurę ustalania priorytetów przewidzianą w dyrektywie 2009/125/WE Komisja powinna przyjąć plan prac obejmujący okres co najmniej 3 lat, określający wykaz grup produktów, w odniesieniu do których planuje przyjąć akty delegowane, oraz aspektów produktów, w odniesieniu do których zamierza przyjąć akty delegowane o zastosowaniu horyzontalnym. Komisja powinna ustalić priorytety na podstawie zestawu kryteriów dotyczących w szczególności potencjalnego wkładu aktów delegowanych w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, celów środowiskowych i celów w zakresie energii oraz ich potencjału pod względem poprawy wybranych aspektów produktów bez ponoszenia nieproporcjonalnych kosztów przez podmioty publiczne i podmioty gospodarcze. Z uwagi na ich znaczenie dla realizacji unijnych celów w zakresie energii plany prac powinny obejmować odpowiednią liczbę działań dotyczących produktów związanych z energią. Należy również prowadzić konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami za pośrednictwem forum ds. ekoprojektu. Ze względu na komplementarność niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE) 2017/1369 w odniesieniu do produktów związanych z energią należy ujednolicić harmonogramy dotyczące planu prac, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, i planu prac, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (UE) 2017/1369.

(43) W odniesieniu do wyrobów budowlanych w niniejszym rozporządzeniu należy określić wymogi dotyczące produktów końcowych wyłącznie wówczas, gdy zobowiązania ustanowione w [zmienionym rozporządzeniu w sprawie wyrobów budowlanych] i ich wdrożenie prawdopodobnie nie pozwolą w wystarczającym stopniu osiągnąć celów dotyczących zrównoważenia środowiskowego stanowiących przedmiot niniejszego rozporządzenia. Podczas przygotowywania planów prac Komisja powinna również wziąć pod uwagę fakt, że zgodnie z obecną praktyką w

[zmienionym rozporządzeniu w sprawie wyrobów budowlanych] w odniesieniu do produktów związanych z energią, które są również wyrobami budowlanymi, przeważać będą wymogi w zakresie zrównoważoności określone w niniejszym rozporządzeniu. Powinno to dotyczyć na przykład źródeł ciepła, kotłów, pomp ciepła, urządzeń do ogrzewania wody i pomieszczeń, wentylatorów, systemów chłodzenia i wentylacji oraz produktów fotowoltaicznych (z wyjątkiem paneli fotowoltaicznych zintegrowanych z budynkiem). W przypadku tych produktów [zmienione rozporządzenie w sprawie wyrobów budowlanych] może w razie potrzeby uzupełniać te kwestie, głównie w odniesieniu do aspektów bezpieczeństwa, uwzględniając również inne przepisy Unii dotyczące produktów, np. w zakresie urządzeń gazowych, niskiego napięcia i maszyn.

(44) Aby zachęcić do samoregulacji stanowiącej pełnoprawną alternatywę dla podejść regulacyjnych, wzorem dyrektywy 2009/125/WE niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać możliwość zgłaszania przez przemysł środków samoregulacji. Komisja powinna ocenić środki samoregulacji zaproponowane przez przemysł oraz informacje i dowody przedstawione przez sygnatariuszy, także w świetle międzynarodowych zobowiązań handlowych Unii oraz w związku z potrzebą zapewnienia spójności z prawem Unii. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia i aktualizacji aktu zawierającego wykaz środków samoregulacji uznawanych za pełnoprawne alternatywy dla aktu delegowanego określającego wymogi dotyczące ekoprojektu. Komisja powinna również – na przykład w związku ze zmianami sytuacji na rynku właściwym lub postępem technologicznym w odniesieniu do danej grupy produktów – mieć możliwość zażądania zmienionej wersji środka samoregulacji, w przypadku gdy uzna to za niezbędne. Po uwzględnieniu środka samoregulacji w akcie wykonawczym podmioty gospodarcze mają podstawy do uzasadnionego oczekiwania, że Komisja nie przyjmie aktu delegowanego ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla tej konkretnej grupy produktów. Nie wyklucza się jednak, że Komisja może przyjąć horyzontalne wymogi dotyczące ekoprojektu, które będą miały zastosowanie również do produktów objętych uznanym środkiem samoregulacji w odniesieniu do aspektów produktu nieobjętych tym środkiem samoregulacji. Jeżeli Komisja uzna, że środek samoregulacji nie spełnia już kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu, powinna usunąć tę samoregulację z aktu wykonawczego zawierającego wykaz uznanych środków samoregulacji. Wówczas można ustanowić wymogi dotyczące ekoprojektu dla grup produktów objętych wcześniej środkiem samoregulacji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

(45) Mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) mogłyby w znacznym stopniu skorzystać na wzroście popytu na zrównoważone produkty, ale mogą również ponosić koszty i napotykać trudności związane z niektórymi wymogami. Państwa członkowskie i Komisja powinny, w zakresie swoich kompetencji, dostarczać odpowiednich informacji, zapewniać ukierunkowane i specjalistyczne szkolenia oraz udzielać szczególnej pomocy i szczególnego wsparcia, w tym finansowego, MŚP zajmującym się wytwarzaniem produktów, dla których określono wymogi dotyczące ekoprojektu. Działania te powinny obejmować na przykład obliczanie śladu środowiskowego produktu oraz techniczne wdrażanie paszportu produktu. Państwa członkowskie powinny podjąć działania zgodnie z obowiązującymi zasadami pomocy państwa.

(46) Niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, takich jak wyroby włókiennicze i obuwie, przez podmioty gospodarcze staje się powszechnym

problemem środowiskowym w całej Unii, w szczególności ze względu na szybki rozwój sprzedaży przez internet. Oznacza to utratę cennych zasobów gospodarczych, ponieważ towary są produkowane, transportowane, a następnie niszczone, przy czym nigdy nie zostają wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem. W interesie ochrony środowiska konieczne jest zatem, aby w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono ramy zapobiegania niszczeniu niesprzedanych produktów przeznaczonych głównie dla konsumentów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771[69], w tym produktów zwróconych przez konsumenta w związku z przysługującym mu prawem do odstąpienia od umowy, o którym mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2011/83/UE[70]. Zmniejszy to wpływ na środowisko tych produktów dzięki ograniczeniu wytwarzania odpadów i zniechęceniu do nadmiernej produkcji produktów. Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że kilka państw członkowskich wprowadziło krajowe przepisy dotyczące niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, co powoduje zakłócenia na rynku, konieczne jest wprowadzenie zharmonizowanych przepisów dotyczących niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, aby dystrybutorzy, sprzedawcy detaliczni i inne podmioty gospodarcze podlegali tym samym przepisom i zachętom we wszystkich państwach członkowskich.

(47) Aby zniechęcić do niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych i uzyskać więcej danych na temat występowania tej praktyki, w niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić obowiązek przejrzystości dla podmiotów gospodarczych będących w posiadaniu produktów konsumpcyjnych w Unii i zobowiązać je do ujawniania informacji na temat liczby niesprzedanych produktów konsumpcyjnych usuwanych w ciągu roku. Podmiot gospodarczy powinien ujawnić rodzaj lub kategorię produktu, powody jego usunięcia oraz fakt przekazania go w celu przeprowadzenia kolejnych operacji przetwarzania odpadów. Chociaż podmioty gospodarcze powinny mieć swobodę w ustalaniu metody ujawniania tych informacji w sposób właściwy dla ich otoczenia biznesowego, w stosownych przypadkach za najlepszą praktykę należy uznać umieszczanie wymaganych informacji w publicznie dostępnym oświadczeniu na temat informacji niefinansowych sporządzanym zgodnie z art. 19a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE[71].

(48) Aby uniknąć niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych – jeżeli niszczenie takich produktów jest powszechnym zjawiskiem – należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zakazanie niszczenia takich produktów. Ze względu na szeroki zakres produktów, które mogą potencjalnie zostać zniszczone, a nigdy nie zostaną sprzedane ani wykorzystane, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić takie uprawnienie. Zakaz ustanowiony w aktach delegowanych powinien

---

69 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 6).

70 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

71 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

mieć jednak zastosowanie do określonych grup produktów, które należy określić na podstawie oceny Komisji dotyczącej zakresu, w jakim niszczenie takich produktów odbywa się w praktyce, z uwzględnieniem informacji udostępnionych w razie potrzeby przez podmioty gospodarcze. Aby zapewnić proporcjonalność tego obowiązku, Komisja powinna rozważyć określone odstępstwa, w ramach których niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych może być nadal dozwolone, na przykład ze względu na kwestie zdrowia i bezpieczeństwa. Aby monitorować skuteczność tego zakazu i zniechęcać do jego obchodzenia, podmioty gospodarcze powinny być zobowiązane do ujawniania liczby zniszczonych niesprzedanych produktów konsumpcyjnych oraz przyczyn ich zniszczenia na podstawie obowiązujących odstępstw. Ponadto, aby uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego dla MŚP, należy zwolnić je z obowiązku ujawniania usuniętych niesprzedanych produktów oraz z zakazu usuwania określonych grup produktów przewidzianych w aktach delegowanych. Jeżeli jednak istnieją wiarygodne dowody potwierdzające, że MŚP mogą być wykorzystywane do obchodzenia tych obowiązków, Komisja powinna mieć możliwość wprowadzenia w tych aktach delegowanych wymogu – w odniesieniu do niektórych grup produktów – aby obowiązki te miały również zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw lub małych i średnich przedsiębiorstw.

(49) Podmioty gospodarcze powinny odpowiadać za zgodność produktów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu określonymi w niniejszym rozporządzeniu, stosownie do roli odgrywanej przez nie w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić swobodny przepływ tych produktów na rynku wewnętrznym oraz poprawić ich zrównoważoność. Podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu dostaw i sieci dystrybucji powinny zastosować właściwe środki w celu zapewnienia udostępniania przez nie na rynku wyłącznie produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie.

(50) Do przeprowadzenia procedury oceny zgodności najbardziej kompetentny jest producent, ponieważ ma on dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji. Ocena zgodności powinna zatem pozostać wyłącznym obowiązkiem producenta.

(51) W celu zabezpieczenia funkcjonowania rynku wewnętrznego należy zapewnić, aby produkty pochodzące z państw trzecich wprowadzane na rynek Unii były zgodne z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na jego podstawie, niezależnie od tego, czy są przywożone jako produkty, części czy produkty pośrednie. W szczególności konieczne jest zapewnienie, aby producenci przeprowadzili odpowiednie procedury oceny zgodności w odniesieniu do tych produktów. Dlatego też należy wprowadzić przepisy dotyczące importerów, aby mieć pewność, że produkty, które importerzy wprowadzają do obrotu, spełniają te wymogi oraz że właściwe organy krajowe mogą skontrolować oznakowanie CE i dokumentację sporządzoną przez producentów. Należy również wprowadzić przepisy zobowiązujące importerów do zapewnienia, w stosownych przypadkach, dostępności paszportu produktu w przypadku tych produktów.

(52) Wprowadzając produkt do obrotu, każdy importer powinien podać na produkcie swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. W przypadku gdy wielkość produktu uniemożliwia takie oznaczenie, należy wprowadzić wyjątki od tej zasady. Dotyczy to przypadków, w których importer musiałby otworzyć opakowanie, aby umieścić na

produkcie swoją nazwę i adres, lub w których produkt jest za mały, aby umieścić na nim te informacje.

(53) Kiedy dystrybutor udostępnia na rynku produkt po jego wprowadzeniu do obrotu przez producenta lub importera, powinien on działać z należytą starannością w odniesieniu do mających zastosowanie wymogów dotyczących ekoprojektu. Dystrybutor powinien także zapewnić, aby jego postępowanie z produktem nie miało negatywnego wpływu na jego zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia lub aktów delegowanych przyjętych na jego podstawie.

(54) Dystrybutorzy i importerzy, ze względu na bliski związek z rynkiem i ważną rolę w zapewnianiu zgodności produktów, powinni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinni być przygotowani do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań poprzez dostarczanie tym organom wszystkich niezbędnych informacji dotyczących danego produktu.

(55) Z uwagi na to, że sprzedawca oferuje produkt do sprzedaży, wynajmu lub sprzedaży ratalnej bądź prezentuje produkty klientom lub instalatorom, musi on zapewnić swoim klientom skuteczny dostęp do informacji wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia, także w przypadku sprzedaży na odległość. W szczególności w niniejszym rozporządzeniu należy zobowiązać sprzedawców do zapewnienia klientom dostępu do paszportu produktu oraz do wyraźnego eksponowania etykiet, zgodnie z obowiązującymi wymogami. Sprzedawca powinien dopełniać tego obowiązku za każdym razem, gdy produkt jest oferowany na wynajem.

(56) Aby ułatwić wybór bardziej zrównoważonych produktów, etykiety – jeśli są wymagane – należy wyeksponować w sposób dobrze widoczny i umożliwiający identyfikację. Powinny one być rozpoznawalne jako etykiety należące do danego produktu, bez konieczności odczytywania przez klienta marki i numeru modelu na etykiecie. Etykiety powinny przyciągać uwagę klienta oglądającego prezentowane produkty. W celu zapewnienia, aby etykieta była dostępna dla klientów rozważających zakup, zarówno sprzedawca, jak i odpowiedzialny podmiot gospodarczy powinni pokazywać ją w każdej reklamie produktu, także w przypadku sprzedaży na odległość, w tym przez internet.

(57) Każdy importer lub dystrybutor wprowadzający do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo modyfikujący produkt w sposób, który może wpłynąć na zgodność produktu z niniejszym rozporządzeniem lub z odpowiednim aktem delegowanym, powinien być uznany za producenta i przejąć jego obowiązki z tego tytułu.

(58) Internetowe platformy handlowe odgrywają kluczową rolę w łańcuchu dostaw, umożliwiając podmiotom gospodarczym dotarcie do dużej liczby klientów. Ze względu na istotną rolę pełnioną w pośrednictwie w sprzedaży produktów między podmiotami gospodarczymi a klientami internetowe platformy handlowe powinny przyjąć odpowiedzialność za sprzedaż produktów, które nie spełniają wymogów dotyczących ekoprojektu, i powinny współpracować z organami nadzoru rynku. W dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[72] określono ogólne ramy

[72] Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

handlu elektronicznego i nałożono określone obowiązki na platformy internetowe. W rozporządzeniu […/…] w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniającym dyrektywę 2000/31/WE[73] uregulowano kwestie odpowiedzialności i rozliczalności dostawców usług pośrednich w internecie w odniesieniu do nielegalnych treści, w tym produktów, które nie spełniają wymogów dotyczących ekoprojektu. Opierając się na tych ogólnych ramach, należy wprowadzić szczegółowe wymagania, aby skutecznie przeciwdziałać sprzedaży przez internet produktów niespełniających wymogów.

(59) Ważne jest, aby internetowe platformy handlowe ściśle współpracowały z organami nadzoru rynku. Na podmioty świadczące usługi społeczeństwa informacyjnego nałożono obowiązek współpracy z organami nadzoru rynku zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020[74] w odniesieniu do produktów objętych tym rozporządzeniem, w tym produktów, w przypadku których określono wymogi dotyczące ekoprojektu. W celu dalszej poprawy współpracy w zakresie zwalczania nielegalnych treści związanych z produktami niespełniającymi wymogów w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć konkretne zobowiązania do praktycznej realizacji tej współpracy w odniesieniu do internetowych platform handlowych. Na przykład organy nadzoru rynku stale udoskonalają narzędzia technologiczne wykorzystywane do nadzoru rynku internetowego w celu wykrywania niezgodnych z wymogami produktów sprzedawanych przez internet. Aby narzędzia te mogły działać, internetowe platformy handlowe powinny zapewnić dostęp do swoich interfejsów. Ponadto organy nadzoru rynku mogą być zmuszone do pozyskiwania danych z internetowych platform handlowych.

(60) W art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 nadano organom nadzoru rynku – w przypadku braku innych skutecznych środków umożliwiających wyeliminowanie poważnego ryzyka – uprawnienia do żądania usunięcia z interfejsu online treści odnoszących się do produktów niezgodnych z wymogami lub zażądania umieszczenia wyraźnego ostrzeżenia dla użytkowników końcowych, w chwili gdy uzyskują oni dostęp do interfejsu online. Uprawnienia przyznane organom nadzoru rynku na podstawie art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 mają zastosowanie również do niniejszego rozporządzenia. Aby zapewnić skuteczny nadzór rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz zapobiec obecności na rynku Unii produktów niezgodnych z wymogami, uprawnienia te należy jednak stosować we wszystkich koniecznych i proporcjonalnych przypadkach, w tym w odniesieniu do produktów stwarzających mniej niż poważne ryzyko. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z [art. 8] [aktu o usługach cyfrowych].

(61) Zapewnienie identyfikowalności produktu w całym łańcuchu dostaw ułatwia organom nadzoru rynku realizację zadania polegającego na identyfikacji podmiotów gospodarczych, które wprowadziły do obrotu lub udostępniły na rynku produkty niespełniające wymogów. Podmioty gospodarcze powinny zatem być zobowiązane do przechowywania przez określony czas informacji na temat swoich transakcji.

---

73 [Należy dodać odniesienie po przyjęciu wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniającego dyrektywę 2000/31/WE (COM(2020) 825 final)].

74 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

(62) Aby przyspieszyć i uprościć weryfikację zgodności produktów wprowadzanych do obrotu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zobowiązanie odpowiedzialnych podmiotów gospodarczych, w stosownych przypadkach, do udostępniania w formie elektronicznej określonych części dokumentacji technicznej zarówno właściwym organom, jak i Komisji. Powinno to umożliwić właściwym organom krajowym dostęp do tych informacji bez konieczności składania wniosku, a jednocześnie dalej gwarantować ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa. Zasadniczo do możliwych sposobów udostępniania tych informacji w formie elektronicznej należy zaliczyć paszport produktu lub umieszczenie ich w części bazy danych o produktach dotyczącej zgodności, o której mowa w rozporządzeniu (UE) 2017/1369, lub na stronie internetowej podmiotu gospodarczego. Obowiązek ten nie powinien naruszać prawa właściwych organów krajowych do dostępu na żądanie do pozostałych części dokumentacji technicznej.

(63) Aby umożliwić lepsze oszacowanie penetracji rynku przez odnośne produkty, lepsze przygotowanie badań wykorzystywanych podczas opracowywania lub aktualizowania wymogów dotyczących ekoprojektu i planów prac, a także pomóc w określaniu udziału w rynku poszczególnych grup produktów w celu szybszego formułowania wymogów dotyczących ekoprojektu lub ich przeglądu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE, uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez wprowadzenie wymogu gromadzenia odpowiednich i wiarygodnych danych dotyczących sprzedaży produktów oraz umożliwienie gromadzenia takich danych przez Komisję lub w jej imieniu bezpośrednio od producentów lub sprzedawców detalicznych. Przyjmując przepisy dotyczące monitorowania i sprawozdawczości, Komisja powinna wziąć pod uwagę potrzebę zmaksymalizowania ilości dostępnych danych na temat penetracji rynku oraz zminimalizowania obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych.

(64) W celu poprawy przyszłych wymogów dotyczących ekoprojektu oraz zwiększenia zaufania użytkowników końcowych w kwestii wykrywania i korygowania odchyleń między zużyciem energii podczas użytkowania a innymi parametrami efektywności, których pomiaru dokonuje się w warunkach testowych i w warunkach rzeczywistego funkcjonowania, Komisja powinna mieć dostęp do informacji o rzeczywistym zużyciu energii przez produkty podczas ich użytkowania oraz, w stosownych przypadkach, do informacji o innych parametrach efektywności. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie wymogu dotyczącego ustalania zużycia energii podczas użytkowania poszczególnych produktów, podobnie jak pojazdów drogowych, oraz innych istotnych parametrów efektywności i przedstawiania ich użytkownikowi końcowemu. W przypadku produktów podłączonych do internetu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zobowiązanie podmiotów gospodarczych do zdalnego gromadzenia takich danych dotyczących użytkowania i przekazywania ich Komisji, ponieważ jest to niezbędne do określenia efektywności produktów i informowania opinii publicznej. W przypadku produktów, których efektywność w znacznym stopniu zależy również od warunków klimatycznych lub geograficznych, należy również gromadzić, poddawać anonimizacji i zgłaszać informacje klimatyczne lub geograficzne.

(65) W celu zapewnienia skutecznego i zharmonizowanego stosowania wymogów dotyczących ekoprojektu przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym

dotyczących takich aspektów jak zużycie energii lub efektywność energetyczna, trwałość i niezawodność oraz zawartość materiałów z recyklingu, pomiaru zgodności z tymi wymogami należy dokonywać, stosując wiarygodne, dokładne i odtwarzalne metody, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze procedury. Akty delegowane ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu w zakresie produktów powinny zasadniczo obejmować specyfikacje dotyczące badań, pomiarów lub obliczeń niezbędnych do ustalenia lub weryfikacji zgodności. Ponadto należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie wymogu stosowania narzędzi internetowych odzwierciedlających obowiązujące wymogi w zakresie obliczania, aby zapewnić ich zharmonizowane stosowanie.

(66) Aby zapewnić osiągnięcie zamierzonych skutków wymogów dotyczących ekoprojektu, w niniejszym rozporządzeniu należy określić kompleksowe i nadrzędne przepisy mające zastosowanie do wszystkich produktów objętych wymogami dotyczącymi ekoprojektu, zakazując obchodzenia takich wymogów. W związku z tym należy zakazać wszelkich praktyk prowadzących do nieuzasadnionej zmiany efektywności produktu podczas badań zgodności lub w krótkim czasie po oddaniu produktu do użytku, która to zmiana prowadzi do deklarowanej efektywności błędnie odzwierciedlającej rzeczywistą efektywność produktu podczas jego użytkowania.

(67) W stosownych przypadkach akty delegowane ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla produktów mogą odnosić się do stosowania norm w celu ustalenia lub weryfikacji zgodności. W celu zapewnienia, aby na rynku wewnętrznym nie występowały bariery w handlu, takie normy należy zharmonizować na poziomie Unii. Po przyjęciu odniesienia do takiej normy zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012[75] i opublikowaniu go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* produkty zgodne z takimi normami, w przypadku których przyjęto wymogi dotyczące ekoprojektu na podstawie niniejszego rozporządzenia, należy uznać za zgodne z tymi wymogami w zakresie, w jakim podlegają one odpowiednim normom zharmonizowanym. Podobnie metody badań, pomiarów lub obliczeń zgodne z normami zharmonizowanymi należy uznać za zgodne z wymogami dotyczącymi badań, pomiarów i obliczeń określonymi w odpowiednich aktach delegowanych ustanawiających wymogi dotyczące ekoprojektu w zakresie, w jakim podlegają one odpowiednim normom zharmonizowanym.

(68) W przypadku braku norm zharmonizowanych jako rozwiązanie rezerwowe należy stosować odwoływanie się do wspólnych specyfikacji, ułatwiające producentowi spełnienie wymogów dotyczących ekoprojektu, na przykład jeżeli proces normalizacji jest zablokowany z powodu braku konsensusu pomiędzy zainteresowanymi stronami lub występują nieuzasadnione opóźnienia w ustanawianiu normy zharmonizowanej. Takie opóźnienia mogą wystąpić na przykład z powodu nieosiągnięcia wymaganej jakości. Ponadto zastosowanie tego rozwiązania powinno być możliwe w przypadku, gdy Komisja ograniczyła lub wycofała odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

---

[75] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

Zgodność ze wspólnymi specyfikacjami powinna również uzasadniać domniemanie zgodności.

(69) Aby podmioty gospodarcze mogły wykazać, że produkty udostępniane na rynku spełniają wymogi dotyczące ekoprojektu przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, a właściwe organy mogły to sprawdzić, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie procedur oceny zgodności odpowiednich i proporcjonalnych do charakteru danego produktu oraz jego regulowanych parametrów. Aby zapewnić spójność z innymi przepisami prawa Unii, procedury oceny zgodności należy wybrać spośród modułów wewnętrznej kontroli produkcji zawartych w niniejszym rozporządzeniu oraz modułów zawartych w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE[76], w kolejności od najmniej do najbardziej rygorystycznych. W celu zapewnienia, aby mający zastosowanie moduł był odpowiedni i proporcjonalny do charakteru danego produktu i jego regulowanych parametrów, Komisja powinna w razie potrzeby dostosować wybrany moduł z uwzględnieniem tego charakteru.

(70) Producenci powinni sporządzić deklarację zgodności UE, aby przedstawić informacje na temat zgodności produktów z niniejszym rozporządzeniem. Producenci mogą być również zobowiązani do sporządzenia deklaracji zgodności UE na podstawie innych przepisów Unii. Aby zagwarantować skuteczny dostęp do informacji do celów nadzoru rynku, należy sporządzić jedną deklarację zgodności UE odnoszącą się do wszystkich aktów Unii. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne dla podmiotów gospodarczych, należy zapewnić, aby ta jedna deklaracja zgodności UE była dokumentacją składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności.

(71) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008[77] ustanowiono zasady akredytacji jednostek oceniających zgodność, określono ramy nadzoru rynku produktów i kontroli produktów pochodzących z państw trzecich, a także ogólne zasady dotyczące oznakowania CE. Rozporządzenie to powinno mieć zastosowanie do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, tak aby produkty korzystające ze swobodnego przepływu towarów w Unii spełniały wymogi zapewniające wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie ludzkie, bezpieczeństwo i ochrona środowiska. Jeżeli w przypadku produktu przyjęto wymogi dotyczące ekoprojektu, oznakowanie CE powinno potwierdzać zgodność produktu z niniejszym rozporządzeniem i przyjętymi na jego podstawie wymogami dotyczącymi ekoprojektu w zakresie, w jakim odnoszą się one do tego produktu. Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE i jego związek z innymi rodzajami oznakowania określono w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. Zważywszy, że w niniejszym rozporządzeniu przewiduje się określenie wymogów dotyczących ekoprojektu dla szerokiej gamy produktów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów prawnych zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie alternatywnych lub bardziej szczegółowych przepisów dotyczących

---

[76] Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

[77] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

deklaracji zgodności lub oznakowania zgodności w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu, aby zapewnić spójność z wymogami wynikającymi z prawa Unii mającymi zastosowanie do objętych nimi produktów, zapobiec myleniu ich z innymi oznakowaniami lub deklaracjami oraz zminimalizować obciążenie administracyjne dla podmiotów gospodarczych.

(72) Niektóre moduły oceny zgodności określone w decyzji nr 768/2008/WE wymagają udziału jednostek oceniających zgodność. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia organy państw członkowskich powinny notyfikować Komisji te jednostki.

(73) W celu zapewnienia spójnego poziomu jakości przeprowadzania oceny zgodności należy ustanowić wymogi mające zastosowane do organów notyfikujących uczestniczących w ocenie, notyfikacji i monitorowaniu jednostek notyfikowanych. W szczególności należy zapewnić, aby organ notyfikujący był obiektywny i bezstronny w odniesieniu do tej działalności. Ponadto organy notyfikujące powinny mieć obowiązek ochrony poufności informacji, które otrzymują, niemniej jednak powinny mieć możliwość wymiany informacji na temat jednostek notyfikowanych z organami krajowymi, organami notyfikującymi z innych państw członkowskich oraz z Komisją w celu zapewnienia spójności w ocenie zgodności. Aby skutecznie określać i monitorować kompetencje i niezależność jednostek wnioskujących, organy notyfikujące powinny przyjmować za podstawę notyfikacji wyłącznie konkretny wnioskujący podmiot prawny, nie biorąc pod uwagę referencji spółek dominujących ani spółek-sióstr. Z tego samego względu powinny one oceniać jednostki wnioskujące pod kątem wszystkich stosownych wymogów i zadań związanych z oceną zgodności, opierając się na normach zharmonizowanych w zakresie wymogów i zadań objętych tymi normami.

(74) Z uwagi na ich kluczową rolę w zapewnianiu wiarygodności ocen zgodności w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu ważne jest, aby organy notyfikujące dysponowały odpowiednią liczbą kompetentnych pracowników oraz wystarczającymi środkami finansowymi umożliwiającymi właściwą realizację powierzonych im zadań. Jeżeli podczas wykonywania niniejszego rozporządzenia okaże się, że organy notyfikujące nie przeprowadzają skutecznej weryfikacji i skutecznego monitorowania jednostek notyfikowanych z powodu braku kompetentnych pracowników, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu określenia minimalnej liczby ekwiwalentów pełnego czasu pracy, którymi powinny dysponować organy notyfikujące, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do konkretnych zadań związanych z oceną zgodności.

(75) Istotne jest, by wszystkie jednostki notyfikowane realizowały swe zadania na takim samym poziomie oraz zgodnie z warunkami równej konkurencji i autonomii. Z tego względu należy ustanowić wymogi wobec jednostek oceniających zgodność, które chcą uzyskać status jednostki notyfikowanej, aby prowadzić działania w zakresie oceny zgodności. Wymogi te powinny mieć stale zastosowanie, aby utrzymać poziom kompetencji jednostki notyfikowanej. W celu zapewnienia autonomii jednostki notyfikowanej, od jednostki tej oraz od zatrudnianego przez nią personelu należy wymagać utrzymania niezależności od podmiotów gospodarczych w łańcuchu wartości produktów będących przedmiotem notyfikacji oraz od innych przedsiębiorstw, w tym od stowarzyszeń przedsiębiorców oraz spółek dominujących i spółek zależnych.

(76) Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże spełnienie kryteriów określonych w normach zharmonizowanych, należy założyć, że spełnia ona odpowiednie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

(77) Jednostki oceniające zgodność często zlecają realizację części zadań związanych z oceną zgodności podwykonawcom lub korzystają z usług jednostek zależnych. Aby zapewnić zgodność produktów wprowadzanych do obrotu w Unii z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, w ramach wykonywania zadań oceny zgodności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem podwykonawcy i spółki zależne powinny spełniać te same wymagania co jednostki notyfikowane.

(78) Aby organy notyfikujące mogły skutecznie określać i monitorować kompetencje i niezależność jednostek wnioskujących, jednostki te powinny pozostać autonomiczne. W związku z tym niektóre działania i procesy decyzyjne z zakresu oceny zgodności produktów i innych działań wewnątrz jednostki notyfikowanej powinna prowadzić tylko i wyłącznie dana jednostka notyfikowana.

(79) Aby uprościć proces określania i monitorowania kompetencji oraz niezależności organów wnioskujących, organy wnioskujące powinny sporządzić matrycę kompetencji i regularnie ją aktualizować. Matryca ta powinna dopasowywać personel i jego kompetencje do konkretnych zadań związanych z oceną zgodności, umożliwiając organowi notyfikującemu przeprowadzenie bardziej efektywnej oceny adekwatności personelu i zachowania autonomii przez jednostkę notyfikowaną.

(80) Usługi świadczone przez jednostki notyfikowane w państwie członkowskim mogą dotyczyć produktów udostępnianych na rynku w całej Unii, dlatego należy zapewnić pozostałym państwom członkowskim i Komisji możliwość wnoszenia sprzeciwu wobec jednostek notyfikowanych. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu zażądania od notyfikującego państwa członkowskiego podjęcia działań naprawczych w przypadku, gdy jednostka notyfikowana nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub przestała je spełniać.

(81) W celu ułatwienia i przyspieszenia procedury oceny zgodności oraz w celu zapewnienia równego traktowania podmiotów gospodarczych konieczne jest, aby jednostki notyfikowane spójnie stosowały procedury oceny zgodności bez tworzenia niepotrzebnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych.

(82) Przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie przyznania lub nieprzyznania produktowi certyfikatu zgodności podmiot gospodarczy, który chce wprowadzić ten produkt na rynek, powinien otrzymać możliwość jednokrotnego uzupełnienia odpowiedniej dokumentacji. Ograniczenie to jest niezbędne do zapewnienia, aby jednostki notyfikowane nie mogły wspierać producentów we wprowadzaniu zmian, dopóki nie zostanie osiągnięta zgodność, ponieważ oznaczałoby to, że świadczona usługa przypomina usługę doradczą, i mogłoby w praktyce osłabić charakter zadań realizowanych przez jednostki notyfikowane jako działań na rzecz interesu publicznego. W stosownych przypadkach jednostki notyfikowane powinny mieć również możliwość ograniczania, zawieszania lub cofania wszelkich certyfikatów lub decyzji o zatwierdzeniu.

(83) Aby ułatwić identyfikację i eliminowanie przypadków niezgodności jednostek notyfikowanych, producentów lub produktów, jednostki notyfikowane powinny czynnie udzielać organom notyfikującym lub organom nadzoru rynku istotnych informacji, którymi dysponują.

(84) Należy koniecznie zapewnić skuteczną wymianę informacji między jednostkami notyfikowanymi a organami nadzoru rynku, również z innych państw członkowskich. W tym celu konieczne jest, aby organy notyfikujące i jednostki notyfikowane podejmowały działania następcze w związku z wnioskami organów nadzoru rynku o udzielenie informacji.

(85) Komisja powinna umożliwić odpowiednią koordynację jednostek notyfikowanych i współpracę między nimi. Aby zapewnić zharmonizowane stosowanie wymogów dotyczących ekoprojektu, jednostki notyfikowane powinny omawiać i koordynować kwestie, w których mogą występować rozbieżności. W tym procesie powinny one traktować jako ogólne wytyczne wszelkie dokumenty opracowane przez grupę ds. współpracy administracyjnej składającą się z organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

(86) Aby zachęcić konsumentów do dokonywania zrównoważonych wyborów, zwłaszcza gdy bardziej zrównoważone produkty nie są wystarczająco przystępne cenowo, należy przewidzieć takie mechanizmy jak bony ekologiczne i zielone opodatkowanie. Jeżeli państwa członkowskie podejmą decyzję o stosowaniu zachęt w celu nagradzania najlepszych produktów spośród tych, dla których w aktach delegowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia określono klasy efektywności, powinny one objąć tymi zachętami dwie najwyższe najliczniej reprezentowane klasy efektywności, chyba że odpowiedni akt delegowany stanowi inaczej. Państwa członkowskie nie powinny jednak mieć możliwości zakazania wprowadzania produktu do obrotu ze względu na jego klasę efektywności. Z tego samego powodu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie, których parametrów produktu lub związanych z nimi poziomów efektywności dotyczą zachęty państw członkowskich, w przypadku gdy w mającym zastosowanie akcie delegowanym nie określono żadnej klasy efektywności lub klasy te ustalono w odniesieniu do więcej niż jednego parametru produktu. Wprowadzenie zachęt ze strony państw członkowskich powinno pozostać bez uszczerbku dla stosowania unijnych zasad pomocy państwa.

(87) Zamówienia publiczne stanowią 14 % PKB Unii. Aby przyczynić się do realizacji celu, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej, poprawa efektywności energetycznej i efektywna gospodarka zasobami oraz przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, która chroni zdrowie publiczne i bioróżnorodność, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE, aby zobowiązać, w stosownych przypadkach, instytucje zamawiające i podmioty określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE[78] i 2014/25/UE[79] do dostosowania ich zamówień do konkretnych kryteriów lub celów w zakresie zielonych zamówień publicznych, które zostaną określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Kryteria lub cele określone w aktach delegowanych dla konkretnych grup produktów powinny być respektowane nie tylko w przypadku bezpośredniego zamawiania tych produktów w ramach zamówień publicznych na dostawy, ale również w ramach zamówień publicznych na roboty budowlane lub usługi, jeżeli produkty te będą wykorzystywane do działań

[78] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

[79] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

stanowiących przedmiot tych zamówień. W porównaniu z dobrowolnym podejściem obowiązkowe kryteria lub cele zapewnią maksymalizację efektu dźwigni w zakresie wydatków publicznych w celu zwiększenia popytu na produkty o większej efektywności. Kryteria te powinny być przejrzyste, obiektywne i niedyskryminujące.

(88) Skuteczne egzekwowanie wymogów dotyczących ekoprojektu ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia równej konkurencji na rynku Unii oraz osiągnięcia oczekiwanych korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia i jego wkładu w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, energii i obiegu zamkniętego. W związku z tym rozporządzenie (UE) 2019/1020 ustanawiające horyzontalne ramy nadzoru rynku i kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii powinno mieć zastosowanie do produktów, w przypadku których ustanowiono wymogi dotyczące ekoprojektu na podstawie niniejszego rozporządzenia, o ile niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów szczegółowych mających taki sam cel, charakter lub skutek. Ponadto, aby obniżyć problematyczny poziom niezgodności produktów objętych środkami wykonawczymi, które przyjęto na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, aby lepiej zapobiec niezgodności z przyszłymi wymogami dotyczącymi ekoprojektu, a także z uwagi na szerszy zakres i ambitniejsze założenia niniejszego rozporządzenia w porównaniu z dyrektywą 2009/125/WE, w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć szczegółowe przepisy dodatkowe uzupełniające ramy ustanowione rozporządzeniem (UE) 2019/1020. Celem tych szczególnych dodatkowych zasad powinno być dalsze ulepszenie planowania, koordynacji i wspierania starań państw członkowskich oraz zapewnienie Komisji dodatkowych narzędzi gwarantujących podjęcie przez organy nadzoru rynku wystarczających działań, aby zapobiec wystąpieniu niezgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu.

(89) Oprócz organów nadzoru rynku ważną rolę w egzekwowaniu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do towarów przywożonych odgrywają również organy celne, które w tym celu mogą opierać się na rozporządzeniu Rady (WE) nr 515/97[80].

(90) Aby zapewnić przeprowadzanie właściwych kontroli wymogów dotyczących ekoprojektu na odpowiednią skalę, państwa członkowskie powinny opracować specjalny plan działania określający produkty lub wymogi uznane za priorytetowe dla nadzoru rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz działania planowane w celu ograniczenia niezgodności odnośnych produktów lub niezgodności z odpowiednimi wymogami dotyczącymi ekoprojektu. W stosownych przypadkach taki plan działania powinien stanowić część krajowych strategii nadzoru rynku państw członkowskich przyjętych na podstawie art. 13 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

(91) Priorytety w zakresie nadzoru rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia należy określić w oparciu o obiektywne kryteria, takie jak odnotowane poziomy niezgodności lub wpływ na środowisko wynikający z niezgodności. Działania planowane w celu realizacji tych priorytetów powinny być z kolei proporcjonalne do faktów, które doprowadziły do nadania im priorytetu. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do określenia produktów i wymogów, które państwa członkowskie powinny uznać za priorytetowe dla nadzoru rynku w kontekście ich planów działania,

[80] Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

w których ustala się priorytety nadzoru rynku na podstawie niniejszego rozporządzenia, oraz działań planowanych w celu ograniczenia niezgodności.

(92) W przypadku stwierdzenia problematycznych poziomów niezgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, pomimo wzmocnionego planowania, wsparcia i wzmocnionej koordynacji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna mieć możliwość interwencji, aby zapewnić przeprowadzenie przez organy nadzoru rynku kontroli na odpowiednią skalę. W związku z tym, aby zagwarantować skuteczne egzekwowanie wymogów dotyczących ekoprojektu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu ustalenia minimalnej liczby kontroli, które należy przeprowadzić w odniesieniu do konkretnych produktów lub wymogów. Uprawnienia te powinny mieć charakter uzupełniający w stosunku do uprawnień określonych w art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

(93) Na podstawie danych wprowadzonych do systemu informacyjnego i komunikacyjnego do celów nadzoru rynku Komisja powinna sporządzić sprawozdanie zawierające informacje na temat rodzaju i liczby przeprowadzonych kontroli, stwierdzonych poziomów niezgodności oraz rodzaju i surowości kar nałożonych w związku z wymogami dotyczącymi ekoprojektu w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych. Sprawozdania te powinny zawierać zestawienie działań państw członkowskich z planowanymi działaniami oraz orientacyjne punkty odniesienia dla organów nadzoru rynku.

(94) Aby dodatkowo wzmocnić koordynację organów nadzoru rynku, grupa ds. współpracy administracyjnej („grupa ADCO”) ustanowiona na mocy rozporządzenia (UE) 2019/1020 powinna – w celu identyfikacji produktów lub wymogów określonych jako priorytetowe dla nadzoru rynku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz działań planowanych w celu ograniczenia niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia – odbywać regularne spotkania i określać wspólne priorytety w zakresie nadzoru rynku, które należy uwzględnić w planach działania państw członkowskich, priorytety w zakresie udzielania wsparcia unijnego oraz wymogi dotyczące ekoprojektu, które są różnie interpretowane, co prowadzi do zakłóceń na rynku.

(95) Aby wesprzeć państwa członkowskie w ich staraniach zmierzających do podjęcia wystarczających działań zapobiegających niezgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, skorzystać ze środków wsparcia przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/1020. Komisja powinna organizować, a w stosownych przypadkach finansować, wspólne projekty z zakresu nadzoru rynku i projekty badawcze w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, wspólne inwestycje w możliwości nadzoru rynku oraz wspólne szkolenia dla pracowników organów nadzoru rynku, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych. Ponadto Komisja powinna opracować wytyczne dotyczące sposobu stosowania i egzekwowania wymogów dotyczących ekoprojektu w stosownych przypadkach, aby zapewnić ich zharmonizowane stosowanie.

(96) Produkty należy wprowadzać do obrotu wyłącznie wówczas, gdy nie stanowią one zagrożenia. W celu lepszego dostosowania do szczególnego charakteru wymogów dotyczących ekoprojektu oraz zapewnienia, aby starania w zakresie nadzoru rynku koncentrowały się na braku zgodności z takimi wymogami, do celów niniejszego rozporządzenia produkt stwarzający zagrożenie należy zdefiniować jako produkt, który – ze względu na niespełnienie wymogu dotyczącego ekoprojektu lub niespełnienie wymogu dotyczącego ekoprojektu przez odpowiedzialny podmiot

gospodarczy – może mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione odpowiednimi wymogami. Z tej bardziej szczegółowej definicji należy korzystać przy stosowaniu art. 19 i 20 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

(97) Powinna istnieć procedura, w ramach której zainteresowane strony są informowane o środkach, które będą wdrażane w odniesieniu do produktów stwarzających zagrożenie. Procedura ta powinna również umożliwiać organom nadzoru rynku w państwach członkowskich podejmowanie działań na wczesnym etapie w odniesieniu do takich produktów we współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi. W tym celu należy zaktualizować klauzulę ochronną zawartą obecnie w dyrektywie 2009/125/WE i dostosować ją do procedur ochronnych zawartych w innych przepisach prawodawstwa harmonizacyjnego Unii oraz w decyzji nr 768/2008/WE. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do określenia, czy krajowe środki w odniesieniu do niezgodnych produktów są uzasadnione.

(98) Organy nadzoru rynku powinny mieć prawo wymagać od podmiotów gospodarczych podjęcia działań naprawczych na podstawie ustalenia, że albo produkt nie spełnia wymogów dotyczących ekoprojektu, albo podmiot gospodarczy naruszył przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku produktów lub też inne przepisy dotyczące tego podmiotu.

(99) Podczas przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje na poziomie ekspertów, oraz by konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[81]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(100) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: a) określania rozwiązań wykonawczych dotyczących wzajemnego połączenia rejestru, o którym mowa w art. 12, oraz unijnego jednego okienka w dziedzinie ceł służącego do wymiany świadectw; b) ustanawiania wspólnych wymogów dotyczących układu etykiet;c) sporządzania wykazu środków samoregulacji ustanowionych jako pełnoprawne alternatywy dla aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4; d) określania formatu, w jakim należy ujawniać informacje na temat niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, które zostały usunięte; e) określania, zmiany lub uchylania wspólnych specyfikacji w zakresie wymogów dotyczących ekoprojektu, zasadniczych wymagań dotyczących paszportów produktów lub metod badań, pomiarów lub obliczeń; f) określania minimalnej liczby ekwiwalentów pełnego czasu pracy uznawanych za wystarczające do właściwego monitorowania jednostek notyfikowanych;g) zobowiązania państwa członkowskiego do podjęcia działań naprawczych, w tym wycofania notyfikacji, w stosunku do jednostek notyfikowanych niespełniających wymogów; h) sporządzania wykazu produktów lub wymogów, które państwa członkowskie muszą uznać za co najmniej priorytetowe w zakresie nadzoru

[81] Dz.U. L 123 z 12.5. 2016, s. 1.

rynku; oraz i) podejmowania decyzji, zgodnie z unijną procedurą w sprawie środków ochronnych, dotyczącej tego, czy dany środek krajowy jest uzasadniony. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[82].

(101) Aby zwiększyć zaufanie do produktów wprowadzanych do obrotu, w szczególności w odniesieniu do ich zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, społeczeństwo musi mieć pewność, że na podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu produkty niezgodne z wymogami będą nałożone kary. Konieczne jest zatem, aby państwa członkowskie ustanowiły w prawie krajowym skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary w przypadku niespełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia.

(102) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ocena ta powinna opierać się na pięciu kryteriach: skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i unijnej wartości dodanej oraz powinna służyć jako podstawa oceny skutków ewentualnych dalszych działań. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia oraz jego wpływu na zrównoważenie środowiskowe produktów i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W stosownych przypadkach do sprawozdania należy dołączyć wniosek dotyczący zmiany odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia.

(103) Istotne jest, aby wymogi dotyczące ekoprojektu miały zastosowanie do możliwie najszerszego zakresu produktów, a nie tylko do produktów związanych z energią, oraz aby definicja wymogów dotyczących ekoprojektu została rozszerzona i obejmowała wszystkie aspekty związane z obiegiem zamkniętym. Konieczne jest również dostosowanie niniejszego rozporządzenia do nowych ram legislacyjnych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008 i decyzji nr 768/2008/WE oraz ulepszenie przepisów dotyczących nadzoru rynku. Należy zatem zastąpić dyrektywę 2009/125/WE. W celu zagwarantowania wszystkim podmiotom gospodarczym pewności prawa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz zagwarantowania równych szans przedsiębiorstwom działającym na rynku wewnętrznym, przepisy określające obowiązki w zakresie przejrzystości dotyczące usuwania niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, obchodzenia przepisów i nadzoru rynku powinny mieć jednolite zastosowanie do wszystkich podmiotów w całej Unii. Dyrektywę 2009/125/WE należy zatem zastąpić rozporządzeniem.

(104) W celu zagwarantowania pewności i ciągłości prawa w odniesieniu do produktów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku zgodnie ze środkami wykonawczymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, środki te powinny pozostać w mocy po tej dacie i do czasu uchylenia ich aktem delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia. Z tych samych powodów niektóre przepisy dyrektywy 2009/125/WE powinny nadal w pełni obowiązywać w kontekście stosowania wspomnianych środków wykonawczych. Dotyczy to w szczególności przepisów dyrektywy 2009/125/WE wyłączających z jej

[82] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

zakresu środki transportu towarów lub osób, ustanawiających definicje mające znaczenie dla środków wykonawczych, określających obowiązki podmiotów gospodarczych w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu, określających szczegóły odpowiednich procedur oceny zgodności i deklaracji zgodności UE, ustanawiających domniemanie zgodności produktów, którym przyznano oznakowanie ekologiczne UE, oraz umożliwiających podjęcie niezbędnych działań w odniesieniu do norm zharmonizowanych. Mając na uwadze znaczenie zapewnienia swobodnego przepływu towarów, zakazu praktyk nielegalnie zmieniających efektywność produktów w celu osiągnięcia korzystniejszego wyniku oraz zapewnienia właściwego egzekwowania wymogów dotyczących ekoprojektu, odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie do produktów związanych z energią wprowadzanych do obrotu zgodnie ze środkami wykonawczymi na podstawie dyrektywy 2009/125/WE.

(105) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa zrównoważenia środowiskowego produktów oraz zapewnienie swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym produktów, w przypadku których określono wymogi dotyczące ekoprojektu, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich osiągnięcie wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I – PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1
Przedmiot i zakres

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się ramy mające na celu poprawę zrównoważenia środowiskowego produktów oraz zapewnienie swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym poprzez określenie wymogów dotyczących ekoprojektu, które produkty muszą spełniać, aby mogły być wprowadzone do obrotu lub oddane do użytku. Wymogi dotyczące ekoprojektu, które Komisja doprecyzowuje w aktach delegowanych, odnoszą się do:

   (a) trwałości i niezawodności produktu;

   (b) możliwości ponownego użycia produktu;

   (c) możliwości ulepszenia produktu, możliwości jego naprawy, łatwości konserwacji i odnowienia;

   (d) obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w produktach;

   (e) efektywności energetycznej produktu i jego zasobooszczędności;

   (f) zawartości materiałów z recyklingu w produktach;

   (g) regeneracji i recyklingu produktu;

   (h) śladu węglowego i środowiskowego produktu;

   (i) przewidywanej ilości odpadów wytworzonych w związku z produktem.

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się również cyfrowy paszport produktu („paszport produktu”), przewiduje się ustanowienie obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych oraz ustanawia się ramy, aby zapobiec niszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkich dóbr fizycznych wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku, w tym do części i produktów pośrednich. Niniejsze rozporządzenie nie ma jednak zastosowania do:

(a) żywności zdefiniowanej w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

(b) pasz zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

(c) produktów leczniczych stosowanych u ludzi, które zdefiniowano w art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE;

(d) weterynaryjnych produktów leczniczych zdefiniowanych w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/6;

(e) żywych roślin, zwierząt oraz mikroorganizmów;

(f) produktów pochodzenia ludzkiego;

(g) produktów pochodzących od roślin i zwierząt związanych bezpośrednio z ich przyszłą reprodukcją.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „produkt” oznacza każde dobro fizyczne wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku;

2) „część” oznacza produkt, który ma zostać włączony do innego produktu;

3) „produkt pośredni” oznacza produkt, który wymaga dalszej obróbki lub przekształcania, np. mieszania, powlekania lub montażu, aby nadawał się do wykorzystania przez użytkowników końcowych;

4) „produkt związany z energią” oznacza każdy produkt mający wpływ na zużycie energii podczas jego używania;

5) „grupa produktów” oznacza zbiór produktów, które służą podobnym celom i mają podobne zastosowania lub podobne własności funkcjonalne i są podobnie postrzegane przez konsumentów;

6) „ekoprojekt” oznacza uwzględnienie aspektów związanych ze zrównoważeniem środowiskowym w charakterystyce produktu i procesach zachodzących w całym łańcuchu wartości tego produktu;

7) „wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza wymóg dotyczący efektywności lub wymóg informacyjny, mający na celu uczynienie produktu bardziej zrównoważonym środowiskowo;

8) „wymóg dotyczący efektywności” oznacza określony ilościowo lub nieilościowo wymóg – dotyczący produktu lub związany z produktem – osiągnięcia określonego poziomu efektywności w odniesieniu do parametru produktu, o którym mowa w załączniku I;

9) „wymóg informacyjny” oznacza obowiązek dołączenia do produktu informacji określonych w art. 7 ust. 2;

10) „łańcuch dostaw” oznacza wszystkie działania i procesy prowadzone na wcześniejszych etapach łańcucha wartości produktu aż do punktu, w którym produkt dociera do użytkownika końcowego;

11) „łańcuch wartości” oznacza wszystkie działania i procesy, które stanowią część cyklu życia produktu, a także jego ewentualnej regeneracji;

12) „cykl życia” oznacza kolejne i wzajemnie powiązane etapy istnienia produktu, na które składają się: pozyskanie surowców lub ich wytworzenie z zasobów naturalnych, przetworzenie wstępne, produkcja, przechowywanie, dystrybucja, instalacja, użytkowanie, konserwacja, naprawa, ulepszenie, odnowienie i ponowne użycie oraz koniec przydatności do użycia;

13) „koniec przydatności do użycia” oznacza etap cyklu życia produktu, rozpoczynający się, kiedy produkt zostaje usunięte, a kończący się, gdy produkt wraca do przyrody jako odpad lub wchodzi w cykl życia innego produktu;

14) „wpływ na środowisko” oznacza wszelkie zmiany w środowisku, niekorzystne lub korzystne, w całości lub częściowo wynikające z oddziaływania danego produktu podczas jego cyklu życia;

15) „klasa efektywności” oznacza zakres poziomów efektywności w odniesieniu do jednego parametru produktu lub ich większej liczby, o których to parametrach mowa w załączniku I, uszeregowanych według skali w celu umożliwienia rozróżniania produktów;

16) „regeneracja” oznacza proces przemysłowy, w którym produkt jest wytwarzany z przedmiotów będących odpadami, produktami lub częściami i w którym w produkcie dokonuje się co najmniej jednej zmiany mającej wpływ na bezpieczeństwo, efektywność, przeznaczenie lub rodzaj produktu zazwyczaj wprowadzanego do obrotu z gwarancją handlową;

17) „ulepszenie” oznacza poprawę funkcjonalności, efektywności, zdolności lub estetyki produktu;

18) „odnowienie” oznacza przygotowanie lub modyfikację przedmiotu będącego odpadem lub produktu w celu przywrócenia jego efektywności lub funkcjonalności zgodnie z przeznaczeniem, zakresem efektywności i konserwacji, które zostały pierwotnie przewidziane na etapie projektowania, lub w celu spełnienia mających zastosowanie norm technicznych lub wymogów regulacyjnych, w wyniku czego produkt będzie w pełni funkcjonalny;

19) „konserwacja” oznacza czynność wykonywaną w celu utrzymania produktu w stanie, w którym może on działać zgodnie z wymaganiami;

20) „naprawa” oznacza przywrócenie wadliwego produktu lub odpadu do stanu, w którym może być wykorzystywany zgodnie z przeznaczeniem;

21) „trwałość” oznacza zdolność produktu do działania zgodnie z wymaganiami w określonych warunkach stosowania, konserwacji i naprawy, do momentu wystąpienia zdarzenia ograniczającego, które uniemożliwia jego działanie;

22) „niezawodność” oznacza prawdopodobieństwo, że produkt będzie działał zgodnie z wymaganiami w określonych warunkach przez określony czas, jeżeli nie wystąpi zdarzenie ograniczające;

23) „ślad środowiskowy” oznacza ilościowe określenie wpływu produktu na środowisko, zarówno w odniesieniu do jednej kategorii wpływu na środowisko, jak i zagregowanego zbioru kategorii wpływu na środowisko, w oparciu o metodę odnoszącą się do śladu środowiskowego produktu;

24) „metoda odnosząca się do śladu środowiskowego produktu” oznacza metodę oceny cyklu życia stosowaną do ilościowego określenia wpływu produktów na środowisko, ustanowioną w zaleceniu (UE) 2021/2279;

25) „ślad węglowy” oznacza sumę emisji gazów cieplarnianych oraz usuwania gazów cieplarnianych w systemie produktowym, wyrażoną jako ekwiwalenty dwutlenku węgla (CO_2) i opierającą się na ocenie cyklu życia wykorzystującej jedną kategorię wpływu, jaką jest zmiana klimatu;

26) „zamówienia publiczne” oznaczają zamówienia publiczne zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE;

27) „substancja” oznacza substancję zdefiniowaną w art. 3 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;

28) „substancja potencjalnie niebezpieczna” oznacza substancję, która:

a) spełnia kryteria ustanowione w art. 57 i została zidentyfikowana zgodnie z art. 59 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006; lub

b) jest sklasyfikowana w części 3 załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w jednej z następujących klas lub kategorii zagrożenia:

– rakotwórczość kategorii 1 i 2,

– działanie mutagenne na komórki rozrodcze kategorii 1 i 2,

– działanie szkodliwe na rozrodczość kategorii 1 i 2 [*należy dodać w trakcie procedury ustawodawczej, gdy w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 zostaną zawarte następujące klasy zagrożenia: trwała, wykazująca zdolność do bioakumulacji i toksyczna (PBT), bardzo trwała i wykazująca bardzo dużą zdolność do bioakumulacji (vPvB); trwała, mobilna i toksyczna (PMT), bardzo trwała, bardzo mobilna (vPvM); zaburzanie funkcjonowania układu hormonalnego*],

– działanie uczulające na drogi oddechowe kategorii 1,

– działanie uczulające na skórę kategorii 1,

– zagrożenie przewlekłe dla środowiska wodnego kategorii 1–4,

– zagrożenie dla warstwy ozonowej,

– działanie toksyczne na narządy docelowe – powtarzane narażenie kategorii 1 i 2,

– działanie toksyczne na narządy docelowe – jednorazowe narażenie kategorii 1 i 2; lub

c) negatywnie wpływa na ponowne użycie i recykling materiałów wchodzących w skład produktu, w którym występuje;

29) „paszport produktu” oznacza zbiór danych charakterystycznych dla danego produktu, który zawiera informacje określone w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 i który jest dostępny drogą elektroniczną za pośrednictwem nośnika danych zgodnie z rozdziałem III;

30) „nośnik danych” oznacza liniowy symbol kodu kreskowego, symbol dwuwymiarowy lub inny nośnik danych służący do automatycznej identyfikacji, który może być odczytywany przez urządzenie;

31) „unikatowy identyfikator produktu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji produktów, który umożliwia również umieszczenie na stronie internetowej łącza do paszportu produktu;

32) „unikatowy identyfikator podmiotu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji podmiotów uczestniczących w łańcuchu wartości produktów;

33) „unikatowy identyfikator zakładu” oznacza niepowtarzalny ciąg znaków służący do identyfikacji lokalizacji lub budynków należących do łańcucha wartości produktu lub wykorzystywanych przez podmioty uczestniczące w łańcuchu wartości produktu;

34) „przetwarzanie” oznacza przetwarzanie zdefiniowane w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2018/1807;

35) „zniszczenie” oznacza celowe uszkodzenie lub usunięcie produktu jako odpadu, z wyjątkiem usunięcia wyłącznie w celu przekazania produktu w celu przygotowania go do ponownego użycia lub regeneracji;

36) „produkt konsumpcyjny” oznacza każdy produkt, z wyłączeniem części i produktów pośrednich, przeznaczony przede wszystkim dla konsumentów zdefiniowanych w art. 2 pkt 2 dyrektywy (UE) 2019/771;

37) „niesprzedany produkt konsumpcyjny” oznacza każdy produkt konsumpcyjny, który nie został sprzedany lub który został zwrócony przez konsumenta w związku z przysługującym mu prawem odstąpienia od umowy zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2011/83/UE;

38) „środek samoregulacji” oznacza dobrowolną umowę zawartą lub kodeks postępowania przyjęty przez sektory przemysłu z ich własnej inicjatywy, za których egzekwowanie są one odpowiedzialne;

39) „udostępnienie na rynku” oznacza wszelkie dostawy produktu na rynek Unii w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub wykorzystania w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;

40) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu na rynku Unii po raz pierwszy;

41) „oddanie do użytku” oznacza wykorzystanie w Unii produktu zgodnie z jego przeznaczeniem po raz pierwszy;

42) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkt lub która zleca jego zaprojektowanie lub wytworzenie oraz wprowadza go do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym, a wprzypadku braku takiej osoby lub importera – każdą osobę fizyczną lub prawną, która wprowadza produkt do obrotu lub oddaje go do użytku;

43) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma siedzibę w Unii i otrzymała od producenta pisemne upoważnienie do występowania w jego imieniu w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków producenta wynikających z niniejszego rozporządzenia;

44) „importer” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, która wprowadza do obrotu w Unii produkty pochodzące z państwa trzeciego;

45) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż producent lub importer, która udostępnia produkty na rynku;

46) „podmiot gospodarczy” oznacza producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera, dystrybutora, sprzedawcę i dostawcę usługi realizacji zamówień;

47) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymogi techniczne, które ma spełniać produkt, proces lub usługa;

48) „norma zharmonizowana” oznacza normę zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

49) „oznakowanie CE” oznacza oznakowanie, za pomocą którego producent wskazuje, że odnośny produkt spełnia mające zastosowanie wymogi określone w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym przewidującym umieszczenie tego oznakowania;

50) „akredytacja” oznacza akredytację zdefiniowaną w art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;

51) „krajowa jednostka akredytująca” oznacza krajową jednostkę akredytującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 11 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;

52) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione wymogi określone w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

53) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę, która wykonuje działania związane z oceną zgodności, w tym: wzorcowanie, badanie, certyfikację i inspekcję;

54) „jednostka notyfikowana” oznacza jednostkę oceniającą zgodność, którą notyfikowano zgodnie z rozdziałem IX niniejszego rozporządzenia;

55) „internetowa platforma handlowa” oznacza dostawcę usługi pośrednictwa wykorzystującego oprogramowanie, w tym stronę internetową, część strony internetowej lub aplikację, który umożliwia klientom zawieranie na odległość z podmiotami gospodarczymi umów sprzedaży produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4;

56) „sprzedawca” oznacza sprzedawcę detalicznego lub inną dowolną osobę fizyczną lub prawną, która w ramach działalności handlowej oferuje produkty do sprzedaży, wynajmu lub sprzedaży ratalnej bądź prezentuje produkty klientom – odpłatnie lub nieodpłatnie;

57) „sprzedaż na odległość” oznacza oferowanie do sprzedaży, wynajmu lub sprzedaży ratalnej produktów, przez internet lub za pośrednictwem innych środków sprzedaży na odległość, przy czym potencjalny klient nie ma fizycznego dostępu do prezentowanego produktu;

58) „produkt stwarzający zagrożenie” oznacza produkt, który ze względu na niespełnienie wymogu określonego w niniejszym rozporządzeniu lub na podstawie niniejszego rozporządzenia, innego niż wymogi wymienione w art. 65 ust. 1, może mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione tym wymogiem;

59) „produkt stwarzający poważne zagrożenie” oznacza produkt stwarzający zagrożenie, w przypadku którego na podstawie przeprowadzonej oceny uznaje się, że stopień niezgodności lub związanej z nią szkody wymaga szybkiej interwencji organów nadzoru rynku, również jeżeli skutki wystąpienia niezgodności nie są natychmiastowe.

Ponadto stosuje się definicje „odpadów”, „odpadów niebezpiecznych”, „ponownego użycia”, „odzysku”, „przygotowania do ponownego użycia” i „recyklingu” zawarte w art. 3 pkt 1, 2, 13, 15, 16 i 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE[83].

Zastosowanie mają również definicje „nadzoru rynku”, „organu nadzoru rynku”, „dostawcy usług realizacji zamówień”, „interfejsu online”, „działań naprawczych”, „użytkownika końcowego”, „odzyskania produktu”, „wycofania z obrotu”, „organów celnych” i „dopuszczenia do obrotu” zawarte w art. 3 pkt 3, 4, 11, 15, 16, 21, 22, 23, 24 i 25 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Zastosowanie mają również definicje „małych i średnich przedsiębiorstw”, „małych przedsiębiorstw” i „mikroprzedsiębiorstw” zawarte w art. 2 pkt 1, 2 i 3 załącznika I do zalecenia Komisji 2003/361/WE[84].

Artykuł 3
Swobodny przepływ

1. Produkty wprowadza się do obrotu lub oddaje do użytku wyłącznie wówczas, gdy spełniają one wymogi dotyczące ekoprojektu określone w mających zastosowanie do tych produktów aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów spełniających wymogi dotyczące efektywności określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 z powodu braku zgodności z wymogami krajowymi dotyczącymi efektywności odnoszącymi się do parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, objętych wymogami dotyczącymi efektywności zawartymi w tych aktach delegowanych.

   Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów spełniających wymogi informacyjne określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 z powodu braku zgodności z krajowymi wymogami informacyjnymi odnoszącymi się do parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, objętych wymogami informacyjnymi zawartymi w tych aktach delegowanych.

3. Ust. 2 nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w określaniu minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 4 ust. 1 oraz wymagań systemowych zgodnie z art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE[85].

4. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku produktów w związku z brakiem zgodności z wymogami krajowymi dotyczącymi parametrów produktu określonych w załączniku I, w odniesieniu do których akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 stanowi, że nie są konieczne wymogi dotyczące efektywności lub wymogi informacyjne bądź że nie są konieczne ani wymogi dotyczące efektywności, ani wymogi informacyjne.

---

83 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

84 Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

85 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

5. Podczas targów, wystaw i podobnych wydarzeń państwa członkowskie nie uniemożliwiają prezentacji produktów, które nie spełniają wymagań aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, pod warunkiem że w sposób widoczny zaznaczono, że takie produkty nie spełniają wymagań oraz że nie są przeznaczone do sprzedaży, dopóki nie zostanie zapewniona ich zgodność z tymi wymaganiami.

ROZDZIAŁ II – WYMOGI DOTYCZĄCE EKOPROJEKTU

Artykuł 4
Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 66 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów lub w odniesieniu do nich, aby poprawić ich zrównoważenie środowiskowe. Wymogi te obejmują elementy wymienione w załączniku VI i są ustanawiane zgodnie z art. 5, 6 i 7 oraz rozdziałem III. Uprawnienia do przyjęcia wymogów dotyczących ekoprojektu obejmują uprawnienia do stwierdzenia, że w odniesieniu do niektórych określonych parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, nie są konieczne wymogi dotyczące efektywności lub wymogi informacyjne bądź że nie są konieczne ani wymogi dotyczące efektywności, ani wymogi informacyjne.

Ustanawiając wymogi dotyczące ekoprojektu w aktach delegowanych, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja uzupełnia również niniejsze rozporządzenie, określając mające zastosowanie procedury oceny zgodności wybrane spośród modułów określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia i w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE, z uwzględnieniem dostosowań niezbędnych ze względu na wymogi dotyczące danego produktu lub ekoprojektu, zgodnie z art. 36.

Akty delegowane, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą również uzupełniać niniejsze rozporządzenie poprzez:

a) zobowiązanie producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do udostępniania w formie elektronicznej części dokumentacji technicznej związanych z odnośnym produktem Komisji lub organom nadzoru rynku bez konieczności składania wniosku, zgodnie z art. 30 ust. 3;

b) zobowiązanie producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do udostępniania Komisji informacji na temat ilości produktów objętych wspomnianymi aktami delegowanymi, wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku, zgodnie z art. 31 ust. 1;

c) wprowadzenie wymogu dokonywania pomiaru zużycia energii przez produkty wprowadzane do obrotu lub ich efektywności pod kątem innych istotnych parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, podczas ich użytkowania, zgodnie z art. 31 ust. 2;

d) zobowiązanie producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do gromadzenia, poddawania anonimizacji lub zgłaszania Komisji danych dotyczących użytkowania, o których mowa w lit. c), zgodnie z art. 31 ust. 3;

e) wprowadzenie wymogu stosowania narzędzi internetowych do obliczania efektywności produktu pod kątem parametru produktu, o którym mowa w załączniku I, zgodnie z art. 32 ust. 2;

f) określenie alternatywnych przepisów dotyczących deklaracji zgodności lub oznakowań wskazujących na zgodność z wymogami dotyczącymi ekoprojektu na zasadzie odstępstwa od art. 37 i 39, zgodnie z art. 40;

g) określenie przepisów dotyczących bezpośrednich zachęt ze strony państw członkowskich zgodnie z art. 57;

h) wprowadzenie wymogów mających zastosowanie do zamówień publicznych, w tym wdrażanie tych wymogów, ich monitorowanie i składanie dotyczących ich sprawozdań przez państwa członkowskie. Wymogi te opierają się na parametrach produktu, o których mowa w załączniku I, ustanowionych zgodnie z art. 58.

Artykuł 5
Wymogi dotyczące ekoprojektu

1. Komisja ustala wymogi dotyczące ekoprojektu w sposób właściwy dla odpowiednich grup produktów i z należytym uwzględnieniem wszystkich etapów ich cyklu życia w celu poprawy następujących aspektów produktu:

   a) trwałości;

   b) niezawodności;

   c) możliwości ponownego użycia;

   d) możliwości ulepszenia;

   e) możliwości naprawy;

   f) możliwości konserwacji i odnowienia:

   g) obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych;

   h) zużycia energii lub efektywności energetycznej;

   i) zużycia zasobów lub zasobooszczędności;

   j) zawartości materiałów z recyklingu;

   k) możliwości regeneracji i recyklingu;

   n) możliwości odzysku materiałów;

   m) wpływu na środowisko, w tym śladu węglowego i środowiskowego;

   n) przewidywanej ilości wytworzonych odpadów.

2. Wymogi dotyczące ekoprojektu ustala się dla określonej grupy produktów.

   Jeżeli jednak dwie grupy produktów lub ich większa liczba wykazują podobieństwa techniczne umożliwiające poprawę aspektu produktu, o którym mowa w ust. 1, w oparciu o wspólne wymagania, wymogi dotyczące ekoprojektu można ustalić horyzontalnie dla tych grup produktów.

   Horyzontalny wymóg dotyczący ekoprojektu, ustalony zgodnie z akapitem drugim, może obejmować produkty wchodzące w zakres środka samoregulacji ustanowionego jako pełnoprawna alternatywa na podstawie art. 18 ust. 3, jeżeli Komisja uzna, że środek samoregulacji nie odnosi się do aspektu produktu objętego tym horyzontalnym wymogiem dotyczącym ekoprojektu.

3. Wymogi dotyczące ekoprojektu obejmują odpowiednio:

   a) wymogi dotyczące efektywności określone w art. 6;

b) wymogi informacyjne określone w art. 7.

4. Przygotowując wymogi dotyczące ekoprojektu, Komisja:

a) uwzględnia następujące elementy:

(i) priorytety Unii w zakresie klimatu, środowiska i efektywności energetycznej oraz inne powiązane priorytety Unii;

(ii) właściwe przepisy Unii, w tym zakres, w jakim odnoszą się one do odpowiednich aspektów produktów wymienionych w ust. 1;

(iii) środki samoregulacji przewidziane w art. 18;

(iv) odpowiednie przepisy krajowe dotyczące ochrony środowiska;

(v) odpowiednie normy europejskie i międzynarodowe;

b) przeprowadza ocenę skutków, opierając się na najlepszych dostępnych dowodach i analizach, a w razie potrzeby na dodatkowych badaniach i wynikach badań opracowanych w ramach europejskich programów finansowania. Komisja zapewnia przy tym, aby stopień szczegółowości analizy aspektów produktów wymienionych w ust. 1 był proporcjonalny do ich znaczenia. Ustanawianie wymogów dotyczących ekoprojektu w odniesieniu do najbardziej istotnych aspektów produktu spośród aspektów wymienionych w ust. 1 nie może być nadmiernie opóźnione z powodu braku pewności co do możliwości ustanowienia wymogów dotyczących ekoprojektu w celu poprawy innych aspektów tego produktu;

c) uwzględnia odpowiednie informacje techniczne stanowiące podstawę lub wynikające z przepisów lub instrumentów Unii, w tym rozporządzenia (WE) nr 66/2010, dyrektywy 2010/75/UE, technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz kryteriów dotyczących zielonych zamówień publicznych;

d) uwzględnia opinie wyrażone w ramach forum ds. ekoprojektu, o którym mowa w art. 17.

5. Wymogi dotyczące ekoprojektu muszą spełniać następujące kryteria:

a) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na funkcjonalność produktu z punktu widzenia użytkownika;

b) nie mogą mieć negatywnego wpływu na zdrowie i bezpieczeństwo osób;

c) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konsumentów pod względem dostępności cenowej odnośnych produktów, przy uwzględnieniu dostępu do produktów używanych, trwałości i kosztu całego cyklu życia produktów;

d) nie mogą mieć nieproporcjonalnego negatywnego wpływu na konkurencyjność podmiotów gospodarczych, a przynajmniej MŚP;

e) nie mogą narzucać technologii zastrzeżonych producentom lub innym podmiotom gospodarczym;

f) nie mogą nakładać nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego na producentów lub inne podmioty gospodarcze.

6. W stosownych przypadkach Komisja zobowiązuje uczestników łańcucha dostaw do:

a) przekazywania producentom, jednostkom notyfikowanym i właściwym organom krajowym na ich wniosek dostępnych informacji dotyczących ich dostaw lub usług, które mają znaczenie dla sprawdzenia zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu;

b) umożliwienia, w przypadku braku informacji, o których mowa w lit. a), producentom oceny ich dostaw lub usług w celu sprawdzenia zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu oraz zapewnienia tym producentom dostępu do odpowiednich dokumentów lub zakładów;

c) umożliwienia jednostkom notyfikowanym i właściwym organom krajowym sprawdzenie poprawności informacji związanych z ich działalnością i mających znaczenie dla sprawdzenia zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu.

7. Komisja określa, w stosownych przypadkach, odpowiednie środki weryfikacji poszczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu, w tym bezpośrednio na produkcie lub na podstawie dokumentacji technicznej.

8. Komisja publikuje odpowiednie badania i analizy wykorzystane przy ustalaniu wymogów dotyczących ekoprojektu na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6
Wymogi dotyczące efektywności

1. Produkty muszą być zgodne z wymogami dotyczącymi efektywności odnoszącymi się do wymienionych w art. 5 ust. 1 aspektów produktów, ustanowionymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Wymogi dotyczące efektywności, o których mowa w ust. 1, opierają się na parametrach produktów, o których mowa w załączniku I, i obejmują odpowiednio:

a) minimalne lub maksymalne poziomy w odniesieniu do konkretnego parametru produktu, o którym mowa w załączniku I, bądź też kombinacji parametrów;

b) określone nieilościowo wymogi mające na celu poprawę efektywności w odniesieniu do jednego parametru produktu, o którym mowa w załączniku I, lub ich większej liczby;

c) wymogi związane z efektywnością funkcjonalną produktu.

3. Wymogi dotyczące efektywności oparte na parametrze produktu określonym w załączniku I lit. f) nie ograniczają obecności substancji w produktach z powodów związanych przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym.

4. Ustalając wymogi dotyczące efektywności, Komisja postępuje zgodnie z procedurą określoną w załączniku II.

Artykuł 7
Wymogi informacyjne

1. Produkty muszą spełniać wymogi informacyjne odnoszące się do wymienionych w art. 5 ust. 1 aspektów produktów, ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 1:

a) obejmują co najmniej wymogi dotyczące paszportu produktu, o których mowa w rozdziale III, oraz wymogi dotyczące substancji potencjalnie niebezpiecznych, o których mowa w ust. 5; oraz

b) przewidują, w stosownych przypadkach, że produktom muszą towarzyszyć:

(i) informacje na temat efektywności produktu pod kątem parametrów produktu, o których mowa w załączniku I;

(ii) informacje dla konsumentów i innych użytkowników końcowych na temat sposobu instalacji, użytkowania, konserwacji i naprawy produktu w celu zminimalizowania jego wpływu na środowisko i zapewnienia optymalnej trwałości, a także na temat sposobu zwrotu lub usunięcia produktu pod koniec przydatności do użycia;

(iii) informacje dla zakładów przetwarzania dotyczące demontażu, recyklingu lub usuwania pod koniec przydatności do użycia;

(iv) inne informacje, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z produktem przez strony inne niż producent, w celu poprawy efektywności pod kątem parametrów produktu, o których mowa w załączniku I.

Jeżeli w akcie delegowanym zawarto horyzontalne wymogi dotyczące ekoprojektu dla dwóch grup produktów, o których mowa w art. 5 ust. 2 akapit drugi, lub ich większej liczby, lit. a) niniejszego ustępu nie ma zastosowania.

3. Wymogi informacyjne oparte na parametrze produktu określonym w załączniku I lit. f) nie stanowią zobowiązań dotyczących oznakowania substancji lub mieszanin z powodów związanych przede wszystkim ze stwarzanym przez nie zagrożeniem dla zdrowia lub środowiska.

4. Ustanawiając wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 2 lit. b) pkt (i), Komisja, w stosownych przypadkach, określa klasy efektywności.

Klasy efektywności odpowiadają statystycznie istotnej poprawie poziomów efektywności.

5. Wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 1, umożliwiają monitorowanie wszystkich substancji potencjalnie niebezpiecznych w całym cyklu życia produktów – chyba że takie monitorowanie jest już możliwe na podstawie innego aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4, w którego zakres wchodzą odnośne produkty – oraz obejmują co najmniej następujące elementy:

a) nazwy substancji potencjalnie niebezpiecznych obecnych w produkcie;

b) umiejscowienie substancji potencjalnie niebezpiecznych w produkcie;

c) stężenie, maksymalne stężenie lub zakres stężeń substancji potencjalnie niebezpiecznych na poziomie produktu, jego głównych części lub części zamiennych;

d) odpowiednie instrukcje bezpiecznego użytkowania produktu;

e) informacje dotyczące demontażu.

W przypadku określania wymogów informacyjnych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 Komisja:

a) ustala, które substancje wchodzą w zakres definicji zawartej w art. 2 pkt 28 lit. c) do celów objętych tym aktem grup produktów;

b) określa terminy rozpoczęcia stosowania wymogów informacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, z ewentualnym zróżnicowaniem w zależności od substancji; oraz

c) przewiduje odstępstwa – dotyczące substancji potencjalnie niebezpiecznych lub elementów informacji – od wymogów informacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym.

Odstępstwa, o których mowa w akapicie drugim lit. c), mogą wynikać z technicznej wykonalności lub znaczenia monitorowania substancji potencjalnie niebezpiecznych, z potrzeby ochrony poufnych informacji handlowych oraz mogą być przyznawane w innych należycie uzasadnionych przypadkach.

Substancje potencjalnie niebezpieczne objęte definicją w art. 2 ust. 28 lit. a) nie są wyłączone z wymogu informacyjnego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli są obecne w odnośnych produktach, ich głównych częściach lub częściach zamiennych w stężeniu powyżej 0,1 % m/m.

6. Wymogi informacyjne wskazują sposób, w jaki udostępnia się wymagane informacje.

Wymagane informacje przekazuje się, w stosownych przypadkach, na co najmniej jeden z następujących sposobów:

a) na samym produkcie;

b) na opakowaniu produktu;

c) w paszporcie produktu, o którym mowa w art. 8;

d) na etykiecie produktu, o której mowa w art. 14;

e) w podręczniku użytkownika;

f) na ogólnodostępnej stronie internetowej lub w aplikacji.

Informacje zapewniające identyfikowalność substancji na podstawie ust. 5 umieszcza się na produkcie albo udostępnia się za pośrednictwem nośnika danych znajdującego się na produkcie.

7. Informacje, które należy dostarczyć zgodnie z wymogami informacyjnymi, przekazuje się w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez państwo członkowskie, w którym produkt zostanie udostępniony na rynku lub oddany do użytku.

ROZDZIAŁ III – CYFROWY PASZPORT PRODUKTU

Artykuł 8
Paszport produktu

1. Wymogi informacyjne, o których mowa w art. 7 ust. 1, przewidują, że produkty można wprowadzić do obrotu lub oddać do użytku wyłącznie wówczas, gdy paszport produktu jest dostępny zgodnie z obowiązującym aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 oraz art. 9 i 10.

2. Wymogi związane z paszportem produktu ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 określają, odpowiednio dla grup produktów objętych tymi wymogami, następujące elementy:

   a) informacje, które należy zawrzeć w paszporcie produktu na podstawie załącznika III;

   b) rodzaje nośników danych, z których należy korzystać;

   c) układ, w jakim należy przedstawić nośnik danych, oraz jego umiejscowienie;

   d) informację, czy paszport produktu powinien odnosić się do poziomu modelu, partii czy artykułu;

   e) sposób, w jaki paszport produktu udostępnia się klientom przed zawarciem przez nich umowy sprzedaży, w tym również sprzedaży na odległość;

   f) podmioty, które mają dostęp do informacji zawartych w paszporcie produktu – w tym klienci, użytkownicy końcowi, producenci, importerzy i dystrybutorzy, sprzedawcy, podmioty zajmujące się naprawą produktów, ich regeneracją lub recyklingiem, właściwe organy krajowe, organizacje interesu publicznego oraz Komisja bądź wszelkie organizacje działające w ich imieniu – a także zakres informacji, do których podmioty te mają dostęp;

   g) podmioty, które mogą wprowadzać informacje do paszportu produktu lub je aktualizować, w tym w razie potrzeby stworzyć nowy paszport produktu – takie jak producenci, podmioty zajmujące się naprawą produktów, specjaliści ds. konserwacji, podmioty zajmujące się regeneracją produktów lub ich recyklingiem, właściwe organy krajowe oraz Komisja lub wszelkie organizacje działające w ich imieniu – a także zakres informacji, które podmioty te mogą wprowadzać lub aktualizować;

   h) okres, przez jaki dostępny jest paszport produktu.

3. Wymogi, o których mowa w ust. 2:

   a) zapewniają, by podmioty uczestniczące w łańcuchu wartości, w szczególności konsumenci, podmioty gospodarcze oraz właściwe organy krajowe, miały dostęp do istotnych dla nich informacji;

   b) ułatwiają przeprowadzanie kontroli zgodności produktu przez właściwe organy krajowe; oraz

   c) umożliwiają poprawę identyfikowalności produktów na kolejnych ogniwach łańcucha wartości.

4. Ustanawiając wymogi dotyczące paszportu produktu, Komisja może zwolnić grupy produktów z wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli:

   a) w odniesieniu do zasadniczych wymagań określonych w art. 10 nie są dostępne specyfikacje techniczne; lub

   b) inne przepisy prawa Unii obejmują system cyfrowego udostępniania informacji dotyczących grupy produktów, w przypadku których zdaniem Komisji osiąga on cele, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b).

Artykuł 9
Wymagania ogólne dotyczące paszportu produktu

1. Paszport produktu musi spełniać następujące wymagania:

   a) musi być połączony z unikatowym identyfikatorem produktu za pośrednictwem nośnika danych;

   b) nośnik danych musi być fizycznie umieszczony na produkcie, jego opakowaniu lub w dokumentacji dołączonej do produktu, jak wskazano w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;

   c) nośnik danych i unikatowy identyfikator produktu muszą spełniać normę („ISO/IEC”) 15459:2015;

   d) zgodnie z zasadniczymi wymaganiami określonymi w art. 10 wszelkie informacje zawarte w paszporcie produktu muszą opierać się na otwartych normach, być opracowane w formacie interoperacyjnym, nadawać się do odczytu maszynowego, być ustrukturyzowane oraz powinna istnieć możliwość ich przeszukiwania;

   e) informacje zawarte w paszporcie produktu muszą odnosić się do modelu, partii lub artykułu zgodnie ze wskazaniem w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;

   f) dostęp do informacji zawartych w paszporcie produktu musi podlegać regulacji zgodnie z zasadniczymi wymaganiami określonymi w art. 10, a szczegółowe prawa dostępu na poziomie grupy produktów muszą zostać określone w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

   Zgodnie z art. 66 i w świetle postępu technicznego i naukowego Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, aby zmienić akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu poprzez zastąpienie normy, o której mowa w tej literze, lub dodanie innych europejskich lub międzynarodowych norm, z którymi muszą być zgodne nośnik danych oraz unikatowe identyfikatory w celu spełnienia warunków określonych w niniejszym artykule.

2. Jeżeli inne przepisy Unii zawierają wymóg, by uwzględnić w paszporcie produktu określone informacje, lub na to zezwalają, informacje te można dodać do informacji, które mają być zawarte w paszporcie produktu na podstawie mającego zastosowanie aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4.

3. Podmiot gospodarczy, który wprowadza produkt do obrotu, dostarcza sprzedawcom cyfrową kopię nośnika danych, aby umożliwić im udostępnienie jej klientom, jeżeli fizyczny dostęp do produktu nie jest możliwy. Podmiot gospodarczy dostarcza wspomnianą cyfrową kopię bezpłatnie i w terminie 5 dni roboczych od chwili złożenia wniosku przez sprzedawcę.

Artykuł 10
Projekt techniczny i funkcjonowanie paszportu produktu

Projekt techniczny i funkcjonowanie paszportu produktu muszą spełniać następujące zasadnicze wymagania:

a) paszporty produktów muszą być w pełni interoperacyjne z innymi paszportami produktów wymaganymi na mocy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art.

4 w odniesieniu do technicznych, semantycznych i organizacyjnych aspektów łączności typu koniec-koniec i przekazywania danych;

b) konsumenci, podmioty gospodarcze i inne właściwe podmioty muszą mieć swobodny dostęp do paszportu produktu na podstawie przysługujących im odpowiednich praw dostępu określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

c) dane zawarte w paszporcie produktu muszą być przechowywane przez podmiot gospodarczy odpowiedzialny za stworzenie paszportu produktu lub podmioty upoważnione do działania w jego imieniu;

d) jeżeli dane zawarte w paszporcie produktu są przechowywane lub w inny sposób przetwarzane przez podmioty upoważnione do działania w imieniu podmiotu gospodarczego, podmioty te nie powinny być uprawnione do sprzedaży, ponownego wykorzystania ani przetwarzania takich danych, w całości ani częściowo, w stopniu wykraczającym poza to, co jest konieczne do świadczenia odpowiednich usług przechowywania lub przetwarzania danych;

e) paszport produktu musi pozostać dostępny przez okres wskazany w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, również po ogłoszeniu niewypłacalności, przeprowadzeniu likwidacji lub zaprzestaniu działalności w Unii przez podmiot gospodarczy, który stworzył paszport produktu;

f) prawo dostępu do informacji zawartych w paszporcie produktu oraz prawo do wprowadzania, modyfikowania lub aktualizowania takich informacji muszą być ograniczone na podstawie praw dostępu określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

g) należy zapewnić uwierzytelnianie danych, ich niezawodność i integralność;

h) paszporty produktów muszą być zaprojektowane i obsługiwane w sposób zapewniający wysoki poziom bezpieczeństwa i prywatności oraz umożliwiający zapobieganie oszustwom.

Artykuł 11

Unikatowy identyfikator podmiotu i unikatowy identyfikator zakładu

1. Unikatowe identyfikatory podmiotów, o których mowa w załączniku III lit. g) i h), oraz unikatowe identyfikatory zakładów, o których mowa w załączniku III lit. i), muszą spełniać normę ISO/IEC 15459:2015.

2. Jeżeli unikatowy identyfikator podmiotu, o którym mowa w załączniku III lit. h), nie jest jeszcze dostępny, podmiot gospodarczy tworzący paszport produktu składa wniosek o unikatowy identyfikator podmiotu w imieniu właściwego podmiotu.

   Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, podmiot gospodarczy tworzący paszport produktu zwraca się do zainteresowanego podmiotu o potwierdzenie, że nie istnieje żaden unikatowy identyfikator podmiotu, a także przekazuje zainteresowanemu uczestnikowi łańcucha dostaw wszystkie informacje dotyczące nowo utworzonego unikatowego identyfikatora podmiotu.

3. Jeżeli unikatowy identyfikator zakładu, o którym mowa w załączniku III lit. i), nie jest jeszcze dostępny, podmiot gospodarczy tworzący paszport produktu składa wniosek o unikatowy identyfikator zakładu w imieniu podmiotu odpowiedzialnego za odnośną lokalizację lub odnośny budynek.

Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, podmiot gospodarczy tworzący paszport produktu zwraca się do odpowiedzialnego podmiotu o potwierdzenie, że nie istnieje żaden unikatowy identyfikator zakładu, a także przekazuje odpowiedzialnemu podmiotowi wszystkie szczegóły dotyczące nowo utworzonego unikatowego identyfikatora zakładu.

4. Zgodnie z art. 66 i w świetle postępu technicznego i naukowego Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, aby zmienić ust. 1 niniejszego artykułu poprzez zastąpienie normy, o której mowa w tym ustępie, lub dodanie innych europejskich lub międzynarodowych norm, z którymi mogą być zgodne unikatowe identyfikatory podmiotów, o których mowa w załączniku III lit. g) i h), oraz unikatowe identyfikatory zakładów, o których mowa w załączniku III lit. i), aby spełnić warunki określone w niniejszym artykule.

Artykuł 12
Rejestr paszportów produktów

1. Komisja ustanawia i prowadzi rejestr, w którym gromadzi się informacje zawarte w paszportach produktów wymagane na mocy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

   Rejestr, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera co najmniej wykaz nośników danych i unikatowych identyfikatorów produktów, o których mowa w art. 9 ust. 1.

   Komisja zapewnia, by informacje zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w akapicie pierwszym, były przetwarzane w bezpieczny sposób i zgodnie z przepisami prawa Unii, w tym mającymi zastosowanie przepisami w zakresie ochrony danych osobowych.

2. W aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 Komisja wskazuje, które informacje, oprócz zawarcia ich w paszporcie produktu, należy wprowadzić do rejestru, o którym mowa w ust. 1, z uwzględnieniem co najmniej następujących kryteriów:

   a) konieczności umożliwienia weryfikacji, czy paszport produktu jest autentyczny;

   b) znaczenia informacji dla poprawy efektywności i skuteczności kontroli w ramach nadzoru rynku i kontroli celnych w odniesieniu do produktów objętych zakresem aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

   c) konieczności uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych.

3. Jeśli chodzi o odpowiedzialność za ustanowienie rejestru, o którym mowa w ust. 1, oraz zarządzanie nim, a także przetwarzanie wszelkich danych osobowych, które może wynikać z tego działania, Komisję uznaje się za administratora w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725.

4. Podmiot gospodarczy, który wprowadza produkt do obrotu lub oddaje go do użytku, przekazuje do rejestru, o którym mowa w ust. 1, informacje wskazane w ust. 2.

5. Komisja, właściwe organy krajowe i organy celne mają dostęp do rejestru, o którym mowa w niniejszym artykule, aby móc wypełniać swoje obowiązki wynikające z przepisów Unii.

Artykuł 13

Kontrole celne związane z paszportem produktu

1. Komisja dokonuje wzajemnego połączenia rejestru, o którym mowa w art. 12 ust. 1, i unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie ceł służącego do wymiany świadectw (CSW-CERTEX), umożliwiając w ten sposób automatyczną wymianę informacji z krajowymi systemami celnymi poprzez unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie ceł ustanowione rozporządzeniem (UE) …/…..

   Komisja przyjmuje akt wykonawczy, w którym określa szczegóły ustaleń dotyczących wdrożenia wzajemnego połączenia, o którym mowa w akapicie pierwszym.

   Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

   Wzajemne połączenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, wchodzi w życie w terminie czterech lat od dnia przyjęcia aktu wykonawczego, o którym mowa w akapicie drugim.

   Ust. 3–6 niniejszego artykułu obowiązują od chwili utworzenia wzajemnego połączenia.

2. Zgłaszający, zgodnie z definicją podaną w art. 5 pkt 15 rozporządzenia (UE) 952/2013, uwzględniają unikatowy identyfikator produktu, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w zgłoszeniu celnym do dopuszczenia do obrotu w odniesieniu do każdego produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

   Niniejszy ustęp obowiązuje od chwili utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 12 ust. 1.

3. Przed wydaniem zgody na dopuszczenie do obrotu organy celne sprawdzają, czy unikatowy identyfikator produktu wskazany przez zgłaszającego zgodnie z ust. 2 odpowiada unikatowemu identyfikatorowi produktu zawartemu w rejestrze, o którym mowa w art. 12 ust. 1.

4. Jeżeli informacje zawarte w paszporcie produktu są przechowywane również w rejestrze, o którym mowa w art. 12 ust. 1, Komisja może wskazać, w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, że organy celne, oprócz przeprowadzenia weryfikacji, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, przed wydaniem pozwolenia na dopuszczenie do obrotu sprawdzają spójność między informacjami przechowywanymi w rejestrze a tymi zawartymi w zgłoszeniu celnym. W takim przypadku Komisja bierze pod uwagę co najmniej następujące kryteria:

   a) konieczność poprawy zgodności produktów wprowadzonych na rynek Unii z wymogami dotyczącymi ekoprojektu;

   b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń dla organów celnych.

   Jeżeli po przeprowadzeniu weryfikacji przewidzianej w niniejszym ustępie organy celne stwierdzą, że istnieją rozbieżności między informacjami zgromadzonymi w rejestrze a informacjami podanymi w zgłoszeniu celnym, odmawiają dopuszczenia danego produktu do obrotu. Organy celne mogą podjąć wszelkie działania, jakie uznają za stosowne zgodnie z przepisami prawa celnego, w tym zarejestrować odmowę w rejestrze, o którym mowa w art. 12 ust. 1, oraz powiadomić właściwe organy krajowe o odmowie.

   Dopuszczenia do obrotu nie uznaje się za dowód zgodności z prawem Unii.

5. Weryfikacja, o której mowa w ust. 3 i 4, odbywa się drogą elektroniczną i w sposób automatyczny za pośrednictwem unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł.

6. Organy celne mają możliwość wyszukiwania i wykorzystywania informacji zawartych w paszporcie produktu i rejestrze, o którym mowa w art. 12 ust. 1, do wykonywania swoich obowiązków zgodnie z przepisami Unii, w tym do zarządzania ryzykiem w rozumieniu art. 46 i 47 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

ROZDZIAŁ IV – ETYKIETY

Artykuł 14
Etykiety

1. Jeżeli w wymogach informacyjnych, o których mowa w art. 7 ust. 1, stwierdzono, że informacje należy umieścić na etykiecie zgodnie z art. 7 ust. 6 lit. d), w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 określa się:

   a) treść etykiety;

   b) układ etykiety z uwzględnieniem widoczności i czytelności jej elementów;

   c) sposób, w jaki uwidacznia się etykietę klientom, w tym w przypadku sprzedaży na odległość, z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 26 oraz skutków dla właściwych podmiotów gospodarczych;

   d) w stosownych przypadkach – środki elektroniczne służące tworzeniu etykiet.

2. Jeżeli zgodnie z wymogiem informacyjnym na etykiecie należy uwzględnić klasę efektywności produktu, o której mowa w art. 7 ust. 4, układ etykiety, o którym mowa w ust. 1 lit. b), powinien umożliwiać klientom łatwe porównanie efektywności produktu pod kątem odpowiedniego parametru produktu, a tym samym wybór bardziej efektywnego produktu.

3. Jeżeli chodzi o produkty związane z energią, w przypadku których na etykiecie energetycznej stworzonej na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1369 nie można zawrzeć informacji dotyczących odpowiednich parametrów produktu, w tym informacji o klasie efektywności, o której mowa w art. 7 ust. 4, Komisja, po dokonaniu oceny najlepszego sposobu przekazania tej konkretnej informacji, może w stosownych przypadkach wymagać stworzenia etykiety na podstawie niniejszego rozporządzenia.

4. Ustalając wymogi informacyjne, o których mowa w ust. 1, Komisja, w stosownych przypadkach, wymaga, by etykieta zawierała nośniki danych lub inne środki umożliwiające klientom dostęp do dodatkowych informacji na temat produktu, w tym środki umożliwiające dostęp do paszportu produktu, o którym mowa w art. 8.

5. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające wspólne wymogi dotyczące układu etykiet wymaganych na podstawie art. 7 ust. 6 lit. d).

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

Artykuł 15
Etykiety imitujące inne etykiety

W przypadkach gdy w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 nie wymaga się, by produkty miały etykietę, produkty te mogą nie być wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku, jeżeli dostarczone z nimi lub umieszczone na nich etykiety mogą wprowadzać w błąd lub dezorientować klientów, imitując etykiety, o których mowa w art. 14.

ROZDZIAŁ V – USTALANIE PRIORYTETÓW, PLANOWANIE I KONSULTACJE

Artykuł 16
Ustalanie priorytetów i planowanie

1. Ustalając priorytety w zakresie produktów, które mają zostać objęte wymogami dotyczącymi ekoprojektu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Komisja bierze pod uwagę ich potencjalny wkład w osiąganie unijnych celów w zakresie klimatu, środowiska i efektywności energetycznej, a także następujące kryteria:

   a) możliwość poprawy aspektów produktu wymienionych w art. 5 ust. 1 bez powodowania nieproporcjonalnych kosztów, przy szczególnym uwzględnieniu:

      (i) braku przepisów prawa Unii lub ich niedostatecznej skuteczności bądź niezdolności do właściwej realizacji celu przez mechanizmy rynkowe lub środki samoregulacji przyjęte na podstawie art. 18; oraz

      (ii) różnicy w efektywności produktów dostępnych na rynku o równoważnej funkcjonalności w odniesieniu do aspektów produktu wymienionych w art. 5 ust. 1;

   b) wielkość sprzedaży produktu i handlu produktem w Unii;

   c) rozłożenie wpływu na środowisko, zużycia energii i wytwarzania odpadów w całym łańcuchu wartości, w szczególności to, czy mają one miejsce w Unii;

   d) potrzebę regularnego przeglądu i dostosowywania aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w świetle rozwoju technologii i rynku.

2. Komisja przyjmuje i regularnie aktualizuje plan prac, obejmujący okres co najmniej 3 lat, zawierający wykaz grup produktów, w odniesieniu do których zamierza ustanowić wymogi dotyczące ekoprojektu na podstawie niniejszego rozporządzenia. Wykaz ten obejmuje aspekty produktów, o których mowa w art. 5 ust. 1 i w odniesieniu do których Komisja zamierza przyjąć horyzontalne wymogi dotyczące ekoprojektu ustanowione na podstawie art. 5 ust. 2 akapit drugi.

   Przyjmując lub aktualizując plan prac, o którym mowa w akapicie pierwszym, Komisja bierze pod uwagę kryteria określone w ust. 1 niniejszego artykułu i konsultuje się z forum ds. ekoprojektu, o którym mowa w art. 17.

Artykuł 17
Forum ds. ekoprojektu

Podczas wykonywania swoich działań Komisja zapewnia zrównoważony udział przedstawicieli państw członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron związanych z danym produktem lub daną grupą produktów, takich jak przedstawiciele przemysłu, w tym MŚP i rzemieślników, związków zawodowych, handlowców, sprzedawców detalicznych, importerów, organizacji ochrony środowiska i organizacji konsumenckich. Strony te

uczestniczą w szczególności w przygotowaniu wymogów dotyczących ekoprojektu, badaniu skuteczności ustanowionych mechanizmów nadzoru rynku oraz ocenie środków samoregulacji.

W tym celu Komisja powołuje grupę ekspertów pod nazwą „forum ds. ekoprojektu”, w ramach której spotykają się wymienione zainteresowane strony.

Artykuł 18
Środki samoregulacji

1. Dwa podmioty gospodarcze lub ich większa liczba mogą przedstawić Komisji środek samoregulacji ustanawiający wymogi dotyczące ekoprojektu dla produktów jako alternatywę dla aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4. Podmioty te przedstawiają dowody potwierdzające spełnienie kryteriów, o których mowa w ust. 3 lit. a)–e). W odniesieniu do ust. 3 lit. a) dowody te obejmują ustrukturyzowaną analizę techniczną, środowiskową i ekonomiczną, która uzasadnia wymogi dotyczące ekoprojektu i cele środka samoregulacji oraz zawiera ocenę wpływu wymogów dotyczących ekoprojektu określonych w tym środku samoregulacji.

2. Środek samoregulacji obejmuje następujące informacje:

   a) wykaz podmiotów gospodarczych będących sygnatariuszami środka samoregulacji;

   b) wymogi dotyczące ekoprojektu mające zastosowanie do produktów objętych środkiem samoregulacji;

   c) szczegółowy, przejrzysty i obiektywny plan monitorowania, z jasno określonymi obowiązkami przedstawicieli przemysłu i niezależnych kontrolerów, z uwzględnieniem kryteriów określonych w pkt 6 załącznika VII;

   d) zasady dotyczące informacji przekazywanych przez sygnatariuszy oraz przeprowadzania badań i inspekcji.

   Informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, są aktualizowane i udostępniane na publicznie dostępnej stronie internetowej.

3. Komisja ocenia proponowany środek samoregulacji oraz – w stosownych przypadkach – zwraca się o poradę naukową do unijnych agencji zdecentralizowanych. Na podstawie tej oceny Komisja ustala, czy stanowi on pełnoprawną alternatywę dla aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4, spełniającą następujące kryteria:

   a) środek samoregulacji przyczynia się do poprawy zrównoważenia środowiskowego produktów i zapewnienia swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym szybciej lub mniejszym kosztem niż akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4;

   b) udział w rynku – pod względem wielkości – sygnatariuszy środka samoregulacji w odniesieniu do produktów objętych tym środkiem wynosi co najmniej 80 % jednostek wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku;

   c) środek samoregulacji spełnia kryteria określone w załączniku VII;

   d) produkt objęty środkiem samoregulacji nie wchodzi w zakres aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4;

e) środek samoregulacji jest zgodny z przepisami Unii oraz z międzynarodowymi zobowiązaniami handlowymi Unii.

Komisja przyjmuje akt wykonawczy zawierający wykaz środków samoregulacji ustanowionych jako pełnoprawne alternatywy dla aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4. Akt ten przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

4. Komisja może w dowolnym momencie zwrócić się do sygnatariuszy środka samoregulacji o przedstawienie poprawionej i zaktualizowanej wersji tego środka w związku z istotnymi zmianami rynkowymi lub technologicznymi w danej grupie produktów lub jeżeli ma powody, by sądzić, że kryteria określone w ust. 3 nie są już spełniane.

5. Po zamieszczeniu środka samoregulacji w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 3 akapit drugi sygnatariusze tego środka składają Komisji, w regularnych odstępach czasu określonych w tym akcie wykonawczym, sprawozdania z postępów w realizacji celów środków samoregulacji oraz wykazują, że kryteria określone w ust. 3 lit. a)–e) są nadal spełniane. Sprawozdania te umieszcza się również na publicznie dostępnej stronie internetowej.

6. Jeżeli, opierając się na informacjach otrzymanych na podstawie ust. 4 lub 5, Komisja uzna, że środek samoregulacji nie spełnia już kryteriów określonych w ust. 3, usuwa go z wykazu, o którym mowa w tym ustępie. W takich przypadkach Komisja może podjąć decyzję o przyjęciu wymogów dotyczących ekoprojektu mających zastosowanie do produktu objętego tym środkiem samoregulacji.

Artykuł 19
Mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa

1. W kontekście programów, z których mogą korzystać MŚP, Komisja bierze pod uwagę inicjatywy, które pomagają MŚP we włączaniu aspektów zrównoważenia środowiskowego, w tym efektywności energetycznej, do ich łańcucha wartości.

2. Przyjmując akty delegowane na podstawie art. 4, Komisja w stosownych przypadkach dołącza do nich wytyczne uwzględniające specyfikę MŚP działających w sektorze danego produktu lub danej grupy produktów, aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia przez MŚP.

3. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, aby pomóc MŚP w stosowaniu wymogów dotyczących ekoprojektu określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

Środki te obejmują co najmniej zapewnienie dostępności punktów kompleksowej obsługi lub podobnych mechanizmów służących podnoszeniu świadomości i zapewnianiu MŚP możliwości tworzenia sieci kontaktów w celu dostosowania się do wymogów.

Ponadto, bez uszczerbku dla obowiązujących zasad pomocy państwa, środki takie mogą obejmować:

a) wsparcie finansowe, w tym poprzez przyznawanie ulg podatkowych oraz inwestycje w infrastrukturę fizyczną i cyfrową;

b) dostęp do finansowania;

c) specjalistyczne szkolenia dla kadry kierowniczej i pracowników;

d) pomoc organizacyjną i techniczną.

ROZDZIAŁ VI – NISZCZENIE NIESPRZEDANYCH PRODUKTÓW KONSUMPCYJNYCH

Artykuł 20
Niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych

1. Podmiot gospodarczy, który pozbywa się niesprzedanych produktów konsumpcyjnych bezpośrednio lub w imieniu innego podmiotu gospodarczego, ujawnia:

   a) liczbę niesprzedanych produktów konsumpcyjnych usuwanych w ciągu roku, zróżnicowaną według rodzaju lub kategorii produktów;

   b) powody usunięcia produktów;

   c) fakt przekazania usuwanych produktów w celu przygotowania ich do ponownego użycia, regeneracji, recyklingu, odzysku energii i unieszkodliwienia zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE.

   Podmiot gospodarczy ujawnia te informacje na ogólnodostępnej stronie internetowej lub udostępnia je publicznie w inny sposób do czasu, gdy akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 3 zacznie mieć zastosowanie do kategorii niesprzedanych produktów konsumpcyjnych usuniętych przez dany podmiot gospodarczy.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające format ujawniania informacji, o których mowa w ust. 1, w tym rodzaj lub kategorię oraz sposób weryfikacji informacji.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 66 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez zakazanie podmiotom gospodarczym niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych w Unii, w przypadku gdy niszczenie niesprzedanych produktów konsumpcyjnych należących do określonej grupy produktów ma znaczący wpływ na środowisko.

   W aktach delegowanych przyjętych na podstawie akapitu pierwszego Komisja określa pewne odstępstwa od tych zakazów, jeżeli jest to właściwe ze względu na:

   a) kwestie związane ze zdrowiem i z bezpieczeństwem;

   b) uszkodzenia produktów powstałe w wyniku manipulowania nimi lub wykryte po zwrocie produktu przez konsumenta;

   c) adekwatność produktu do celu, do którego jest przeznaczony, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, prawa Unii i prawa krajowego oraz norm technicznych;

   d) odmowę przyjęcia produktów do celów darowizny, przygotowania do ponownego użycia lub regeneracji.

4. Przygotowując akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 3, Komisja:

   a) ocenia częstotliwość i wpływ na środowisko niszczenia określonych produktów konsumpcyjnych;

b) uwzględnia informacje ujawnione przez podmioty gospodarcze na podstawie ust. 1;

c) przeprowadza ocenę skutków, opierając się na najlepszych dostępnych dowodach i analizach, a w razie potrzeby na dodatkowych badaniach.

Komisja konsultuje się z forum ds. ekoprojektu, o którym mowa w art. 17, i uwzględnia jego opinie na temat ewentualnych zakazów niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, o których mowa w ust. 3, przed przygotowaniem aktów delegowanych ustanawiających te zakazy.

5. W przypadku gdy niesprzedane produkty konsumpcyjne są niszczone na mocy odstępstwa, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi, odpowiedzialny podmiot gospodarczy ujawnia na ogólnodostępnej stronie internetowej lub upublicznia w inny sposób:

a) liczbę zniszczonych niesprzedanych produktów konsumpcyjnych;

b) powody ich zniszczenia, z odniesieniem do mającego zastosowanie odstępstwa;

c) fakt przekazania usuwanych produktów w celu przygotowania ich do recyklingu, odzysku energii i unieszkodliwienia zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE.

Szczegóły i format ujawniania informacji określone w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 2 mają zastosowanie do informacji, które mają być ujawniane zgodnie z niniejszym ustępem, chyba że akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 3 stanowi inaczej.

6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do MŚP.

W aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 3 Komisja może jednak przewidzieć, że zakaz niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 3, lub obowiązek ujawniania informacji, o którym mowa w ust. 4, mają zastosowanie do:

a) średnich przedsiębiorstw, jeżeli istnieją wystarczające dowody potwierdzające, że odpowiadają one za znaczną część niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, które ulegają zniszczeniu;

b) mikroprzedsiębiorstw, małych przedsiębiorstw lub średnich przedsiębiorstw, jeżeli istnieją wystarczające dowody potwierdzające, że mogą one być wykorzystane do obejścia zakazu niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 3, lub obowiązku ujawniania informacji, o którym mowa w ust. 4.

ROZDZIAŁ VII – OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Artykuł 21
Obowiązki producentów

1. Wprowadzając produkty objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 do obrotu lub oddając je do użytku, producenci zapewniają, aby:

a) produkty te zaprojektowano i wytworzono zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

b) produktom tym towarzyszyły informacje wymagane na mocy art. 7 oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

c) dostępny był paszport produktu, o którym mowa w art. 8 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Przed wprowadzeniem produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 do obrotu lub oddaniem ich do użytku producenci przeprowadzają procedurę oceny zgodności określoną w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 i sporządzają wymaganą dokumentację techniczną lub zlecają jej przeprowadzenie w swoim imieniu.

Jeżeli procedura ta wykazała zgodność produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 z obowiązującymi wymogami, producenci sporządzają deklarację zgodności UE zgodnie z art. 37 i umieszczają oznakowanie CE zgodnie z art. 39. Jeżeli jednak Komisja określiła alternatywne zasady na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. f), producent sporządza deklarację zgodności i umieszcza oznakowanie zgodności zgodnie z tymi zasadami.

3. Producenci przechowują dokumentację techniczną oraz deklarację zgodności UE przez okres 10 lat od chwili wprowadzenia produktu do obrotu lub oddania go do użytku. Akty delegowane przyjęte na podstawie art. 4 mogą przewidywać okres dłuższy lub krótszy niż 10 lat, aby uwzględnić charakter danych produktów lub wymogów.

4. Producenci zapewniają wprowadzenie procedur do celów utrzymania zgodności produkcji seryjnej z mającymi zastosowanie wymogami. Producenci są zobowiązani odpowiednio uwzględnić zmiany w procesie produkcji, projekcie produktu lub jego właściwościach, jak również zmiany w normach zharmonizowanych, wspólnych specyfikacjach i innych specyfikacjach technicznych, przez odniesienie do których stwierdza się zgodność produktu lub przez zastosowanie których weryfikuje się jego zgodność, a w przypadku uznania, że zmiany te wpływają na zgodność produktu z wymogami, producenci przeprowadzają ponowną ocenę zgodnie z procedurą oceny zgodności określoną w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 lub zlecają jej przeprowadzenie w swoim imieniu.

5. Producenci są zobowiązani zapewnić, aby ich produkty były opatrzone numerem typu, partii lub numerem seryjnym bądź innym elementem umożliwiającym ich identyfikację, a w przypadku gdy wielkość lub charakter produktu to uniemożliwiają – aby wymagane informacje były umieszczone na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do produktu.

6. Producenci umieszczają na produkcie swoją nazwę, zarejestrowaną nazwą towarową lub zarejestrowany znak towarowy i adres pocztowy oraz wskazują – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nimi skontaktować, a jeżeli nie jest to możliwe – umieszczają te informacje na opakowaniu produktu, w dokumencie dołączonym do produktu lub w paszporcie produktu, o ile jest on dostępny. W adresie wskazuje się pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z producentem. Dane kontaktowe są jasne, zrozumiałe i czytelne.

7. Producenci zapewniają, aby do produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 dołączone były instrukcje umożliwiające konsumentom i innym użytkownikom końcowym bezpieczny montaż, bezpieczną instalację i obsługę, bezpieczne przechowywanie, bezpieczną konserwację i naprawę oraz bezpieczne

unieszkodliwianie produktu, sporządzone w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez dane państwo członkowskie. Instrukcje te są jasne, zrozumiałe i czytelne oraz zawierają co najmniej informacje określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 i wskazane w art. 7 ust. 2 lit. b) pkt (ii).

8. Producenci, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, który wprowadzili do obrotu lub oddali do użytku, jest niezgodny z wymogami określonymi w tych aktach delegowanych, niezwłocznie podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności tego produktu z wymogami, jego wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

   Producent niezwłocznie informuje organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

9. Producenci – na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego – dostarczają wszelkie informacje i wszelką dokumentację niezbędne do wykazania zgodności produktu, w tym dokumentację techniczną w języku łatwo zrozumiałym dla tego organu. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej. Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku przez właściwy organ krajowy.

   Producenci współpracują z właściwym organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, którym objęty jest przedmiotowy produkt.

Artykuł 22
Upoważnieni przedstawiciele

1. Producent może, na podstawie pisemnego upoważnienia, wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.

   Obowiązki określone w art. 21 ust. 1 oraz sporządzenie dokumentacji technicznej nie wchodzą w zakres pełnomocnictwa upoważnionego przedstawiciela.

2. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w pełnomocnictwie otrzymanym od producenta. Pełnomocnictwo umożliwia upoważnionemu przedstawicielowi co najmniej:

   a) przechowywanie deklaracji zgodności UE i dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od chwili wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;

   b) na wniosek właściwych organów krajowych, współpracowanie z nimi we wszelkich działaniach podjętych w celu usunięcia niezgodności produktu objętego pełnomocnictwem upoważnionego przedstawiciela;

   c) na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego – dostarczanie temu organowi w języku łatwo dla niego zrozumiałym wszelkich informacji i wszelkiej dokumentacji niezbędnych do wykazania zgodności produktu z wymogami;

d) na wniosek właściwego organu krajowego – udostępnianie odpowiednich dokumentów w ciągu 10 dni od otrzymania takiego wniosku;

e) wypowiedzenie pełnomocnictwa, jeżeli producent działa w sposób sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia oraz aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4.

Artykuł 23
Obowiązki importerów

1. Importerzy wprowadzają do obrotu produkty objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wyłącznie wówczas, gdy spełniają one wymogi określone w mających zastosowanie aktach delegowanych.

2. Przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 importerzy zapewniają, aby:

a) producent przeprowadził odpowiednią procedurę oceny zgodności oraz sporządził dokumentację techniczną;

b) produktom towarzyszyły informacje wymagane na mocy art. 7 oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

c) dostępny był paszport produktu, o którym mowa w art. 8 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

Importer dopilnowuje ponadto, aby produkt był opatrzony wymaganym oznakowaniem CE, o którym mowa w art. 38, lub alternatywnym oznakowaniem zgodności określonym w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. f), aby towarzyszyły mu wymagane dokumenty i aby producent spełniał wymagania określone w art. 21 ust. 5 i 6.

W przypadku gdy importerzy uznają lub mają powody, by uważać, że produkt nie jest zgodny z wymaganiami określonymi w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, nie wprowadzają oni produktu do obrotu ani nie oddają go do użytku, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność produktu.

3. Importerzy umieszczają na produkcie swoją nazwę, zarejestrowaną nazwą towarową lub zarejestrowany znak towarowy i adres pocztowy oraz wskazują – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nimi skontaktować, a jeżeli nie jest to możliwe – umieszczają te informacje na opakowaniu produktu, w dokumencie dołączonym do produktu lub w paszporcie produktu, o ile jest on dostępny. Dane kontaktowe są jasne, zrozumiałe i czytelne.

4. Importerzy zapewniają, aby do produktu dołączone były instrukcje umożliwiające konsumentowi bezpieczny montaż, bezpieczną instalację i obsługę, bezpieczne przechowywanie, bezpieczną konserwację i naprawę oraz bezpieczne unieszkodliwianie produktu, sporządzone w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez dane państwo członkowskie. Instrukcje te są jasne, zrozumiałe i czytelne oraz zawierają co najmniej informacje określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania lub przewożenia nie wpływały negatywnie

na jego zgodność z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

6. Importerzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, który wprowadzili do obrotu lub oddali do użytku, jest niezgodny z wymogami określonymi w tym akcie, niezwłocznie podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności tego produktu z wymogami, jego wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

   Importerzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

7. Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku przez 10 lat lub okres wskazany w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 oraz zapewniają, by dokumentacja techniczna była dostępna do dyspozycji tych organów na ich wniosek.

8. Na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego importerzy dostarczają temu organowi w języku łatwo dla niego zrozumiałym wszelkie informacje i wszelką dokumentację, w tym dokumentację techniczną, konieczne do wykazania zgodności produktu z wymogami. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej. Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku przez właściwy organ państwa członkowskiego.

   Importerzy współpracują z właściwym organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, którym objęty jest przedmiotowy produkt.

Artykuł 24
Obowiązki dystrybutorów

1. Wprowadzając do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymogów niniejszego rozporządzenia.

2. Przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 dystrybutorzy sprawdzają, czy:

   a) produkt jest opatrzony oznakowaniem CE zgodnie z art. 38 i 39 lub alternatywnym oznakowaniem zgodności przyjętym na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. f) oraz, w stosownych przypadkach, jest opatrzony etykietą lub powiązany z paszportem produktu zgodnie z tym aktem delegowanym;

   b) do produktu dołączone są wymagane dokumenty oraz instrukcje umożliwiające konsumentowi bezpieczny montaż, bezpieczną instalację, obsługę, bezpieczne przechowywanie, bezpieczną konserwację oraz bezpieczne unieszkodliwianie produktu, sporządzone w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez państwo członkowskie, na którego rynku udostępniany jest produkt, oraz czy takie instrukcje są jasne, zrozumiałe i czytelne oraz czy zawierają przynajmniej informacje określone w art. 7 ust. 2 lit. b) pkt (ii), zgodnie z aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;

c) producent i importer spełnili wymogi określone, odpowiednio, w art. 21 ust. 5 i 6 oraz art. 23 ust. 3.

3. W przypadku gdy dystrybutor stwierdza lub ma powody podejrzewać, że przed udostępnieniem produktu na rynku produkt lub jego producent nie spełniają wymogów określonych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, nie udostępnia produktu na rynku, dopóki jego zgodność nie zostanie zapewniona lub dopóki producent nie spełni tych wymogów.

Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za produkt, warunki jego przechowywania lub przewożenia nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

4. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że udostępniony przez nich na rynku produkt nie jest zgodny z wymogami określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, zapewniają podjęcie działań naprawczych niezbędnych do zapewnienia zgodności produktu z wymogami, jego wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

Dystrybutorzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których produkt został udostępniony, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

5. Na uzasadniony wniosek właściwego organu krajowego dystrybutorzy dostarczają temu organowi wszelkie informacje i wszelką dokumentację, do których mają dostęp i które są konieczne do wykazania zgodności danego produktu. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej.

Dystrybutorzy współpracują z tym organem w zakresie działań naprawczych podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, którym objęty jest przedmiotowy produkt.

Artykuł 25
Obowiązki sprzedawców

1. Sprzedawcy zapewniają swoim klientom dostęp do wszelkich istotnych informacji wymaganych na mocy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, również w przypadku sprzedaży na odległość.

2. Sprzedawcy zapewniają, aby paszport produktu był łatwo dostępny dla klientów, również w przypadku sprzedaży na odległość, jak określono w art. 8 i aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęty jest produkt.

3. Sprzedawcy:

a) eksponują klientom w sposób widoczny, również w ramach sprzedaży na odległość przez internet, etykiety dostarczone zgodnie z art. 26 ust. 2 lub 3;

b) podają informacje zawarte na etykietach, które dostarczono zgodnie z art. 26 ust. 2 lub 3, w reklamach wizualnych lub w technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4, którymi objęty jest przedmiotowy produkt;

c) nie opatrują produktu innymi etykietami, znakami, symbolami ani napisami, które mogłyby wprowadzić w błąd lub zdezorientować klientów w odniesieniu do informacji zawartych na etykiecie, ani ich nie uwidaczniają.

Artykuł 26
Obowiązki związane z etykietami

1. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 14, podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu lub oddający go do użytku zapewnia, aby produkty były opatrzone, z osobna dla każdego egzemplarza i nieodpłatnie, wydrukowanymi etykietami, zgodnie z tym aktem delegowanym.

2. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 14, podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu lub oddający go do użytku nieodpłatnie, szybko i najpóźniej w terminie 5 dni roboczych od wniosku sprzedawcy dostarcza sprzedawcy drukowane etykiety lub elektroniczne kopie etykiety.

3. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 14, podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu lub oddający go do użytku zapewnia dokładność dostarczanych etykiet oraz – w ramach obowiązującej procedury oceny zgodności – sporządza dokumentację techniczną, która wystarcza do przeprowadzenia oceny tej dokładności.

4. W przypadku gdy w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 wymaga się, aby produkty były opatrzone etykietą, o której mowa w art. 14, podmiot gospodarczy wprowadzający produkt do obrotu lub oddający go do użytku:

   a) podaje informacje zawarte na etykiecie w reklamach wizualnych lub w technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z odpowiednim aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4;

   b) nie opatruje produktu innymi etykietami, znakami, symbolami ani napisami, które mogłyby wprowadzić w błąd lub zdezorientować klientów w odniesieniu do informacji zawartych na etykiecie, ani ich nie uwidacznia.

Artykuł 27
Obowiązki dostawców usług realizacji zamówień

Dostawcy usług realizacji zamówień zapewniają, aby warunki w czasie magazynowania, pakowania, adresowania lub wysyłki obsługiwanych przez nich produktów, które są objęte aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, nie wpływały negatywnie na zgodność produktów z wymogami określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 28
Przypadki, w których obowiązki producentów dotyczą importerów i dystrybutorów

Importer lub dystrybutor uważany jest do celów niniejszego rozporządzenia za producenta i podlega obowiązkom producenta zgodnie z art. 21 w przypadku, gdy:

1) wprowadza do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym;

2) modyfikuje produkt już wprowadzony do obrotu w taki sposób, że mogłoby to mieć wpływ na jego zgodność z wymogami określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęty jest ten produkt.

Artykuł 29

Obowiązki internetowych platform handlowych i wyszukiwarek internetowych

1. Współpraca, o której mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020, w odniesieniu do internetowych platform handlowych i do celów niniejszego rozporządzenia obejmuje w szczególności:

   a) współpracę w celu zapewnienia skutecznych środków nadzoru rynku, w tym przez nieutrudnianie wdrażania takich środków;

   b) informowanie organów nadzoru rynku o wszelkich podjętych działaniach;

   c) ustanowienie regularnej i zorganizowanej wymiany informacji na temat ofert, które zostały usunięte na podstawie niniejszego artykułu przez internetowe platformy handlowe;

   d) umożliwienie dostępu narzędzi internetowych obsługiwanych przez organy nadzoru rynku do ich interfejsów w celu identyfikacji produktów niezgodnych z wymogami;

   e) na wniosek organów nadzoru rynku, w przypadku gdy internetowe platformy handlowe lub sprzedawcy internetowi wprowadzili przeszkody techniczne utrudniające automatyczne pobieranie danych z ich interfejsów online – umożliwienie tym organom pozyskiwania takich danych do celów zgodności produktu na podstawie parametrów identyfikacyjnych przekazanych przez organy nadzoru rynku wnoszące o pozyskanie takich danych.

2. Do celów wymogów określonych w [art. 22 ust. 7] rozporządzenia (UE) …/… [akt o usługach cyfrowych] internetowe platformy handlowe projektują i organizują swój interfejs online w taki sposób, aby umożliwić sprzedawcom wywiązanie się z obowiązków określonych w art. 25, a podmiotom gospodarczym – z obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

   Należy zapewnić możliwość podawania takich informacji w odniesieniu do każdego oferowanego produktu oraz wyświetlania ich lub udostępniania klientom w inny łatwy sposób w ofercie produktu wystawionego na sprzedaż.

   W szczególności jeżeli w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 wymaga się, aby internetowej reklamie wizualnej niektórych produktów towarzyszyły informacje w formie elektronicznej umieszczane na mechanizmie wyświetlania, internetowe platformy handlowe umożliwiają sprzedawcom prezentowanie tych informacji. Obowiązek ten ma również zastosowanie do wyszukiwarek internetowych i innych platform internetowych, które zapewniają reklamę wizualną danych produktów w internecie.

3. Jeżeli chodzi o uprawnienia przyznane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2019/1020, państwa członkowskie przyznają swoim organom nadzoru rynku, w odniesieniu do wszystkich produktów objętych odpowiednim aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, uprawnienia do nakazania internetowej platformie handlowej, by usunęła ze swojego interfejsu online konkretne nielegalne treści odnoszące się do produktu niezgodnego z wymogami, uniemożliwiła dostęp do nich lub wyświetlała wyraźne ostrzeżenie dla

użytkowników końcowych, gdy korzystają z dostępu do tych treści. Takie nakazy muszą być zgodne z [art. 8 ust. 1] rozporządzenia (UE) …/… [akt o usługach cyfrowych].

4. Internetowe platformy handlowe wprowadzają niezbędne środki w celu otrzymywania i przetwarzania nakazów, o których mowa w ust. 2, zgodnie z [art. 8] rozporządzenia (UE) …/… [akt o usługach cyfrowych].

5. Internetowe platformy handlowe ustanawiają pojedynczy punkt kontaktowy umożliwiający bezpośrednią komunikację z organami nadzoru rynku państw członkowskich na temat zgodności z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Ten punkt kontaktowy może być tożsamy z punktem kontaktowym, o którym mowa w [art. 20 ust. 1] rozporządzenia (UE) …/… [rozporządzenie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów] lub [art. 10 ust. 1] rozporządzenia (UE) …/… [akt o usługach cyfrowych].

Artykuł 30
Obowiązki informacyjne podmiotów gospodarczych

1. W przypadku gdy odpowiednie podmioty gospodarcze udostępniają produkty na rynku online lub za pośrednictwem innych środków sprzedaży na odległość, odnośna oferta produktu musi przedstawiać w sposób jasny i widoczny co najmniej następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy producenta oraz adres pocztowy lub adres poczty elektronicznej, pod którym można się z nim skontaktować;

   b) jeżeli producent nie ma siedziby w Unii, imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer telefonu i adres poczty elektronicznej podmiotu gospodarczego mającego siedzibę w Unii w rozumieniu art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020;

   c) informacje pozwalające zidentyfikować produkt, w tym jego typ oraz, jeżeli są dostępne, numer partii lub numer seryjny, a także wszelkie inne identyfikatory produktu.

2. Na wniosek organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze przekazują następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwę każdego podmiotu gospodarczego, który dostarczył im produkt objęty zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4;

   b) tożsamość każdego podmiotu gospodarczego, któremu dostarczyły one takie produkty, ze wskazaniem ich liczby i dokładnym określeniem modeli.

   Podmioty gospodarcze muszą być w stanie przedstawić te informacje przez okres 10 lat od chwili dostarczenia im odnośnych produktów i przez okres 10 lat od chwili dostarczenia przez nie produktów. Komisja, przyjmując akty delegowane na podstawie art. 4, może przewidzieć okres dłuższy lub krótszy niż 10 lat, aby uwzględnić charakter odnośnych produktów lub wymogów.

3. Zobowiązując producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do udostępniania w formie elektronicznej części dokumentacji technicznej związanej z odnośnym produktem na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. a), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

a) konieczność ułatwienia organom nadzoru rynku weryfikacji zgodności z obowiązującymi wymogami;

b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych.

Komisja określa sposób, w jaki udostępniane są odpowiednie części dokumentacji technicznej. Dokumentację techniczną, o ile jest dostępna, udostępnia się w paszporcie produktu.

Artykuł 31

Obowiązki podmiotów gospodarczych w zakresie monitorowania i sprawozdawczości

1. Zobowiązując producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do udostępniania Komisji informacji na temat ilości produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. b), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

   a) dostępność dowodów dotyczących penetracji rynku przez odnośny produkt w celu ułatwienia przeglądu aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które mają zastosowanie do tego produktu;

   b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych.

   Komisja wskazuje okres, do którego muszą się odnosić informacje określone w akapicie pierwszym. Informacje te muszą być zróżnicowane w zależności od poszczególnych modeli produktu.

   Komisja zapewnia, aby uzyskane dane były przetwarzane w sposób bezpieczny i zgodny z prawem Unii.

   Komisja określa w tych aktach delegowanych środki, za pomocą których należy udostępniać odpowiednie informacje, oraz częstotliwość ich udostępniania.

2. Wprowadzając wymóg dokonywania pomiaru zużycia energii przez produkt lub jego efektywności pod kątem innych istotnych parametrów produktu, o których mowa w załączniku I, podczas jego użytkowania, zgodnie z art. 4 akapit trzeci lit. c), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

   a) przydatność danych dotyczących użytkowania dla użytkowników końcowych w celu zapoznania się z zużyciem energii lub efektywnością produktu i zarządzania nimi;

   b) techniczną wykonalność rejestrowania danych dotyczących użytkowania;

   c) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych.

   Produkty objęte wymogiem określonym zgodnie z art. 4 akapit trzeci lit. c) rejestrują uzyskane w ten sposób dane dotyczące użytkowania i udostępniają je użytkownikowi końcowemu.

3. Zobowiązując producentów, ich upoważnionych przedstawicieli lub importerów do gromadzenia, poddawania anonimizacji lub zgłaszania Komisji danych dotyczących użytkowania, o których mowa w ust. 2, na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. d), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

a) przydatność danych dotyczących użytkowania dla Komisji przy prowadzeniu przeglądu wymogów dotyczących ekoprojektu lub udzielaniu organom nadzoru rynku informacji statystycznych na potrzeby przeprowadzanych przez nie analiz ryzyka;

b) konieczność uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych.

Wymogi, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą w szczególności obejmować:

a) gromadzenie danych dotyczących użytkowania, jeżeli można uzyskać do nich zdalny dostęp przez internet, chyba że użytkownik końcowy wyraźnie odmówi udostępnienia tych danych;

b) anonimizację danych zgromadzonych na podstawie lit. a) oraz przekazywanie ich Komisji co najmniej raz w roku. Podmiot gospodarczy zamieszcza na produktach numer identyfikacyjny modelu w bazie danych o produktach, o którym mowa w art. 12 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1369, oraz informacje geograficzne, jeżeli mają znaczenie dla ich efektywności.

Komisja określa szczegóły i format przekazywania danych dotyczących użytkowania, o których mowa w akapicie drugim lit. b).

4. Komisja przeprowadza okresowe oceny danych dotyczących użytkowania otrzymanych na podstawie ust. 3 i w stosownych przypadkach publikuje zagregowane zbiory danych.

ROZDZIAŁ VIII – ZGODNOŚĆ PRODUKTÓW Z WYMOGAMI

Artykuł 32
Metody badań, pomiarów i obliczeń

1. Do celów zgodności i weryfikacji zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu badań, pomiarów i obliczeń dokonuje się z zastosowaniem wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze procedury. Metody te muszą spełniać wymogi dotyczące badań, pomiarów i obliczeń określone w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. W razie potrzeby w celu zapewnienia zgodności z wymogami dotyczącymi ekoprojektu określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. e) Komisja może wymagać zastosowania narzędzi internetowych do obliczania efektywności produktów pod kątem odpowiedniego parametru produktu, o którym mowa w załączniku I, odzwierciedlającego obowiązujące wymogi dotyczące obliczeń.

Określając wymagania dotyczące korzystania z narzędzi internetowych, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

a) konieczność zapewnienia zharmonizowanego stosowania wymogów dotyczących obliczeń;

b) konieczność zminimalizowania obciążenia administracyjnego nakładanego na podmioty gospodarcze spełniające odpowiednie wymogi.

Narzędzia internetowe muszą być ogólnie dostępne dla podmiotów gospodarczych spełniających odpowiednie wymogi.

Artykuł 33
Obchodzenie wymogów

1. Produktów objętych zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 nie można wprowadzać do obrotu ani oddawać do użytku, jeżeli zostały zaprojektowane w taki sposób, aby zmieniały zachowanie lub właściwości podczas badań w celu uzyskania korzystniejszego wyniku pod kątem któregokolwiek z parametrów produktu regulowanych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęte są te produkty.

   Do celów niniejszego ustępu produkty zaprojektowane w taki sposób, aby mogły wykryć, że są badane, i automatycznie zmieniać swoją efektywność, oraz produkty wstępnie zaprogramowane tak, aby mogły zmienić swoją efektywność podczas badania, uznaje się za produkty zaprojektowane w taki sposób, aby mogły modyfikować swoje zachowanie lub właściwości podczas badania.

2. Podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 nie mogą wprowadzać instrukcji dotyczących badań, które zmieniają zachowanie lub właściwości produktów, aby osiągnąć bardziej korzystny wynik pod kątem któregokolwiek z parametrów produktu regulowanych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęte są te produkty.

   Do celów niniejszego ustępu instrukcje dotyczące manualnej modyfikacji produktu przed badaniem, która zmienia efektywność produktu, uznaje się za instrukcje dotyczące badań, które zmieniają zachowanie lub właściwości produktów.

3. Produktów objętych zakresem aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 nie należy wprowadzać do obrotu ani oddawać do użytku, jeżeli zostały zaprojektowane w taki sposób, aby zmieniały zachowanie lub właściwości w krótkim czasie po oddaniu do użytku, co prowadzi do pogorszenia ich efektywności pod kątem któregokolwiek z parametrów produktu regulowanych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęte są produkty, lub ich efektywności funkcjonalnej z punktu widzenia użytkownika.

4. Aktualizacje oprogramowania komputerowego lub oprogramowania układowego nie mogą pogarszać efektywności produktu pod kątem któregokolwiek z parametrów produktu regulowanych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi objęte są produkty, ani efektywności funkcjonalnej z punktu widzenia użytkownika, której pomiaru dokonuje się przy zastosowaniu standardowych metod badawczych wykorzystywanych do oceny zgodności, chyba że użytkownik końcowy wyda na to wyraźną zgodę przed dokonaniem aktualizacji. Odrzucenie aktualizacji nie może pociągać za sobą żadnej zmiany efektywności.

   Aktualizacje oprogramowania komputerowego lub oprogramowania układowego nie mogą pogarszać efektywności, o której mowa w akapicie pierwszym, w stopniu powodującym, że produkt przestaje spełniać wymogi określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które mają zastosowanie w chwili wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku.

Artykuł 34
Domniemanie zgodności

1. Domniemywa się, że metody badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 32, zgodne z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub ich częściami są zgodne z wymogami określonymi w tym artykule oraz z wymogami dotyczącymi badań, pomiarów i obliczeń określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają takim normom zharmonizowanym lub ich częściom.

2. W przypadku produktów zgodnych z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub ich częściami domniemywa się, że spełniają one wymogi dotyczące ekoprojektu określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają normom zharmonizowanym lub ich częściom.

3. W przypadku produktów objętym aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, które opatrzono oznakowaniem ekologicznym UE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 66/2010, domniemywa się, że spełniają one wymogi dotyczące ekoprojektu określone w tym akcie delegowanym w zakresie, w jakim wymogi te podlegają kryteriom oznakowania ekologicznego UE ustanowionym zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 66/2010.

Artykuł 35
Wspólne specyfikacje

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające wspólne specyfikacje w zakresie wymogów dotyczących ekoprojektu, zasadniczych wymagań dotyczących paszportów produktów, o których mowa w art. 10, lub metod badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 32, w następujących sytuacjach:

   a) Komisja zwróciła się do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej o sporządzenie projektu normy zharmonizowanej w odniesieniu do wymogu dotyczącego ekoprojektu lub metody, które nie są objęte normą zharmonizowaną, do której odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ani jej częścią, przy czym podczas procedury normalizacyjnej występują nieuzasadnione opóźnienia albo wniosek nie został uwzględniony przez żadną z europejskich organizacji normalizacyjnych;

   b) Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, zdecydowała o utrzymaniu z ograniczeniami lub o wycofaniu odniesień do norm zharmonizowanych – lub ich części – którymi objęte są wymogi dotyczące ekoprojektu lub metoda.

   Odnośne akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

2. Domniemywa się, że metody badań, pomiarów i obliczeń, o których mowa w art. 32 i które są zgodne ze wspólną specyfikacją lub jej częściami, są zgodne z wymogami określonymi w tym artykule oraz z wymogami dotyczącymi badań, pomiarów i obliczeń określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają tej wspólnej specyfikacji lub jej częściom.

3. Domniemywa się, że produkty, które są zgodne ze wspólnymi specyfikacjami lub ich częściami, są zgodne z wymogami dotyczącymi ekoprojektu określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, którym objęte są te produkty, w zakresie, w jakim wymogi te podlegają tym wspólnym specyfikacjom lub ich częściom.

Artykuł 36
Ocena zgodności

1. Określając mającą zastosowanie procedurę oceny zgodności na podstawie art. 4 akapit drugi, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

   a) stosowność danego modułu do rodzaju produktu oraz jego proporcjonalność do realizowanego interesu publicznego;

   b) charakter parametrów produktu określonych w załączniku I, na których oparte są odpowiednie wymogi dotyczące ekoprojektu, w szczególności to, czy efektywność pod kątem tych parametrów produktu można zweryfikować na podstawie samego produktu;

   c) w sytuacjach, w których obowiązkowy jest udział osoby trzeciej – potrzebę zapewnienia producentowi możliwości wyboru między modułami zapewnienia jakości i modułami certyfikacji produktu określonymi w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.

2. W stosownych przypadkach ewidencję i korespondencję związane z oceną zgodności prowadzi się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka notyfikowana uczestnicząca w procedurze oceny zgodności, o której mowa w ust. 1, lub w języku akceptowanym przez tę jednostkę.

Artykuł 37
Deklaracja zgodności UE

1. Deklaracja zgodności UE stwierdza, że wykazano spełnienie wymogów dotyczących ekoprojektu określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Deklarację zgodności UE sporządza się według wzoru określonego w załączniku V i musi ona zawierać elementy określonego w ramach obowiązującej procedury oceny zgodności oraz odniesienie do mających zastosowanie aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Jest ona stale aktualizowana. Deklarację tłumaczy się na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, w którym produkt jest wprowadzany do obrotu lub udostępniany na rynku.

3. Jeżeli dany produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 podlega więcej niż jednemu aktowi prawa Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, sporządza się jedną deklarację zgodności UE odnoszącą się do wszystkich takich aktów prawa Unii. W takiej deklaracji podaje się te odpowiednie akty prawa Unii, łącznie z odniesieniem do ich publikacji. Deklaracja ta może być dokumentacją składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności UE.

4. Poprzez sporządzenie deklaracji zgodności UE producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność produktu.

Artykuł 38
Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE

Oznakowanie CE podlega ogólnym zasadom określonym w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Artykuł 39
Reguły i warunki umieszczania oznakowania CE

1. Oznakowanie CE umieszcza się na produkcie w sposób widoczny, czytelny i trwały. W przypadku gdy nie jest to możliwe lub nie jest to uzasadnione z uwagi na charakter produktu, umieszcza się je na opakowaniu oraz w dokumentach towarzyszących produktowi.

2. Oznakowanie CE umieszcza się przed wprowadzeniem produktu do obrotu.

3. W przypadku produktu, w ocenie zgodności którego uczestniczy jednostka notyfikowana, za oznakowaniem CE umieszcza się numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej.

   Numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej umieszcza sama jednostka notyfikowana lub producent bądź jego upoważniony przedstawiciel zgodnie z poleceniem jednostki notyfikowanej.

4. Oznakowaniu CE i, w stosownych przypadkach, numerowi identyfikacyjnemu jednostki notyfikowanej może towarzyszyć piktogram lub inne oznakowanie wskazujące na szczególne zagrożenie lub zastosowanie.

5. Państwa członkowskie korzystają z istniejących mechanizmów, aby zapewnić prawidłowe stosowanie systemu oznakowania CE, oraz podejmują odpowiednie działania w przypadku jego niewłaściwego wykorzystania.

Artykuł 40
Alternatywne deklaracje zgodności i oznakowania

Określając alternatywne zasady dotyczące deklaracji zgodności lub oznakowań wskazujących na zgodność z obowiązującymi wymogami na mocy prawa Unii na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. f), Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

a) konieczność zminimalizowania obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych;

b) konieczność zapewnienia spójności z innymi deklaracjami zgodności i oznakowaniami mającymi zastosowanie do konkretnego produktu;

c) konieczność zapobiegania nieporozumieniom co do znaczenia deklaracji zgodności i oznakowań przewidzianych w innych przepisach prawa Unii.

ROZDZIAŁ IX – NOTYFIKACJA JEDNOSTEK OCENIAJĄCYCH ZGODNOŚĆ

Artykuł 41
Notyfikacja

Państwa członkowskie notyfikują Komisji i pozostałym państwom członkowskim jednostki uprawnione do realizacji zadań związanych z oceną zgodności w charakterze osób trzecich, przewidzianych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

Artykuł 42
Organy notyfikujące

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ notyfikujący, który odpowiada za opracowanie i przeprowadzanie procedur koniecznych do oceny i notyfikacji jednostek oceniających zgodność oraz do monitorowania jednostek notyfikowanych, w tym na potrzeby zapewnienia zgodności z przepisami art. 47.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że ocena i monitorowanie, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane przez krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i zgodnie z tymi przepisami.

3. W przypadku gdy organ notyfikujący przekazuje lub powierza ocenę, notyfikację lub monitorowanie, o których mowa w ust. 1, podmiotowi, który nie jest podmiotem prawa publicznego, taki podmiot musi posiadać osobowość prawną oraz spełniać odpowiednio wymagania określone w art. 43. Taki podmiot musi być ponadto przygotowany na pokrycie zobowiązań wynikających z prowadzonej działalności.

4. Organ notyfikujący ponosi pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podmiot, o którym mowa w ust. 3.

Artykuł 43
Wymogi dotyczące organów notyfikujących

1. Organ notyfikujący ustanawia się w sposób, który nie prowadzi do żadnego konfliktu interesów z jednostkami oceniającymi zgodność ani jednostkami notyfikowanymi.

2. Sposób organizacji i funkcjonowania organu notyfikującego musi gwarantować obiektywizm i bezstronność jego działalności.

3. Sposób organizacji organu notyfikującego musi zapewniać podejmowanie każdej decyzji dotyczącej notyfikacji jednostki oceniającej zgodność przez kompetentne osoby spoza grona osób przeprowadzających ocenę.

4. Organ notyfikujący nie może oferować ani realizować żadnych działań pozostających w gestii jednostek oceniających zgodność, ani nie może świadczyć usług w zakresie konsultacji na zasadach komercyjnych, konkurując z innymi podmiotami.

5. Organ notyfikujący zapewnia poufność informacji, które otrzymuje. Prowadzi on jednak, na żądanie, wymianę informacji na temat jednostek notyfikowanych z Komisją i z organami notyfikującymi z innych państw członkowskich oraz z innymi istotnymi organami krajowymi.

6. Organ notyfikujący przyjmuje za podstawę notyfikacji wyłącznie daną jednostkę oceniającą zgodność, która wnioskuje o notyfikację, i nie uwzględnia zdolności ani personelu spółek dominujących lub spółek-sióstr. Organ ocenia tę jednostkę w odniesieniu do wszystkich odpowiednich wymogów i zadań związanych z oceną zgodności.

7. Organ notyfikujący musi dysponować odpowiednią liczbą kompetentnych pracowników oraz wystarczającymi środkami finansowymi do właściwego wykonywania swoich zadań.

   Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające minimalną liczbę ekwiwalentów pełnego czasu pracy uznawanych za wystarczające do właściwego

monitorowania jednostek notyfikowanych – w stosownych przypadkach – w zakresie konkretnych zadań związanych z oceną zgodności. Jeżeli monitorowanie przeprowadza krajowa jednostka akredytująca lub jednostka, o której mowa w art. 42 ust. 3, ta minimalna liczba ma zastosowanie do tej jednostki.

Odnośne akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

Artykuł 44
Obowiązki informacyjne organów notyfikujących

Państwa członkowskie informują Komisję o swoich procedurach oceny i notyfikacji jednostek oceniających zgodność oraz monitorowania jednostek notyfikowanych, jak również o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 45
Wymogi dotyczące jednostek notyfikowanych

1. Na potrzeby notyfikacji jednostka oceniająca zgodność musi spełnić wymogi określone w ust. 2–11.

2. Jednostkę oceniającą zgodność ustanawia się na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego i posiada ona osobowość prawną.

3. Jednostka oceniająca zgodność musi być osobą trzecią, funkcjonującą niezależnie od organizacji lub produktu, który ocenia. Nie może mieć żadnych powiązań biznesowych z organizacjami, których przedmiotem zainteresowania są oceniane przez nią produkty, w szczególności z producentami, ich partnerami handlowymi i inwestorami posiadającymi udziały. Nie wyklucza to możliwości prowadzenia przez jednostkę oceniającą zgodność działań związanych z oceną zgodności na rzecz konkurujących producentów.

4. Jednostka oceniająca zgodność, jej kierownictwo najwyższego szczebla oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, importerami, dystrybutorami, instalatorami, nabywcami, właścicielami, użytkownikami ani konserwatorami produktów, które poddają ocenie, ani przedstawicielami żadnej z wymienionych stron. Nie wyklucza to używania produktów, które są niezbędne do prowadzenia działalności jednostki oceniającej zgodność, ani używania produktów do celów prywatnych.

   Jednostka oceniająca zgodność, jej kierownictwo najwyższego szczebla oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być bezpośrednio zaangażowani w projektowanie, wytwarzanie, konstruowanie, wprowadzanie do obrotu, instalację, używanie lub konserwację takich produktów ani reprezentować stron zaangażowanych w taką działalność. Nie mogą oni angażować się w działalność, która może zagrażać niezależności ich osądów lub wiarygodności w odniesieniu do działań związanych z oceną zgodności będących przedmiotem notyfikacji. Dotyczy to w szczególności usług doradczych.

   Jednostki oceniające zgodność zapewniają, aby działalność ich spółek dominujących lub spółek-sióstr, spółek zależnych lub podwykonawców nie wpływała na poufność, obiektywizm ani bezstronność ich działalności związanej z oceną zgodności.

Podwykonawcy ani spółce zależnej nie można zlecać ustanawiania ani nadzoru procedur wewnętrznych, ogólnych polityk, kodeksów postępowania ani innych przepisów wewnętrznych, ani też przydzielania pracowników do poszczególnych zadań oraz podejmowania decyzji w sprawie oceny zgodności.

5. Jednostki oceniające zgodność i ich pracownicy muszą wykonywać zadania związane z oceną zgodności z najwyższym stopniem rzetelności zawodowej oraz mieć wymagane kwalifikacje techniczne w danej dziedzinie. Nie mogą być poddawani żadnym naciskom czy zachętom, zwłaszcza finansowym, które mogłyby wpływać na ich osąd lub wyniki działań związanych z oceną zgodności, w szczególności ze strony osób lub grup osób mających interes w wynikach działalności takich jednostek i ich pracowników.

6. Jednostka oceniająca zgodność musi być zdolna do realizacji wszystkich zadań związanych z oceną zgodności przydzielonych jej w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, w odniesieniu do których została notyfikowana, niezależnie od tego, czy dana jednostka oceniająca zgodność wykonuje te zadania samodzielnie, czy są one wykonywane w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Przez cały czas i dla każdej procedury oceny zgodności oraz każdego rodzaju lub każdej kategorii produktów będących przedmiotem notyfikacji dana jednostka oceniająca zgodność musi dysponować niezbędnymi:

a) pracownikami dysponującymi wiedzą techniczną oraz wystarczającym i odpowiednim doświadczeniem do realizacji zadań związanych z oceną zgodności. Pracownicy odpowiedzialni za podejmowanie decyzji w sprawie oceny muszą być zatrudnieni przez jednostkę oceniającą zgodność zgodnie z prawem krajowym notyfikującego państwa członkowskiego, nie mogą pozostawać w żadnym innym potencjalnym konflikcie interesów oraz muszą mieć kompetencje do weryfikowania ocen dokonywanych przez innych pracowników, ekspertów zewnętrznych lub podwykonawców. Liczba takich pracowników powinna być wystarczająca, aby zapewnić ciągłość działania i spójne podejście do ocen zgodności;

b) opisami procedur, według których przeprowadza się ocenę zgodności, co gwarantuje przejrzystość i możliwość odtworzenia tych procedur. Obejmuje to matrycę kompetencji umożliwiającą dopasowanie właściwych pracowników, ich statusu i zadań w ramach jednostki oceniającej zgodność, do zadań związanych z oceną zgodności, które mają być przedmiotem notyfikacji;

c) odpowiednimi politykami i procedurami umożliwiającymi odróżnienie zadań wykonywanych przez jednostkę w charakterze jednostki notyfikowanej od wszelkiej innej działalności;

d) procedurami służącymi prowadzeniu działalności z należytym uwzględnieniem wielkości przedsiębiorstwa, sektora, w którym ono działa, struktury przedsiębiorstwa, stopnia złożoności technologii danego produktu oraz masowego lub seryjnego charakteru procesu produkcji.

Powinna dysponować środkami niezbędnymi do prawidłowej realizacji zadań o charakterze technicznym i administracyjnym z zakresu oceny zgodności oraz mieć dostęp do wszelkiego niezbędnego wyposażenia lub wszelkich niezbędnych obiektów.

7. Pracownicy odpowiedzialni za realizację działań związanych z oceną zgodności muszą mieć:

   a) gruntowne szkolenie zawodowe i techniczne, obejmujące wszystkie działania związane z oceną zgodności w zakresie będącym przedmiotem notyfikacji jednostki oceniającej zgodność;

   b) wystarczającą znajomość wymogów dotyczących ocen, które przeprowadzają, oraz odpowiednie uprawnienia do przeprowadzania takich ocen, w tym odpowiednią znajomość i zrozumienie stosownych przepisów, wymogów dotyczących badań, pomiarów i obliczeń, mających zastosowanie norm zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacji oraz odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia, a także aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4;

   c) umiejętności wymagane do sporządzania certyfikatów, zapisów i sprawozdań potwierdzających, że oceny zostały przeprowadzone.

8. Gwarantuje się bezstronność jednostek oceniających zgodność, ich kierownictwa najwyższego szczebla i pracowników wykonujących ocenę.

   Wynagrodzenie kierownictwa najwyższego szczebla jednostki oceniającej zgodność oraz jej pracowników wykonujących ocenę nie może zależeć od liczby przeprowadzonych ocen ani od ich wyników.

9. Jednostki oceniające zgodność muszą wykupić ubezpieczenie od odpowiedzialności, chyba że na mocy prawa krajowego odpowiedzialność spoczywa na państwie lub za ocenę zgodności bezpośrednio odpowiada samo państwo członkowskie.

10. W odniesieniu do wszystkich informacji uzyskanych podczas wykonywania zadań związanych z oceną zgodności przewidzianych w odpowiednich aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 pracownicy jednostki oceniającej zgodność muszą dochować tajemnicy zawodowej, jednak nie w stosunku do organów notyfikujących oraz innych organów krajowych państwa członkowskiego, w którym realizowane są zadania. Należy zapewnić ochronę praw własności.

11. Jednostki oceniające zgodność biorą udział w stosownej działalności normalizacyjnej lub informują o tej działalności swoich pracowników wykonujących ocenę oraz stosują jako ogólne wytyczne decyzje administracyjne i dokumenty opracowane w wyniku prac tej grupy.

Artykuł 46
Domniemanie zgodności jednostek oceniających zgodność

Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże, że spełnia kryteria ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych – lub ich częściach – do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zakłada się, że jednostka ta spełnia wymagania określone w art. 45 na zasadzie domniemania, jeżeli mające zastosowanie normy zharmonizowane obejmują te wymagania.

Artykuł 47
Jednostki zależne i podwykonawcy jednostek notyfikowanych

1. W przypadku gdy jednostka notyfikowana zleca podwykonawstwo określonych zadań związanych z oceną zgodności lub korzysta z usług jednostki zależnej,

zapewnia ona, aby podwykonawca lub jednostka zależna spełniali wymogi określone w art. 45, oraz odpowiednio informuje o tym organ notyfikujący.

2. Jednostki notyfikowane ponoszą pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podwykonawców lub spółki zależne, niezależnie od tego, gdzie podwykonawcy lub spółki zależne mają siedzibę. Odpowiednie jednostki notyfikowane ustanawiają procedury bieżącego monitorowania kompetencji, działalności i efektywności swoich podwykonawców lub jednostek zależnych, z uwzględnieniem matrycy kompetencji, o której mowa w art. 45 ust. 6.

3. Czynności te można zlecać podwykonawcom lub powierzać do wykonania jednostce zależnej wyłącznie za zgodą klienta.

4. Jednostki notyfikowane przechowują do dyspozycji organu notyfikującego odpowiednie dokumenty dotyczące oceny i monitorowania kwalifikacji podwykonawcy lub jednostki zależnej oraz prac wykonywanych przez podwykonawcę lub jednostkę zależną zgodnie z odpowiednimi aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Artykuł 48
Wniosek o notyfikację

1. Jednostka oceniająca zgodność przedkłada wniosek o notyfikację organowi notyfikującemu państwa członkowskiego, w którym prowadzi działalność.

2. Do tego wniosku dołącza się opis działań związanych z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności oraz produktu lub produktów, w odniesieniu do których jednostka oceniająca zgodność uważa się za kompetentną, matrycę kompetencji, o której mowa w art. 45 ust. 6, jak również – o ile istnieje – certyfikat akredytacji wydany przez krajową jednostkę akredytującą, potwierdzający, że dana jednostka oceniająca zgodność spełnia wymogi ustanowione w art. 45. Certyfikat akredytacji musi dotyczyć wyłącznie konkretnego podmiotu prawnego wnoszącego o notyfikację i opierać się, oprócz odpowiednich norm zharmonizowanych, na szczegółowych wymogach i zadaniach związanych z oceną zgodności określonych w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

3. Jeżeli dana jednostka oceniająca zgodność nie może przedłożyć certyfikatu akredytacji, przedkłada organowi notyfikującemu wszystkie dowody w postaci dokumentów niezbędne do sprawdzenia, uznania i regularnego monitorowania faktu spełniania przez nią wymagań ustanowionych w art. 45.

Artykuł 49
Procedura notyfikacji

1. Organy notyfikujące zgłaszają wyłącznie jednostki oceniające zgodność, które spełniają wymogi określone w art. 45.

2. Notyfikują je one Komisji i pozostałym państwom członkowskim przy użyciu narzędzia elektronicznego do notyfikacji opracowanego i zarządzanego przez Komisję.

3. Do notyfikacji dołącza się wszystkie szczegółowe informacje dotyczące działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności, produktu lub produktów, których to dotyczy, oraz stosowne poświadczenie kompetencji.

4. W przypadku gdy podstawy notyfikacji nie stanowi certyfikat akredytacji, o którym mowa w art. 48 ust. 2, organ notyfikujący przedkłada Komisji i pozostałym państwom członkowskim dowody w postaci dokumentów potwierdzających kompetencje jednostki oceniającej zgodność oraz przedstawia ustalenia wprowadzone, aby zapewnić systematyczne monitorowanie tej jednostki i dalsze spełnianie przez nią wymagań określonych w art. 45.

5. Dana jednostka może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej, jeżeli Komisja lub pozostałe państwa członkowskie nie zgłosiły zastrzeżeń w terminie dwóch tygodni od notyfikacji w przypadku korzystania z certyfikatu akredytacji lub w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji w przypadku niekorzystania z akredytacji.

   Wyłącznie taką jednostkę uznaje się za jednostkę notyfikowaną na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

6. Notyfikacja staje się skuteczna następnego dnia po wpisaniu przez Komisję danej jednostki do wykazu jednostek notyfikowanych, o którym mowa w art. 50 ust. 2. Dana jednostka może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej dopiero wówczas, gdy notyfikacja stanie się skuteczna.

   Komisja nie publikuje notyfikacji, jeżeli wie lub ma powody, by sądzić, że dana jednostka notyfikowana nie spełnia wymagań określonych w art. 45.

7. Komisja i pozostałe państwa członkowskie są powiadamiane o wszelkich późniejszych istotnych zmianach w notyfikacji.

Artykuł 50
Numery identyfikacyjne i wykazy jednostek notyfikowanych

1. Komisja przydziela jednostce notyfikowanej numer identyfikacyjny.

   Komisja przydziela taki niepowtarzalny numer nawet wówczas, gdy dana jednostka jest notyfikowana na podstawie kilku unijnych aktów prawnych.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz jednostek notyfikowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, łącznie z przydzielonymi im numerami identyfikacyjnymi oraz informacją na temat działań będących przedmiotem notyfikacji.

   Komisja zapewnia bieżącą aktualizację tego wykazu.

Artykuł 51
Zmiany w notyfikacji

1. W przypadku gdy organ notyfikujący stwierdza lub otrzymuje informację, że jednostka notyfikowana przestała spełniać wymagania ustanowione w art. 45 lub nie wykonuje swoich obowiązków, organ notyfikujący, odpowiednio, ogranicza, zawiesza lub cofa notyfikację, w zależności od powagi niespełnianych wymagań lub niewykonanych obowiązków. Niezwłocznie informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

2. W razie ograniczenia, zawieszenia lub wycofania notyfikacji bądź w przypadku zaprzestania działalności przez jednostkę notyfikowaną notyfikujące państwo członkowskie przyjmuje właściwe środki w celu zapewnienia, by aktami tej jednostki zajęła się inna jednostka notyfikowana albo by były one dostępne na żądanie odpowiedzialnych organów notyfikujących i organów nadzoru rynku.

Artykuł 52
Kwestionowanie kompetencji jednostek notyfikowanych

1. Komisja bada wszystkie przypadki, w których ma wątpliwości lub otrzymuje informację o wątpliwościach co do kompetencji jednostki notyfikowanej lub stałego wywiązywania się przez tę jednostkę z nałożonych na nią obowiązków i zachowania zgodności z wymaganiami.

2. Na żądanie Komisji notyfikujące państwo członkowskie udziela jej wszelkich informacji dotyczących podstawy notyfikacji lub utrzymania kompetencji danej jednostki.

3. Komisja odpowiada za utrzymanie poufności wszystkich informacji szczególnie chronionych uzyskanych w toku dochodzenia.

4. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że jednostka notyfikowana nie spełnia wymagań notyfikacji lub przestała je spełniać, przyjmuje akt wykonawczy zobowiązujący notyfikujące państwo członkowskie do podjęcia koniecznych działań naprawczych, łącznie z wycofaniem notyfikacji, jeżeli zachodzi taka potrzeba. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

   Komisja aktualizuje wykaz jednostek notyfikowanych, o którym mowa w art. 50 ust. 2, w terminie dwóch tygodni od przyjęcia aktu wykonawczego.

Artykuł 53
Obowiązki operacyjne jednostek notyfikowanych

1. Jednostki notyfikowane przeprowadzają oceny zgodności zgodnie z procedurami oceny zgodności określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4.

2. Oceny zgodności należy przeprowadzać w sposób proporcjonalny, unikając zbędnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych. Jednostki oceniające zgodność muszą wykonywać swoje zadania, należycie uwzględniając wielkość przedsiębiorstwa, sektor, w którym to przedsiębiorstwo działa, strukturę przedsiębiorstwa, stopień złożoności technologii produktu, która ma zostać poddana ocenie, oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcji.

   Muszą one jednak zachować przy tym odpowiednią rygorystyczność i poziom ochrony wymagane dla zagwarantowania zgodności produktu z odpowiednimi wymogami.

3. Jeżeli jednostka notyfikowana stwierdza, że producent nie spełnił stosownych wymagań lub odpowiednich norm zharmonizowanych, wspólnych specyfikacji lub innych specyfikacji technicznych, zobowiązuje ona producenta do podjęcia stosownych działań naprawczych w związku z drugą i ostateczną oceną zgodności, chyba że niedociągnięcia nie mogą być naprawione, co uniemożliwia wydanie certyfikatu lub decyzji o zatwierdzeniu.

4. W przypadku gdy w trakcie monitorowania zgodności po wydaniu certyfikatu lub decyzji o zatwierdzeniu jednostka notyfikowana stwierdza, że produkt lub producent nie spełnia wymagań lub przestał je spełniać, zobowiązuje producenta do podjęcia stosownych działań naprawczych, a w razie potrzeby zawiesza lub cofa wydany certyfikat lub wydaną decyzję o zatwierdzeniu.

5. W razie niepodjęcia działań naprawczych lub jeżeli środki te nie przynoszą wymaganych skutków, jednostka notyfikowana ogranicza, zawiesza lub cofa wszelkie certyfikaty lub decyzje o zatwierdzeniu, stosownie do sytuacji.

6. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie oceny zgodności, w tym w sprawie konieczności zawieszenia lub cofnięcia certyfikatu bądź decyzji o zatwierdzeniu w świetle ewentualnej niezgodności, jednostki notyfikowane muszą stosować jasne i uprzednio określone kryteria.

7. Jednostki notyfikowane zapewniają rotację pracowników wykonujących różne zadania związane z oceną zgodności.

Artykuł 54
Obowiązki informacyjne jednostek notyfikowanych

1. Jednostki notyfikowane informują organ notyfikujący:

   a) o każdym przypadku odmowy wydania, ograniczenia, zawieszenia lub cofnięcia certyfikatu;

   b) o wszelkich okolicznościach wpływających na zakres i warunki notyfikacji;

   c) o każdym przypadku zażądania przez organ nadzoru rynku udzielenia informacji dotyczących działań związanych z oceną zgodności;

   d) na żądanie, o podejmowanych działaniach związanych z oceną zgodności wchodzących w zakres ich notyfikacji oraz o innych realizowanych zadaniach, w tym o działalności transgranicznej i podwykonawstwie.

2. Jednostki notyfikowane przekazują pozostałym jednostkom, które notyfikowano na podstawie niniejszego rozporządzenia i które prowadzą podobne działania związane z oceną zgodności oraz zajmują się tymi samymi produktami, odpowiednie informacje na temat kwestii związanych z negatywnymi, oraz – na żądanie – również pozytywnymi wynikami oceny zgodności.

3. W przypadku gdy Komisja lub organ nadzoru rynku państwa członkowskiego zwraca się do jednostki notyfikowanej, która ma siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, z wnioskiem dotyczącym oceny zgodności przeprowadzonej przez tę jednostkę notyfikowaną, przesyła kopię tego wniosku organowi notyfikującemu odnośnego państwa członkowskiego. Przedmiotowa jednostka notyfikowana musi odpowiedzieć na wniosek niezwłocznie, nie później niż w terminie 15 dni. Organ notyfikujący dopilnowuje, aby takie wnioski zostały rozpatrzone przez jednostkę notyfikowaną, chyba że istnieje uzasadniony powód, by odstąpić od tego obowiązku.

4. W przypadku gdy jednostki notyfikowane mają lub otrzymują dowody potwierdzające, że:

   a) inna jednostka notyfikowana nie spełnia wymagań określonych w art. 45 lub nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań; lub

   b) produkt wprowadzony do obrotu nie spełnia wymogów dotyczących ekoprojektu określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, którymi produkt ten jest objęty; lub

   c) produkt wprowadzony do obrotu może stwarzać poważne zagrożenie ze względu na swój stan fizyczny;

w stosownych przypadkach mają one obowiązek zgłosić takie dowody i udostępnić je odpowiednim organom nadzoru rynku lub organom notyfikującym.

Artykuł 55
Wymiana doświadczeń

Komisja organizuje wymianę doświadczeń między organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za strategię w zakresie notyfikacji.

Artykuł 56
Koordynacja jednostek notyfikowanych

1. Komisja zapewnia wprowadzenie i właściwą realizację koordynacji i współpracy między jednostkami notyfikowanymi na podstawie niniejszego rozporządzenia, w formie grupy lub grup jednostek notyfikowanych, w tym – w stosownych przypadkach – w formie grup jednostek notyfikowanych na podstawie tego samego aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 lub w odniesieniu do podobnych zadań związanych z oceną zgodności.

   Jednostki notyfikowane uczestniczą w pracach odpowiedniej grupy bezpośrednio lub poprzez wyznaczonych przedstawicieli.

2. Jednostki notyfikowane stosują jako ogólne wytyczne wszelkie odpowiednie dokumenty opracowane w wyniku prac grup, o których mowa w ust. 1.

3. Celem koordynacji i współpracy w grupach, o których mowa w ust. 1, jest zapewnienie zharmonizowanego stosowania niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 4. Grupy kierują się przy tym ogólnymi wskazówkami zawartymi we wszelkich stosownych dokumentach opracowanych przez grupę ds. współpracy administracyjnej ustanowioną na mocy art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

ROZDZIAŁ X – ZACHĘTY

Artykuł 57
Zachęty ze strony państw członkowskich

1. Zachęty państw członkowskich dotyczące produktów objętych aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4, w którym określono klasy efektywności zgodnie z art. 7 ust. 4 pod kątem parametru produktu określonego w załączniku I, muszą dotyczyć dwóch najwyższych najliczniej reprezentowanych klas efektywności na poziomie Unii lub, w stosownych przypadkach, produktów opatrzonych oznakowaniem ekologicznym UE, chyba że wspomniany akt delegowany stanowi inaczej.

2. Jeżeli w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 ustalono klasy efektywności zgodnie z art. 7 ust. 4 pod kątem więcej niż jednego parametru produktu określonego w załączniku I lub jeżeli klasy efektywności ustanowiono zarówno na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1369, jak i na podstawie niniejszego rozporządzenia, Komisja może doprecyzować w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. g), których parametrów produktów powinny dotyczyć zachęty ze strony państw członkowskich.

   Komisja uwzględnia przy tym następujące kryteria:

a) liczbę produktów w każdej klasie efektywności;

b) względną przystępność cenową produktów w każdej klasie efektywności;

c) konieczność zapewnienia wystarczającego popytu na bardziej zrównoważone środowiskowo produkty.

3. Jeżeli w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 nie ustalono klas efektywności, Komisja może określić w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. g) wymogi dotyczące parametrów produktu, które muszą spełniać produkty objęte zachętami ze strony państw członkowskich.

Komisja uwzględnia przy tym następujące kryteria:

a) względną przystępność cenową produktów spełniających te wymogi;

b) konieczność zapewnienia wystarczającego popytu na bardziej zrównoważone środowiskowo produkty.

Artykuł 58
Zielone zamówienia publiczne

1. Wymogi wynikające z art. 4 akapit trzeci lit. h) w odniesieniu do zamówień publicznych udzielanych przez instytucje zamawiające zdefiniowane w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2014/24/UE lub w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE lub podmioty zamawiające zdefiniowane w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE mogą przyjąć formę obowiązkowych specyfikacji technicznych, kryteriów kwalifikacji, kryteriów udzielenia zamówienia, klauzul dotyczących realizacji zamówienia lub celów, stosownie do przypadku.

2. Ustanawiając wymogi na podstawie art. 4 akapit trzeci lit. h) w odniesieniu do zamówień publicznych, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

a) wartość i wielkość zamówień publicznych udzielanych na daną grupę produktów lub na usługi bądź roboty budowlane, w ramach których wykorzystuje się daną grupę produktów;

b) konieczność zapewnienia wystarczającego popytu na bardziej zrównoważone środowiskowo produkty;

c) ekonomiczną wykonalność zakupu produktów bardziej zrównoważonych środowiskowo przez instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające, bez powodowania nieproporcjonalnych kosztów.

ROZDZIAŁ XI – NADZÓR RYNKU

Artykuł 59
Plany działania w zakresie nadzoru rynku

1. Nie naruszając przepisów art. 13 rozporządzenia (UE) 2019/1020, każde państwo członkowskie co najmniej raz na dwa lata sporządza plan działania, w którym określa działania w zakresie nadzoru rynku planowane w celu zapewnienia przeprowadzania stosownych kontroli na odpowiednią skalę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4. Każde państwo członkowskie sporządzi pierwszy taki plan działania do [16 lipca 2024 r.].

W planie działania, o którym mowa w ust. 1, określa się co najmniej:

a) produkty lub wymogi uznane za priorytetowe w zakresie nadzoru rynku, z uwzględnieniem wspólnych priorytetów ustalonych przez grupę ds. współpracy administracyjnej na podstawie art. 62 ust. 1 lit. a) oraz na podstawie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 5;

b) działania w zakresie nadzoru rynku planowane w celu ograniczenia niezgodności w odniesieniu do produktów lub wymogi uznane za priorytetowe, w tym charakter i minimalną liczbę kontroli, które należy przeprowadzić w okresie objętym planem działania.

2. Priorytety w zakresie nadzoru rynku, o których mowa w ust. 1 lit. a), ustala się na podstawie obiektywnych kryteriów, w tym:

a) poziomu niezgodności zaobserwowanego na rynku;

b) wpływu niezgodności na środowisko;

c) liczby odnośnych produktów udostępnianych na rynkach krajowych; oraz

d) liczby zainteresowanych podmiotów gospodarczych działających na tych rynkach.

3. Charakter i liczba kontroli zaplanowanych na podstawie ust. 1 lit. b) muszą być proporcjonalne do obiektywnych kryteriów stosowanych przy ustalaniu priorytetów zgodnie z ust. 2.

4. Państwa członkowskie przedstawiają swoje plany działania Komisji i innym państwom członkowskim za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

5. Komisja może przyjąć akty wykonawcze zawierające wykazy produktów lub wymogów, które państwa członkowskie uznają co najmniej za priorytetowe pod względem nadzoru rynku na podstawie ust. 1 lit. a).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

Artykuł 60
Minimalna liczba kontroli

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 66 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie minimalnej liczby kontroli, które mają być przeprowadzane przez organy nadzoru rynku każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do konkretnych produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 lub w związku ze szczególnymi wymogami określonymi w tych aktach. W stosownych przypadkach w akcie delegowanym można określić rodzaj wymaganych kontroli oraz metody, które należy zastosować.

Minimalną liczbę kontroli ustala się na podstawie następujących kryteriów:

a) kryteriów wyszczególnionych w art. 59 ust. 2;

b) działań zaplanowanych w planach działania państw członkowskich;

c) wspólnych priorytetów określonych przez grupę ds. współpracy administracyjnej na podstawie art. 62 ust. 1 lit. a);

d) w stosownych przypadkach – priorytetów zawartych w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 59 ust. 5.

2. Organy nadzoru rynku mają prawo do odzyskania od odpowiedzialnego podmiotu gospodarczego kosztów kontroli dokumentów i fizycznych testów produktów w przypadku niezgodności z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4.

Artykuł 61
Sprawozdawczość i analiza porównawcza

1. Organy nadzoru rynku wprowadzają do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, informacje na temat rodzaju i surowości wszelkich kar nałożonych w związku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia.

2. Co dwa lata, do 30 czerwca, Komisja sporządza sprawozdanie w oparciu o informacje wprowadzone przez organy nadzoru rynku do systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020. Pierwsze z tych sprawozdań opublikuje ona do dnia [*Urząd Publikacji: proszę wstawić datę: dwa lata od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*] r.

   Sprawozdanie obejmuje:

   a) informacje na temat charakteru i liczby kontroli przeprowadzonych przez organy nadzoru rynku w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych na podstawie art. 34 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2019/1020;

   b) informacje na temat stwierdzonych poziomów niezgodności oraz na temat rodzaju i surowości kar nałożonych w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych w odniesieniu do produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia;

   c) porównanie tych informacji z działaniami zaplanowanymi w kontekście planów działania sporządzonych na podstawie art. 59 ust. 1;

   d) orientacyjne punkty odniesienia dla organów nadzoru rynku, dotyczące częstotliwości kontroli oraz charakteru i surowości nakładanych kar.

3. Komisja publikuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w systemie informacyjnym i komunikacyjnym, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, oraz upublicznia streszczenie tego sprawozdania.

Artykuł 62
Koordynacja i wsparcie nadzoru rynku

1. Do celów niniejszego rozporządzenia posiedzenia grupy ds. współpracy administracyjnej („grupa ADCO”) ustanowionej na podstawie art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/1020 odbywają się w regularnych odstępach czasu oraz, w razie potrzeby, na uzasadniony wniosek Komisji lub co najmniej dwóch uczestniczących organów nadzoru rynku.

   W kontekście wykonywania swoich zadań określonych w art. 32 rozporządzenia (UE) 2019/1020 grupa ADCO wspiera realizację planów działania sporządzonych na podstawie art. 59 ust. 1 i określa:

a) wspólne priorytety w zakresie nadzoru rynku, o których mowa w art. 59 ust. 1 lit. a), w oparciu o obiektywne kryteria, o których mowa w art. 59 ust. 2;

b) priorytety wymagające wsparcia unijnego na podstawie ust. 2;

c) wymogi ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, które stosuje się lub interpretuje w różny sposób i którym należy nadać priorytet przy organizacji wspólnych szkoleń lub przyjmowaniu wytycznych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.

2. W oparciu o priorytety określone przez grupę ADCO Komisja:

a) organizuje wspólne projekty nadzoru rynku i badań w obszarach wspólnego zainteresowania;

b) organizuje wspólne inwestycje w zdolności w zakresie nadzoru rynku, w tym w sprzęt i narzędzia IT;

c) organizuje wspólne szkolenia dla pracowników organów nadzoru rynku, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych, m.in. w zakresie prawidłowej interpretacji i prawidłowego stosowania wymogów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4 oraz w zakresie metod i technik istotnych w kontekście stosowania lub weryfikacji zgodności z tymi wymogami;

d) opracowuje wytyczne dotyczące stosowania i egzekwowania wymogów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, w tym wspólnych praktyk i metod skutecznego nadzoru rynku.

W stosownych przypadkach Unia finansuje działania, o których mowa w lit. a), b) i c).

3. Komisja zapewnia wsparcie techniczne i logistyczne, aby grupa ADCO mogła wypełniać swoje zadania określone w art. 32 rozporządzenia (UE) 2019/1020 i w niniejszym artykule.

ROZDZIAŁ XII – PROCEDURY OCHRONNE

Artykuł 63

Procedura postępowania z produktami stwarzającymi zagrożenie na poziomie krajowym

1. W przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają wystarczające powody, by sądzić, że dany produkt objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 4 stwarza zagrożenie, dokonują oceny pod kątem spełnienia wszystkich wymagań związanych z zagrożeniem i określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w odpowiednich aktach delegowanych. Odpowiednie podmioty gospodarcze mają obowiązek współpracować w razie konieczności z organami nadzoru rynku.

Jeśli w toku tej oceny organy nadzoru rynku stwierdzą, że produkt nie spełnia wymogów określonych w mających zastosowanie aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 4, niezwłocznie wzywają zainteresowany podmiot gospodarczy do podjęcia odpowiednich i proporcjonalnych działań naprawczych w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organy nadzoru rynku, który jest współmierny do charakteru i w stosownych przypadkach stopnia niezgodności, w celu usunięcia tej niezgodności. Działania naprawcze, do których podjęcia zobowiązany jest podmiot

gospodarczy, mogą obejmować działania wymienione w art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Organy nadzoru rynku informują o tym odpowiednią jednostkę notyfikowaną.

2. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność z wymogami nie ogranicza się do ich terytorium krajowego, informują Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz o działaniach, których podjęcia zażądały od danego podmiotu gospodarczego.

3. Dany podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie wszelkich odpowiednich działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych produktów, które udostępnił na rynku w Unii.

4. Jeżeli zainteresowany podmiot gospodarczy nie podejmie działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, lub niezgodność nadal się utrzymuje, organy nadzoru rynku wprowadzają wszelkie odpowiednie środki tymczasowe, aby zakazać lub ograniczyć udostępnianie danych produktów na rynku krajowym, wycofać je z obrotu lub odzyskać je.

   Niezwłocznie informują one o tych środkach Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, przekazuje się Komisji i pozostałym państwom członkowskim za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, i zawierają one wszelkie dostępne szczegóły, w szczególności dane umożliwiające identyfikację produktu niezgodnego z wymogami, informacje na temat pochodzenia produktu, charakter domniemanej niezgodności i występującej niezgodności, rodzaj i okres obowiązywania wdrożonych środków krajowych, a także stanowisko przedstawione przez zainteresowany podmiot gospodarczy. Organy nadzoru rynku wskazują również, czy niezgodność wynika:

   a) z niespełnienia przez produkt wymogów określonych w odpowiednim akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4; czy też

   b) z braków w normach zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 34 i 35 i zgodność z którymi uzasadnia domniemanie zgodności.

6. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie, które wszczęło procedurę, niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich wprowadzonych środkach i przekazują im wszelkie posiadane dodatkowe informacje dotyczące niezgodności danego produktu z wymogami oraz przedstawiają swoje zastrzeżenia, jeśli nie zgadzają się ze zgłoszonym środkiem krajowym.

7. W przypadku gdy w terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 4, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosi sprzeciwu wobec środka tymczasowego wprowadzonego przez dane państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony. Środki mogą przewidywać okres dłuższy lub krótszy niż trzy miesiące, aby uwzględnić specyfikę danych produktów lub wymogów.

8. Państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne wdrożenie odpowiednich środków ograniczających w odniesieniu do danego produktu lub producenta, takich jak wycofanie produktu z obrotu na ich rynku.

Artykuł 64
Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 63 ust. 3 i 4 zgłaszane są sprzeciwy wobec środka zastosowanego przez państwo członkowskie lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środek krajowy jest sprzeczny z prawodawstwem Unii, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanym podmiotem gospodarczym lub zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi oraz dokonuje oceny tego środka krajowego. Na podstawie wyników tej oceny Komisja w drodze aktu wykonawczego przyjmuje decyzję co do tego, czy środek krajowy jest uzasadniony.

   Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

2. Komisja kieruje swoją decyzję do wszystkich państw członkowskich, niezwłocznie informując o niej państwa członkowskie i zainteresowany podmiot gospodarczy lub zainteresowane podmioty gospodarcze.

   W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony wszystkie państwa członkowskie wdrażają środki konieczne do zapewnienia wycofania z ich rynku produktu niezgodnego z wymogami oraz informują o tych środkach Komisję.

   Jeżeli środek krajowy zostanie uznany za nieuzasadniony, dane państwo członkowskie go wycofuje.

3. W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność produktu z wymogami wynika z braków w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 34 niniejszego rozporządzenia, Komisja stosuje procedurę przewidzianą w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

4. W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność produktu wynika z braków we wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 35, Komisja niezwłocznie przyjmuje akty wykonawcze zmieniające lub uchylające te wspólne specyfikacje.

   Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 67 ust. 3.

Artykuł 65
Niezgodność pod względem formalnym

1. W przypadku gdy państwo członkowskie dokona jednego z poniższych ustaleń, zobowiązuje dany podmiot gospodarczy do usunięcia odnośnych niezgodności:

   a) oznakowanie CE zostało umieszczone z naruszeniem art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 lub art. 39 niniejszego rozporządzenia;

   b) oznakowanie CE nie zostało umieszczone;

   c) numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej został umieszczony z naruszeniem art. 39 lub nie został umieszczony, mimo że istniał tai wymóg;

   d) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona;

   e) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona w prawidłowy sposób;

   f) dokumentacja techniczna jest niedostępna, niekompletna lub zawiera błędy;

g) brakuje informacji, o których mowa w art. 21 ust. 6 lub art. 23 ust. 3, lub informacje te są nieprawdziwe lub niekompletne;

h) nie spełniono innych wymogów administracyjnych, o których mowa w art. 21, art. 23 lub w mającym zastosowanie akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 4.

2. W przypadku utrzymywania się niezgodności, o której mowa w ust. 1, odpowiednie państwo członkowskie wdraża wszelkie stosowne środki w celu ograniczenia lub zakazania udostępniania danego produktu na rynku bądź zapewnienia jego odzyskania lub wycofania z obrotu.

ROZDZIAŁ XIII – PRZEKAZANE UPRAWNIENIA I PROCEDURA KOMITETOWA

Artykuł 66
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4, art. 9 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 4, art. 20 ust. 3 i art. 61 ust. 1, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia [*miesiąc po wejściu w życie niniejszego aktu*] r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu sześciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, art. 9 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 4, art. 20 ust. 3 i art. 61 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie, działając zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4, art. 9 ust. 1 akapit drugi, art. 11 ust. 4, art. 20 ust. 3 i art. 61 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 67
Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ XIV – PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 68
Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i stosują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, z uwzględnieniem zakresu niezgodności i liczby produktów wprowadzonych na rynek Unii, które są niezgodne z wymogami. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia [*rok od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*] r. i niezwłocznie przekazują informacje o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych przepisów.

Artykuł 69
Ocena

Nie wcześniej niż dnia [*8 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*] r. Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia oraz jego wkładu w funkcjonowanie rynku wewnętrznego i poprawę zrównoważenia środowiskowego produktów. Komisja przedstawia sprawozdanie z głównych ustaleń Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. Państwa członkowskie przekazuj Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania.

Jeżeli Komisja uzna to za stosowne, do sprawozdania dołącza wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 70
Uchylenie i przepisy przejściowe

1. Dyrektywa 2009/125/WE traci moc.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VIII.

3. Art. 1 ust. 3, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 4, 5 i 8, art. 9 ust. 3, art. 10 dyrektywy 2009/125/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji: *proszę wstawić datę przypadającą na dzień przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*] r. oraz załączniki IV, V i VI do tej dyrektywy nadal mają zastosowanie do środków wykonawczych przyjętych na podstawie art. 15 tej dyrektywy.

4. Art. 3, 33 i 59–65 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do środków wykonawczych przyjętych na podstawie art. 15 dyrektywy 2009/125/WE.

5. W przypadku produktów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE przed datą rozpoczęcia stosowania aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia i obejmującego te same produkty producent przez okres 10 lat po wyprodukowaniu ostatniego produktu udostępnia wersję elektroniczną dokumentacji dotyczącej oceny zgodności i deklaracji zgodności do kontroli w ciągu 10 dni od wpłynięcia wniosku od organów nadzoru rynku lub od Komisji.

Artykuł 71
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

1.7. Planowane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów i uchylającego dyrektywę 2009/125/WE

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

03 – Jednolity rynek

09 – Działania na rzecz środowiska i klimatu

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☐ **nowego działania**

☐ **nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**[86]

☑ **przedłużenia bieżącego działania**

☑ **połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania**

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

Celem rozporządzenia jest poprawa zrównoważenia środowiskowego produktów oraz zapewnienie swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym produktów, dla których określono wymogi w zakresie zrównoważonego rozwoju.

Aby osiągnąć te cele, w rozporządzeniu przewiduje się przyjęcie aktów delegowanych zawierających wymogi dotyczące trwałości produktów, możliwości ich ponownego użycia, ulepszenia i naprawy, obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w produktach, efektywności energetycznej i zasobooszczędności produktów, zawartości materiałów z recyklingu, regeneracji produktów i recyklingu wysokiej jakości oraz zmniejszenia śladu węglowego i środowiskowego produktów. Przewiduje się w nim również utworzenie cyfrowego paszportu produktu („paszport produktu"), ustanowienie obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych oraz ustanawia się ramy, aby zapobiec niszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

Do celów szczegółowych, wynikających z celu ogólnego, należą:

- zwiększenie zrównoważenia środowiskowego produktów i dostępu do informacji o zrównoważonym rozwoju w całym łańcuchu dostaw
- zachęcanie do tworzenia bardziej zrównoważonych produktów i modeli biznesowych w celu poprawy zachowania wartości
- poprawa stosowania ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych produktów

[86] O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Oczekiwane wyniki i wpływ wdrożenia tego rozporządzenia są następujące:

W zakresie zwiększenia zrównoważenia środowiskowego produktów i dostępu do informacji o zrównoważonym rozwoju w całym łańcuchu dostaw

- zwiększona liczba objętych produktów (nieżywnościowych)
- wymogi dotyczące produktów obejmujące w większym stopniu łańcuch wartości produktów, aspekty związane z obiegiem zamkniętym i dostęp do informacji o zrównoważonym rozwoju
- mniejszy wpływ na środowisko, większa efektywność energetyczna i zasobooszczędność w cyklu życia produktów, w tym dzięki uwzględnieniu okresu użytkowania produktów i zastosowanych materiałów.

W zakresie zachęt do stosowania bardziej zrównoważonych produktów i modeli biznesowych

- zwiększone inwestycje w projektowanie, produkcję i usługi posprzedażne bardziej zrównoważonych produktów, co prowadzi do zwiększenia ich udziału w rynku
- zwiększona wartość ekonomiczna sektorów recyklingu, napraw i ponownego użycia.

W zakresie skuteczniejszego stosowania ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych produktów

- zwiększona liczba produktów objętych wymogami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju
- wymogi dotyczące produktów obejmujące w większym stopniu łańcuch wartości produktów, aspekty związane z obiegiem zamkniętym i dostęp do informacji o zrównoważonym rozwoju
- obniżony poziom niezgodności z wymogami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju produktów wprowadzanych na rynek UE.

W przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną w UE zharmonizowane wymogi na szczeblu unijnym mogą doprowadzić do obniżenia ogólnych kosztów przestrzegania przepisów, zważywszy na to, że zastąpią one różne obowiązujące lub planowane wymogi na szczeblu krajowym. Wystąpią również bezpośrednie korzyści dla konkurencyjności przedsiębiorstw, w tym wynikające z przeniesienia działalności z przetwarzania surowców pierwotnych na przetwarzanie surowców wtórnych oraz z produkcji produktów na konserwację, ponowne użycie, odnowienie, naprawę i sprzedaż towarów używanych, co – jak się oczekuje – przyniesie znaczące korzyści MŚP, ponieważ przedsiębiorstwa te są najbardziej aktywne w tych sektorach.

Oczekuje się również, że rozporządzenie to przyczyni się do zmiany zachowań konsumentów. Rozporządzenie będzie stanowiło odpowiedź na stwierdzony problem polegający na tym, że podmiotom gospodarczym i obywatelom nadal zbyt trudno jest dokonywać zrównoważonych wyborów dotyczących zakupów, ponieważ brakuje odpowiednich informacji i przystępnych cenowo wariantów. Skłoni ono konsumentów do dokonywania zakupów bardziej przyjaznych dla środowiska

poprzez wykluczenie z rynku najmniej zrównoważonych produktów (ułatwiając w ten sposób wybory konsumentów) oraz poprzez zapewnienie jaśniejszych i bardziej dostępnych informacji, w tym – w przypadku niektórych produktów – ich klas efektywności i ewentualnie odpowiednich etykiet. Cyfrowy paszport produktu dodatkowo przyczyni się do zwiększenia ilości dostępnych informacji i ułatwi dostęp do nich. Umożliwi to prywatnym dostawcom tworzenie aplikacji i usług, które poprawią zdolność konsumentów do oceny produktów i ich porównywania.

Cyfrowy paszport produktu zapewni również udostępnianie w formie elektronicznej odpowiednich informacji o produktach organom nadzoru rynku i ewentualnie organom celnym, co uprości weryfikację zgodności z przepisami i zwiększy skuteczność działań państw członkowskich w zakresie egzekwowania przepisów. Rozszerzony zakres ram ekoprojektu i zwiększone ambicje w zakresie zrównoważonego rozwoju mogą być jednak skuteczne wyłącznie wówczas, gdy zasoby zarówno Komisji Europejskiej, jak i państw członkowskich zostaną zwiększone do poziomu współmiernego do tych ambicji.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Do monitorowania wdrażania niniejszego rozporządzenia i jego skutków stosowany będzie następujący podstawowy zestaw wskaźników:

<u>W zakresie zwiększenia zrównoważenia środowiskowego produktów i dostępu do informacji o zrównoważonym rozwoju w całym łańcuchu dostaw</u>

- Liczba grup produktów objętych aktami delegowanymi na podstawie art. 5
- Szacunkowa zmiana emisji zanieczyszczeń i gazów cieplarnianych (w tym pochłaniania) z łańcuchów wartości produkcji dostarczających produkty regulowane na rynek wewnętrzny UE
- Szacowana zmiana zużycia energii i efektywności energetycznej oraz zużycia wody i efektywności wodnej odnośnych produktów regulowanych, wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku na rynku wewnętrznym UE; produktywność zasobów (efektywne wykorzystanie materiałów)
- Średni okres użytkowania odnośnych produktów regulowanych wynikający z 1) ich swoistej trwałości, 2) operacji związanych z konserwacją, naprawą i ulepszeniem, którym zostały poddane, oraz 3) liczby ich kolejnych użytkowników
- Udział pokonsumenckich materiałów pochodzących z recyklingu w popycie na surowce na rynku wewnętrznym – w przypadku metali nieszlachetnych, surowców krytycznych i tworzyw sztucznych
- Wskaźnik wykorzystania materiałów w obiegu zamkniętym – udział popytu na materiały zaspokajany przez surowce wtórne (% całkowitego wykorzystania materiałów)

<u>W zakresie zachęt do stosowania bardziej zrównoważonych produktów i modeli biznesowych</u>

- Wartość dodana i jej składniki według rodzajów działalności

- Zielone zamówienia publiczne – udział procedur udzielania zamówień publicznych powyżej progów UE (pod względem liczby i wartości), które zawierają elementy środowiskowe
- Wpływ na konsumentów w związku ze zmianą kosztów produktów i zmianą wartości wynikającą z ich użytkowania
- „Inwestycje brutto w dobra materialne", „liczba zatrudnionych osób" oraz „wartość dodana w cenach czynników produkcji" w sektorze recyklingu oraz sektorze napraw i ponownego użycia

W zakresie skuteczniejszego stosowania ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych produktów

- Rodzaje ustalonych wymogów, w tym ustanowiony cyfrowy paszport produktu
- Stopień niezgodności z wymogami określonymi w odniesieniu do produktów objętych aktami delegowanymi

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

Wniosek opiera się na istniejącej dyrektywie i strukturze, którą od ponad 15 lat wykorzystuje się do regulowania produktów związanych z energią poprzez prawo wtórne. Podobnie większość środków wprowadzonych w tym rozporządzeniu nie ma natychmiastowego zastosowania, lecz powinna zostać wdrożona po przyjęciu aktu prawnego w drodze przyjęcia aktów delegowanych i wykonawczych. Bezpośrednie zastosowanie mają jedynie środki dotyczące obchodzenia wymogów i ujawniania informacji o zniszczeniu niesprzedanych produktów konsumpcyjnych.

Po przyjęciu aktu prawnego Komisja przyjmie plan prac określający orientacyjny wykaz grup produktów, w odniesieniu do których zamierza przyjąć akty delegowane na podstawie art. 4. W ten sposób prace prowadzone w ramach obowiązującej dyrektywy, które zostaną objęte nowym rozporządzeniem.

W tych aktach delegowanych Komisja określi wymogi dotyczące ekoprojektu mające zastosowanie do określonych grup produktów lub do szeregu grup produktów, jeżeli te grupy produktów wykazują podobieństwa umożliwiające określenie wspólnych wymogów dotyczących ekoprojektu. Akty te mogą obejmować wymogi mające zastosowanie do zamówień publicznych i tworzenia cyfrowych paszportów produktów.

Akty delegowane mogą również dotyczyć zakazu usuwania niesprzedanych produktów konsumpcyjnych oraz liczby kontroli przeprowadzanych przez organy nadzoru rynku.

Akty wykonawcze mogą być przyjmowane w celu określenia formatu ujawniania informacji na temat niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych oraz sporządzenia wykazu produktów lub wymogów, które państwa członkowskie uznają co najmniej za priorytetowe w odniesieniu do działań w zakresie nadzoru rynku.

Akty delegowane oraz, w stosownych przypadkach, akty wykonawcze będą przyjmowane po przeprowadzeniu dogłębnej oceny skutków i konsultacji z zainteresowanymi stronami, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

Akty delegowane w sprawie wymogów dotyczących ekoprojektu oraz zakazu usuwania niesprzedanych produktów konsumpcyjnych będą wdrażane przez podmioty gospodarcze, w szczególności producentów, importerów i dystrybutorów. Przemysł otrzyma pomoc w postaci wytycznych dotyczących modeli biznesowych o obiegu zamkniętym, wspieranych przez ogólnounijne centrum pomagające we wdrażaniu modeli biznesowych o obiegu zamkniętym, które będzie pośredniczyło w przepływie informacji i usług obejmujących podnoszenie świadomości, współpracę, organizację szkoleń, wymianę najlepszych praktyk itp.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*)

Podobnie jak w przypadku uzasadnienia istniejącego prawodawstwa dotyczącego ekoprojektu państwa członkowskie same nie miałyby możliwości przedsięwziąć odpowiednich środków bez wywoływania rozbieżności w wymogach dla podmiotów gospodarczych oraz tworzenia przeszkód dla swobodnego przepływu produktów, obciążeń regulacyjnych i nadmiernych kosztów dla podmiotów gospodarczych. Dodatkowo państwa członkowskie z pewnością opracowałyby narzędzia, które różniłyby się między sobą i komplikowały wybory dokonywane przez konsumentów. Gdyby państwa członkowskie działały indywidualnie, istniałoby duże ryzyko powstania różnych konkurujących ze sobą systemów, opartych na rozbieżnych metodach i podejściach, zwłaszcza w odniesieniu do produktów będących przedmiotem handlu na rynku wewnętrznym, co spowodowałoby fragmentację rynku i prawdopodobnie doprowadziło do nierównego poziomu świadomości i informacji na temat efektywności środowiskowej produktów w całej UE oraz do powstania dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw prowadzących handel transgraniczny.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*)

Działania na szczeblu unijnym są skuteczniejsze niż na szczeblu krajowym, ponieważ jedynie w ramach działań na szczeblu unijnym można ustanawiać zharmonizowane wspólne wymogi dotyczące produktów i wymogi informacyjne w zakresie zrównoważonego charakteru, gwarantujące swobodny przepływ towarów i zapewniające konsumentom istotne i wiarygodne informacje na temat zrównoważonego charakteru produktów i ich cech właściwych dla gospodarki o obiegu zamkniętym w dowolnym państwie członkowskim, w którym są nabywane. Ustanowienie wspólnych wymogów na poziomie UE ma wyraźną wartość dodaną, ponieważ zapewni zharmonizowany i dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny we wszystkich państwach członkowskich, a tym samym równe szanse dla przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym. Dzięki zharmonizowanym wymogom minimalnym i informacyjnym określonym na szczeblu unijnym zrównoważone produkty i praktyki oparte na obiegu zamkniętym będą wspierane w wszystkich państwach członkowskich, co przełoży się na rozszerzenie rynku i zwiększenie jego efektywności, a tym samym większe zachęty dla przemysłu do rozwoju takich produktów i praktyk. Ponadto wielkość rynku wewnętrznego zapewnia masę krytyczną umożliwiającą UE propagowanie zrównoważonego

charakteru produktów oraz wpływanie na projektowanie produktów i zarządzanie łańcuchem wartości na całym świecie.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Na poziomie UE już od dawna reguluje się w pierwszej kolejności produkty wykorzystujące energię, a następnie dopiero produkty związane z energią. Aktualnie obowiązująca dyrektywa 2009/125, czyli dyrektywa w sprawie ekoprojektu, stanowi podstawę przyjętych środków dotyczących poszczególnych produktów. Korzyści te udokumentowano w rocznych sprawozdaniach rachunkowych dotyczących wpływu ekoprojektu, w których wykazano głównie korzyści energetyczne, którym towarzyszą inne korzyści w zakresie emisji i zasobów.

Chociaż w szeregu kolejnych ocen dotyczących dyrektywy w sprawie ekoprojektu potwierdzono, że jest ona niewątpliwie istotna i skuteczna jako narzędzie regulacyjne, wskazano możliwości poprawy jej wdrażania i egzekwowania. W ocenie z 2012 r. odnotowano na przykład, że „choć powszechnie uznaje się, iż dyrektywa w sprawie ekoprojektu i środki wykonawcze mogą objąć aspekty efektywności energetycznej wchodzące w zakres planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej, a także unijnej polityki dotyczącej efektywnego gospodarowania zasobami, to niektórzy przedstawiciele państw członkowskich oraz organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska sugerują również, że stracono wiele możliwości z powodu ograniczonego uwzględnienia w środkach wykonawczych innych aspektów środowiskowych". W ocenie podkreślono również niewykorzystany potencjał uwzględnienia w dyrektywie innych aspektów niż efektywność energetyczna i stwierdzono, że „mogą istnieć usprawnienia niezwiązane z energią, które nie zostały uwzględnione ze względu na zakres produktu, wybory polityczne lub podstawową analizę techniczną". Mimo że niewątpliwie istnieją możliwości podjęcia dalszych działań, należy je zawsze rozpatrywać w kontekście dostępnych zasobów i koncentrować się na największych korzyściach.

W marcu 2019 r. opublikowano dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Sustainable Products in a Circular Economy – Towards an EU Product Policy Framework contributing to the Circular Economy" [Zrównoważone produkty w gospodarce o obiegu zamkniętym – w kierunku ram unijnej polityki produktowej służącej osiągnięciu gospodarki o obiegu zamkniętym]. W dokumencie zbadano, w jakim stopniu polityka UE mająca wpływ na produkty przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz w jakich obszarach istnieje możliwość wniesienia większego wkładu – na przykład poprzez bardziej konsekwentną realizację, lepszą synergię między interwencjami politycznymi lub lepsze objęcie produktów instrumentami polityki – i szczególnie wnikliwie przyjrzano się kilku konkretnym grupom produktów. Stwierdzono w nim brak nadrzędnego, zintegrowanego instrumentu polityki UE obejmującego zrównoważoną produkcję i konsumpcję wszystkich produktów lub dostępność i wiarygodność informacji o tych produktach dla konsumentów. Zidentyfikowano natomiast zestaw narzędzi, które, mimo iż umożliwiają uwzględnienie pewnych aspektów związanych z obiegiem zamkniętym produktu, wymagają dodatkowej pracy. W dokumencie odnotowano również, że w niektórych istotnych sektorach (takich jak włókienniczy i meblowy) nie ma narzędzi do systematycznego propagowania obiegu zamkniętego, a skuteczność polityki ekoprojektu w stymulowaniu obiegu zamkniętego w przypadku

produktów związanych z energią nie została jeszcze wykorzystana w innych istotnych sektorach.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

Unia Europejska zatwierdziła szeroko zakrojony plan odbudowy oparty na wzmocnionym budżecie długoterminowym na kolejny okres wieloletnich ram finansowych oraz nowe narzędzie służące odbudowie gospodarki – Next Generation EU.

Inicjatywa ta wchodzi w zakres **Europejskiego Zielonego Ładu**, wokół którego koncentruje się unijna strategia odbudowy. W Zielonym Ładzie uznaje się korzyści płynące z inwestowania w konkurencyjny zrównoważony rozwój Unii poprzez budowanie bardziej sprawiedliwej, ekologicznej i cyfrowej Europy. Wiąże się to również z zaangażowaniem państw trzecich i partnerów handlowych w zapewnienie zrównoważonego charakteru globalnych łańcuchów wartości oraz zagwarantowaniem, by europejskie redukcje emisji przyczyniły się do globalnego spadku emisji, zamiast wywierać presję na przeniesienie wysokoemisyjnej produkcji poza Europę. Przyniesie to korzyści obywatelom, którzy otrzymają produkty wysokiej jakości, wydajne i przystępne cenowo, trwalsze i lepsze dla środowiska.

Inicjatywa wchodzi w zakres działu 1 (Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa) tytułu 3 (Jednolity rynek) oraz działu 3 (Zasoby naturalne i środowisko) tytułu 9 (Działania na rzecz środowiska i klimatu) wieloletnich ram finansowych. Jak wyszczególniono poniżej, wprowadzenie tego aktu prawnego będzie wymagało dodatkowych zasobów ludzkich, a także pewnych wydatków na wsparcie.

Wsparcie zostanie udzielone w innych obszarach polityki, w szczególności dzięki finansowaniu unijnemu przeznaczonemu na innowacje i inwestycje w przedsiębiorstwa. **Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego**, poprzez inteligentną specjalizację **oraz programy LIFE** i **„Horyzont Europa”**, stanowi uzupełnienie prywatnego finansowania innowacji i wspiera cały cykl innowacji w celu wprowadzenia rozwiązań na rynek. Oczekuje się, że do końca 2022 r. w ramach **programu „Cyfrowa Europa”** rozpoczną się 18-miesięczne wspólne działania, których celem jest zaproponowanie i uzgodnienie z odpowiednimi zainteresowanymi stronami projektu i prototypów cyfrowego paszportu produktu w trzech sektorach, w tym wymogów dotyczących interoperacyjności międzysektorowej. **Fundusz innowacyjny** jest jednym z największych na świecie programów finansowania demonstracji innowacyjnych technologii i rozwiązań niskoemisyjnych. Dzięki niemu w latach 2020–2030 przyznane zostanie wsparcie w wysokości około 10 mld EUR, a jego celem będzie wprowadzenie na rynek rozwiązań przemysłowych służących dekarbonizacji Europy i wspieraniu jej transformacji w kierunku neutralności klimatycznej.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

Wpływ na budżet wynika głównie z następujących czynników:

– z przeglądu 33 rozporządzeń Komisji, który ma zostać przeprowadzony w latach 2022–2026, oraz przyjęcia 5 nowych rozporządzeń w latach 2022–2023 na podstawie obecnej dyrektywy w sprawie ekoprojektu, których to prac nie

może wykonać jedynie personel obecnie przydzielony do wdrażania ekoprojektu; 14 rozporządzeń Komisji poddanych przeglądowi w 2021 r., które również nadal mają wpływ na personel w zakresie takich zadań jak standaryzacja i doradztwo dla zainteresowanych stron;

– z przygotowania i przyjęcia nawet 18 nowych aktów delegowanych w latach 2024–2027. Wykonanie wieloletniego planu prac jest kluczowym etapem definiowania grup produktów i ustalania priorytetów w odniesieniu do tych grup; zakłada się stopniowe wprowadzanie 4 produktów w 2024 r., 6 produktów w 2025 r. i 4 produktów rocznie od 2026 r., aby osiągnąć cele inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów przy jednoczesnym wyrównaniu zapotrzebowania na zasoby w czasie. W latach 2028–2030 powinno również zostać przyjętych 12 aktów delegowanych, co będzie miało wpływ na personel i budżet w latach 2025–2027;

– z przygotowania aktów wykonawczych (średnio jednego rocznie od 2024 r.), jeśli będzie to potrzebne do zapewnienia jednolitych warunków wdrażania rozporządzenia, np. w odniesieniu do nadzoru rynku, ujawniania informacji dotyczących niszczenia niesprzedanych produktów konsumpcyjnych lub uznawania środków samoregulacji; oraz

– z realizacji zadań horyzontalnych dotyczących cyfrowego paszportu produktu, nadzoru rynku i kontroli celnej oraz europejskiego centrum przedsiębiorczości o obiegu zamkniętym (*European Circular Business Hub*) w celu wsparcia wymiany doświadczeń pomiędzy podmiotami gospodarczymi w zakresie uwzględniania kwestii związanych z obiegiem zamkniętym w procesie projektowania i wytwarzania produktów.

W przypadku przeglądu istniejących przepisów, według rozsądnych szacunków opartych na doświadczeniu, dla jednego produktu potrzeba średnio około 0,5 EPC (+ wsparcie asystentów), co obejmuje prace nad standaryzacją, ale nie obejmuje oceny technicznej związanej z przeglądem, która jest zlecana na zewnątrz. 11,5 ekwiwalentów pełnego czasu pracy (EPC) obecnie przydzielonych do ekoprojektu w trzech dyrekcjach generalnych nie wystarcza do wypełnienia zobowiązań prawnych. Oprócz przeniesień pracowników i zlecania badań na zewnątrz wnioskuje się o dodatkowe zasoby w wysokości 13 EPC w 2022 r., 24 EPC w 2023 r., a następnie ich stopniowe zmniejszanie do 19 EPC w 2027 r.

Jeśli chodzi o nowe grupy produktów w ramach inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów, analiza nowych wymagań i zadań związanych z oceną pozwala oszacować, że na jeden nowy produkt przypada około 0,9 EPC (+ wsparcie asystentów). W wyniku analizy oceny skutków oszacowano, że w ramach inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów należy uwzględnić około 30 nowych grup produktów lub środków horyzontalnych. Prowadzi to do szacunkowego zapotrzebowania na 16 EPC w 2023 r., które stopniowo wzrasta do 28,5 EPC w 2027 r., oprócz przeniesienia 8,5 EPC obecnie przydzielonych do przygotowania inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów lub do innych zadań w trzech odpowiedzialnych dyrekcjach generalnych. W poniższej tabeli przedstawiono szacunki dotyczące dodatkowych potrzeb rok po roku.

	2022	2023	2024	2025	2026	2027 i lata następne

Istniejące produkty w ramach ekoprojektu, w tym	13	24	23	21	20	19
DG GROW	4,5	7	6,5	5,5	4,5	3,5
DG ENV	4	5	4,5	3,5	3,5	3,5
DG ENER	4,5	12	12	12	12	12
Nowe produkty w ramach inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów, w tym	0	16	21,5	23,5	25,5	28,5
DG GROW	0	7	10	11	12	13,5
DG ENV	0	7	10	11	12	13,5
DG ENER	0	2	1,5	1,5	1,5	1,5
Cyfrowy paszport produktu, w tym	0,5	2	2	2	2	2
DG GROW	0	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5
DG ENV	0,5	1	1	1	1	1
DG ENER	0	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5
Wsparcie nadzoru rynku, w tym	0,5	0,5	2	2	2	2
DG GROW	0	0	0,5	0,5	0,5	0,5
DG ENV	0	0	0,5	0,5	0,5	0,5
DG ENER	0,5	0,5	1	1	1	1
Wsparcie kontroli celnych (DG TAXUD)	0	1,5	2	2	2	2
Centrum modeli biznesowych o obiegu zamkniętym (DG GROW)	0	0	0,5	0,5	0,5	0,5
Ogółem	14	44	51	51	52	54

W sprawozdaniu z oceny skutków przewidziano różne struktury administracyjne w celu wdrożenia nowych ram legislacyjnych.

Jednym z wariantów byłoby utworzenie „centrum zrównoważonych produktów” w strukturach Komisji Europejskiej. Różnica polegałaby na tym, że personel przydzielony do zadań związanych z polityką zrównoważonych produktów działałby w ramach wirtualnego „centrum zrównoważonych produktów” w strukturach Komisji Europejskiej. Personel Komisji Europejskiej pozostawałby pod zwierzchnictwem dyrekcji generalnej, w której jest zatrudniony, ale byłby również częścią stałego centrum/stałej grupy zadaniowej odpowiedzialnych za ogólną koordynację zapewniającą wymianę wiedzy oraz za zadania horyzontalne. Wariant ten mógłby się opierać na technicznej wiedzy fachowej JRC, która jest już wykorzystywana w badaniach przygotowawczych dotyczących ekoprojektu oraz w pracach horyzontalnych/metodycznych dotyczących śladu konsumpcyjnego, strategii dotyczącej gospodarki o obiegu zamkniętym oraz śladu węglowego i środowiskowego, jak również w pełni ją wykorzystywać. Tego rodzaju doświadczenie i wiedza fachowa mogłyby zostać wykorzystane przez JRC w ramach „centrum zrównoważonych produktów”. JRC wniosłoby wkład w naukowo-techniczny wymiar spójności metodyki i danych, pilotowanie nowych rodzajów wymagań dotyczących produktów oraz ustalanie priorytetów dotyczących produktów. W kontekście niniejszej oceny skutków finansowych wariantu tego nie uznano za istotnie różniący się od obecnej sytuacji pod względem potrzebnych zasobów.

Szacunki zawarte w niniejszej ocenie skutków finansowych opierają się na obecnej sytuacji, przy podziale kompetencji na trzy dyrekcje generalne oraz mobilizacji dodatkowego personelu i środków finansowych w związku ze wzrostem liczby grup produktów i dodatkowymi wymogami. Jeśli chodzi o ewentualny outsourcing, to w obecnej sytuacji już teraz w znacznym stopniu korzysta się ze wsparcia zewnętrznego przy przygotowywaniu środków regulacyjnych (badania przygotowawcze i przeglądowe) oraz przy ocenach skutków. Przewiduje się dodatkowe wsparcie zewnętrzne na rzecz centrum przedsiębiorczości o obiegu zamkniętym (*Circular Business Hub*) oraz w celu pomocy organom nadzoru rynku, nie wpływa to jednak na konieczność zapewnienia dodatkowych (wewnętrznych) zasobów kadrowych do realizacji podstawowych zadań związanych z wdrażaniem przepisów, których nie można zlecić podmiotom zewnętrznym.

Potrzebne są także dodatkowe środki na wsparcie systemów celnych w egzekwowaniu nowych wymogów mających zastosowanie do produktów przywożonych. Obejmuje to analizę wpływu inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów na ekosystem informatyczny TAXUD, w szczególności system jednego okienka; opracowanie uzasadnienia biznesowego, modelowanie procesów biznesowych, koordynację z organami celnymi państw członkowskich, przygotowanie projektu i wdrożenie, wsparcie w testach zgodności i we wdrażaniu, utrzymanie, prowadzenie celnych grup biznesowych, wkład w MASP-C i oraz udział w spotkaniach Europejskiej Grupy Konsultacyjnej ds. Konsumentów (ECCG).

Przy szacowaniu dodatkowych zasobów wyszczególnionych w niniejszej ocenie skutków finansowych dokonano starannej oceny możliwych przeniesień pracowników w ramach każdej dyrekcji generalnej, wykraczających poza realokację pracowników już pracujących nad wdrożeniem ekoprojektu i przygotowaniem wniosku ustawodawczego. W szacunkach uwzględniono rzadko występujące możliwości lub przeniesienia. Jeśli chodzi o rodzaj potrzebnych zasobów kadrowych, istotną część stanowią pracownicy kontraktowi, zwłaszcza w pierwszych latach tego okresu, a od 2023 r. wnioskuje się o 3 dodatkowych oddelegowanych ekspertów

krajowych, przy czym w obu przypadkach chodzi o ułatwianie stopniowego wprowadzania pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, od 26,5 EPC w 2023 r. do 45 w 2027 r. Pracownicy zatrudnieni na czas nieokreślony są jednak potrzebni do koordynowania procedur decyzyjnych, reprezentowania instytucji i zapewnienia zarządzania umowami. 87 % z nich stanowią AD, a 13 % AST.

Jeśli chodzi o wydatki administracyjne inne niż wydatki na personel, podstawy obliczeń są następujące, co stanowi odzwierciedlenie podwojenia liczby objętych produktów:

– koszty podróży służbowych oszacowano na podstawie bieżących budżetów (bez skutków kryzysu sanitarnego) i podwojenia w latach 2024–2027, odpowiadającego rozszerzeniu zakresu i konieczności przedstawienia i wyjaśnienia nowych ram zainteresowanym stronom;

– koszty posiedzeń forum ds. ekoprojektu są oparte na bieżących kosztach w DG ENER, przy czym częstotliwość posiedzeń zwiększy się średnio z 6 do 9 rocznie ze względu na wzrost liczby produktów;

– koszty działalności grup ekspertów są oparte na bieżących kosztach związanych z działalnością komitetu ds. ekoprojektu, przy takim samym zwiększeniu częstotliwości posiedzeń, a koszty posiedzeń komitetów w związku z aktami wykonawczymi oszacowano na podstawie równoważnych kosztów w DG ENV w latach 2024–2026, kiedy to należy przygotować akty wykonawcze.

Jeśli chodzi o wydatki operacyjne, przyjęto następujące hipotezy:

– dla każdego przeglądu – badanie uzupełniające, którego koszt wynosi 300 000 EUR, w oparciu o bieżące koszty w ramach ekoprojektu; dla każdego nowego produktu – badanie uzupełniające, którego koszt wynosi 400 000 EUR (przewiduje się, że będzie ono bardziej złożone niż obecne badania przygotowawcze w ramach ekoprojektu), oraz dodatkowy koszt 800 000 EUR na przygotowanie zasad dotyczących kategorii śladu środowiskowego produktu, jeśli zajdzie taka potrzeba, co przewiduje się w przypadku połowy nowych produktów – terminy przeglądów i badań przygotowawczych są takie same jak w przypadku personelu, ale odpowiedni budżet jest przyznawany na dwa lata przed planowaną datą przyjęcia;

– szacuje się, że koszty badań horyzontalnych, np. dotyczących metodyki, planu prac, nadzoru rynku, wyniosą około 1 mln EUR rocznie w latach 2022–2024 i będą dzielone między DG GROW i DG ENV;

– konieczne będzie przeprowadzenie badań dotyczących przygotowania cyfrowego paszportu produktu, koordynowanych przez DG GROW: 3 badania uzupełniające i opracowanie rozwiązania informatycznego w zakresie nośników danych, praw dostępu i bezpieczeństwa, zarządzania danymi i ich rejestrowania: 1 mln EUR w latach 2022–2024; koszt prowadzenia rejestru paszportów produktów szacuje się na 0,1 mln EUR w latach 2025–2026; przygotowanie cyfrowego paszportu produktu może również wymagać opracowania rozwiązań informatycznych na potrzeby bazy danych SCIP w zakresie substancji stanowiących bardzo duże zagrożenie, ale w chwili sporządzania niniejszej oceny skutków finansowych nie dokonano jeszcze dokładnej oceny w tym zakresie; opracowanie rozwiązania informatycznego i wybory dotyczące zamówień będą podlegać wstępnemu zatwierdzeniu przez

Radę ds. Technologii Informacyjnej i Cyberbezpieczeństwa Komisji Europejskiej;

– wsparcie administracyjne i techniczne na rzecz centrum modeli biznesowych o obiegu zamkniętym szacuje się na 0,5 mln EUR w latach 2024–2027, w ramach linii budżetowej DG GROW;

– wsparcie nadzoru rynku i służb celnych będzie miało formę wytycznych i aktów wykonawczych (uwzględnionych w obliczeniach dotyczących badań horyzontalnych), ale także projektów zapewniających np. szkolenia, wsparcie techniczne na rzecz współpracy, wsparcie na rzecz wspólnych badań zgodności; budżet zwiększony z 3 mln EUR w 2024 r. do 9 mln EUR w 2027 r., rozdzielony pomiędzy 3 odpowiedzialne dyrekcje generalne, powinien zostać przeznaczony na 3–10 projektów rocznie w latach 2024–2027;

– nowe wymogi dotyczące produktów mogą również obejmować opracowanie rozwiązań informatycznych w zakresie działalności unijnego systemu jednego okienka – CERTEX na rzecz DG TAXUD, na co potrzebne będzie łącznie 1,25 mln EUR w latach 2023–2027, a od chwili rozpoczęcia działalności – roczna opłata za utrzymanie w wysokości 160 000 EUR. Opracowanie rozwiązania informatycznego i wybory dotyczące zamówień będą podlegać wstępnemu zatwierdzeniu przez Radę ds. Technologii Informacyjnej i Cyberbezpieczeństwa Komisji Europejskiej.

W niektórych z tych obszarów działania wiedza fachowa JRC będzie wykorzystywana za pośrednictwem umów o świadczenie usług, w ramach szacunków i pul środków wskazanych w niniejszej ocenie skutków finansowych.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ **Ograniczony czas trwania**

– Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☑ **Nieograniczony czas trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2022 r. do 2027 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane tryby zarządzania[87]

☑ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

☑ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

☐ przez agencje wykonawcze

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

☐ organom prawa publicznego;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

[87] Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Ocena skutków finansowych regulacji obejmuje wydatki na personel, udzielanie zamówień publicznych i ewentualnie ustalenia administracyjne. Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Tryb zarządzania w odniesieniu do inicjatywy to zarządzanie bezpośrednie przez Komisję. Komisja będzie wspierana przez grupę ekspertów, w skład której wejdą przedstawiciele państw członkowskich i zainteresowane strony: forum ds. ekoprojektu. Komisja będzie również wspierana przez komitet.

Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywa wymaga poniesienia wydatków na personel, udzielania zamówień publicznych i ewentualnie zawarcia porozumień administracyjnych. Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywa wymaga poniesienia wydatków na personel, udzielania zamówień publicznych i ewentualnie zawarcia porozumień administracyjnych. Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

Większość aspektów tej inicjatywy opiera się na standardowych procedurach pozyskiwania wsparcia technicznego, angażowania zainteresowanych stron i przyjmowania prawa wtórnego. Głównym zagrożeniem, które ujawniło się już w przeszłości, są niewystarczające zasoby ludzkie potrzebne do realizacji planów prac. Istnieje również ryzyko zakwestionowania na drodze sądowej przyjętych przepisów dotyczących produktów.

Nowe zagrożenia mogą pojawić się w związku z nowymi aspektami ram inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów, w tym z ustanowieniem i funkcjonowaniem cyfrowego paszportu produktu oraz wymogami mającymi bezpośredni lub pośredni wpływ na łańcuchy dostaw poza UE.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywa wymaga poniesienia wydatków na personel, udzielania zamówień publicznych i ewentualnie zawarcia porozumień administracyjnych. Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywa wymaga poniesienia wydatków na personel, udzielania zamówień publicznych i ewentualnie zawarcia porozumień administracyjnych. Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

Główne ryzyko nadużyć finansowych wiąże się z celowym obchodzeniem wymogów dotyczących produktów przez podmioty gospodarcze. Zapobieganie temu procederowi polega na wzmocnieniu działań w zakresie nadzoru rynku i kontroli celnych.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./niezróżn.[88]	państw EFTA[89]	krajów kandydujących[90]	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	[XX.YY.YY.YY]	Zróżn./niezróżn.	TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE
1	03.02.01.01 – Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	Zróżn.	TAK	NIE[91]	NIE[6]	NIE
3	09.02.02 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia”	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE
3	09.02.04 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Przejście na czystą energię”	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./niezróżn.	państw EFTA	krajów kandydujących	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	[XX.YY.YY.YY]		TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE	TAK/NIE

88 Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane

89 EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

90 Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

91 Trwają negocjacje w sprawie stowarzyszenia krajów kandydujących i państw trzecich w ramach Programu na rzecz jednolitego rynku.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	Dział 1 (Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa)

DG: GROW			Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne										
Linia budżetowa[92] 03.02.01.01 – Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	Środki na zobowiązania	(1a)	3,402	4,056	3,770	3,370	4,370	4,370		23,338
	Środki na płatności	(2a)	1,021	2,237	3,709	3,764	3,830	3,970	4,807	23,338
Linia budżetowa	Środki na zobowiązania	(1b)								
	Środki na płatności	(2b)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[93]										
Linia budżetowa		(3)								
OGÓŁEM środki	Środki na zobowiązania	=1a+1b +3	3,402	4,056	3,770	3,370	4,370	4,370		23,338

92 Zgodnie z oficjalną nomenklaturą budżetową.

93 Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

dla DG GROW	Środki na płatności	=2a+2b +3	1,021	2,237	3,709	3,764	3,830	3,970	4,807	23,338

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	3,402	4,056	3,770	3,370	4,370	4,370		23,338
	Środki na płatności	(5)	1,021	2,237	3,709	3,764	3,830	3,970	4,807	23,338
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 1 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	3,402	4,056	3,770	3,370	4,370	4,370		23,338
	Środki na płatności	=5+6	1,021	2,237	3,709	3,764	3,830	3,970	4,807	23,338

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	Dział 3 (Zasoby naturalne i środowisko)

DG: ENV			Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne										
Linia budżetowa[94] 09.02.02 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Gospodarka o obiegu	Środki na zobowiązania	(1a)	2,276	2,948	2,180	2,680	3,680	3,680		17,444
	Środki na płatności	(2a)	0,683	1,567	2,449	2,637	2,780	3,280	4,048	17,444

[94] Zgodnie z oficjalną nomenklaturą budżetową.

zamkniętym i jakość życia”										
Linia budżetowa 09.02.02 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia”[95]	Środki na zobowiązania	(1b)	0	0	0,400	0,350	0,350	0,150		1,250
	Środki na płatności	(2b)	0	0	0,280	0,365	0,350	0,210	0,450	1,250
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[96]										
Linia budżetowa		(3)								
OGÓŁEM środki dla DG ENV	Środki na zobowiązania	=1a+1b +3	2,276	2,948	2,580	3,030	4,030	3,830		18,694
	Środki na płatności	=2a+2b +3	0,683	1,567	2,729	3,002	3,130	3,490	4,093	18,694

DG: ENER			Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne										
Linia budżetowa[97] 09.02.04 Program	Środki na zobowiązania	(1a)	1,622	1,596	4,250	5,250	6,250	6,250		25,218

95 We wniosku przewidziano opracowanie rozwiązań informatycznych w ramach unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł, aby ułatwić egzekwowanie wymogów dotyczących produktów w odniesieniu do produktów przywożonych oraz zapewnić interoperacyjność z cyfrowym paszportem produktu. Prace te będą wymagały środków finansowych, które zostaną udostępnione DG TAXUD. Obecnie nie można z całą pewnością określić poziomu odpowiednich środków na takie prace, ale szacuje się, że mogą one wymagać wykorzystania maksymalnego szacowanego budżetu w wysokości 1,250 mln EUR na lata 2024–2027, natomiast w późniejszym okresie konieczna będzie coroczna opłata z tytułu utrzymania w wysokości 0,160 mln EUR. Opracowanie rozwiązania informatycznego i wybory dotyczące zamówień będą podlegać wstępnemu zatwierdzeniu przez Radę ds. Technologii Informacyjnej i Cyberbezpieczeństwa Komisji Europejskiej.

96 Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Przejście na czystą energię”	Środki na płatności	(2a)	0,487	0,965	2,403	3,488	5,150	5,850	6,875	25,218
Linia budżetowa	Środki na zobowiązania	(1b)								
	Środki na płatności	(2b)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[98]										
Linia budżetowa		(3)								
OGÓŁEM środki dla DG ENER	Środki na zobowiązania	=1a+1b +3	1,622	1,596	4,250	5,250	6,250	6,250		25,218
	Środki na płatności	=2a+2b +3	0,487	0,965	2,403	3,488	5,150	5,850	6,875	25,218

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	3,898	4,544	6,830	8,280	10,280	10,080		43,912
	Środki na płatności	(5)	1,170	2,532	5,132	6,490	8,280	9,340	10,968	43,912
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 3 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	3,898	4,544	6,830	8,280	10,280	10,080		43,912
	Środki na	=5+6	1,170	2,532	5,132	6,490	8,280	9,340	10,968	43,912

97 Zgodnie z oficjalną nomenklaturą budżetową.

98 Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

	płatności									

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu operacyjnego, należy powtórzyć powyższą część:

• OGÓŁEM środki operacyjne (wszystkie działy operacyjne)	Środki na zobowiązania	(4)	7,300	8,600	10,600	11,650	14,650	14,450		67,250
	Środki na płatności	(5)	2,191	4,769	8,841	10,254	12,110	13,310	15,775	67,250
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy (wszystkie działy operacyjne)		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 6 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6	7,300	8,600	10,600	11,650	14,650	14,450		67,250
	Środki na płatności	=5+6	2,191	4,769	8,841	10,254	12,110	13,310	15,775	67,250

Dział wieloletnich ram finansowych	**7**	„Wydatki administracyjne”

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji (załącznika V do zasad wewnętrznych), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DG: GROW								
• Zasoby ludzkie		0,383	1,740	2,325	2,469	2,541	2,656	12,113
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,005	0,005	0,096	0,097	0,097	0,090	0,390
OGÓŁEM DG GROW	Środki	0,388	1,745	2,421	2,566	2,638	2,746	12,503

		Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DG: ENV								
• Zasoby ludzkie		0,671	1,756	2,227	2,371	2,528	2,656	12,208
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,005	0,005	0,097	0,096	0,097	0,090	0,390
OGÓŁEM DG ENV	Środki	0,676	1,761	2,324	2,467	2,625	2,746	12,598

		Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DG: ENER								
• Zasoby ludzkie		0,713	2,070	2,214	2,214	2,214	2,214	11,639

• Pozostałe wydatki administracyjne		0,005	0,005	0,097	0,097	0,096	0,090	0,390
OGÓŁEM DG ENER	Środki	0,718	2,075	2,311	2,311	2,310	2,304	12,029

		Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DG: TAXUD								
• Zasoby ludzkie		0,000	0,236	0,314	0,314	0,314	0,314	1,492
• Pozostałe wydatki administracyjne		0	0	0	0	0	0	0
OGÓŁEM DG TAXUD	Środki	0,000	0,236	0,314	0,314	0,314	0,314	1,492

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	1,781	5,816	7,370	7,658	7,887	8,109	38,621

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	9,081	14,416	17,970	19,308	22,537	22,559		105,871
	Środki na płatności	3,972	10,585	16,211	17,912	19,997	21,419	15,775	105,871

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Cele szczegółowe:

Nr 1: Zwiększenie zrównoważenia środowiskowego produktów i dostępu do informacji o zrównoważonym rozwoju w całym łańcuchu dostaw
Nr 2: Zachęcanie do tworzenia bardziej zrównoważonych produktów i modeli biznesowych w celu poprawy zachowania wartości
Nr 3: Poprawa stosowania ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych produktów

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty			Rok **2022**		Rok **2023**		Rok **2024**		Rok **2025**		Rok **2026**		Rok **2027 i lata następne**		**OGÓŁEM**	
	PRODUKT															
⇩	Rodzaj[99]	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1[100]			Zwiększenie zrównoważenia środowiskowego produktów i dostępu do informacji o zrównoważonym rozwoju w całym łańcuchu dostaw													
- Produkt	Akty delegowane (przeglądy)	0,300	–		–		7	2,100	6	1,800	5	1,500	5	1,500	23	6,900
- Produkt	Akty delegowane (nowe produkty)	0,800	–		–		4	3,200	6	4,800	4	3,200	12	9,600	26	20,800
- Produkt	Akty wykonawcze (nadzór rynku, niesprzedane towary)	1,000	–		–		1	1,000	1	1,000	1	1,000			3	3,000

99 Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

100 Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cel(e) szczegółowy(e) …”.

Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa			–		–		12	6,300	13	7,600	10	5,700	17	11,100	52	30,700
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2			Zachęcanie do tworzenia bardziej zrównoważonych produktów i modeli biznesowych w celu poprawy zachowania wartości												
- Produkt	Wsparcie na rzecz centrum przedsiębiorczości o	0,500 rocznie	–	–	–	–	1	0,500	1	0,500	1	0,500	1	0,500	4	2,000
Cel szczegółowy nr 2 – suma cząstkowa			–	–	–	–	1	0,500	1	0,500	1	0,500	1	0,500	4	2,000
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 3			Poprawa stosowania ram legislacyjnych dotyczących zrównoważonych produktów												
- Produkt	Projekty wspierające nadzór rynku	1,000 na projekt	–	–	–	–	3	3,000	6	6,000	9	9,000	9	9,000	27	27,000
Cel szczegółowy nr 3 – suma cząstkowa			–	–	–	–	3	3,000	6	6,000	9	9,000	9	9,000	27	27,000
OGÓŁEM			–	–	–	–	16	9,800	20	14,100	20	15,200	27	20,600	83	59,700

[101] Europejskie centrum przedsiębiorczości o obiegu zamkniętym (*European Circular Business Hub*) powinno wesprzeć wymianę doświadczeń pomiędzy podmiotami gospodarczymi w zakresie uwzględniania kwestii związanych z obiegiem zamkniętym w procesie projektowania i wytwarzania produktów.

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych							
Zasoby ludzkie	1,766	5,801	7,080	7,368	7,597	7,839	37,451
Pozostałe wydatki administracyjne	0,015	0,015	0,290	0,290	0,290	0,270	1,170
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	1,781	5,816	7,370	7,658	7,887	8,109	38,621

Poza DZIAŁEM 7[102] wieloletnich ram finansowych							
Zasoby ludzkie							
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym							
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych							

OGÓŁEM	1,781	5,816	7,370	7,658	7,887	8,109	38,621

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

[102] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.3.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	Rok **2022**	Rok **2023**	Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027 i lata następne**
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)						
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	8	28,5	38	42	44	45
w tym DG GROW	0	7	11	13	14	15
DG ENV	4	9	12	14	15	15
DG ENER	4	11	13	13	13	13
DG TAXUD	0	1,5	2	2	2	2
20 01 02 03 (w delegaturach)						
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)						
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)						
Inna linia budżetowa (określić)						
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)[103]						
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)	6	15,5	13,0	9,0	8,0	9,0
w tym DG GROW	4,5	7,5	7	5	4	3,5
DG ENV	0,5	4	4	2	2	3,5
DG ENER	1	4	2	2	2	2
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)						
XX 01 xx **yy zz** [104] - w centrali						
XX 01 xx **yy zz** [104] - w delegaturach						
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)						
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)						
Inna linia budżetowa (określić)						
OGÓŁEM	14	44,0	51,0	51,0	52,0	54,0

XX oznacza odpowiedni obszar polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach DG, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które zostaną przydzielone zarządzającym DG w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

103 CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

104 W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	<u>Urzędnicy:</u> przygotowywanie umów zewnętrznych w celu wsparcia badań przygotowawczych, oceny skutków, oceny norm zharmonizowanych (zakres uprawnień lub odpowiednia ocena, ewaluacja, monitorowanie) nadzór nad badaniami przygotowawczymi, przeglądowymi lub innymi badaniami w ramach przygotowywania planu prac, aktów wykonawczych, aktów delegowanych konsultacje w ramach forum ds. ekoprojektu, konsultacje w ramach WTO, wewnętrzna procedura przyjęcia działania następcze w związku z aktami delegowanymi, w tym zlecanie normalizacji, monitorowanie i publikowanie norm zharmonizowanych wytyczne dla przemysłu w zakresie wdrażania oraz dla organów nadzoru rynku w zakresie działań nadzorczych udział w zadaniach horyzontalnych, w tym w ocenie wyników, przedstawianiu prawodawstwa zainteresowanym stronom, przygotowywaniu briefingów, korespondencji itp. <u>Asystenci:</u> organizacja spotkań (porządki obrad, zaproszenia, administracyjne działania następcze, protokoły, rejestr grup ekspertów) procedury podejmowania decyzji (wprowadzanie do narzędzia informatycznego Decide, zaproszenia do zgłaszania uwag, komitety, przygotowanie dokumentów, w tym redakcja prawna, zamówienia na tłumaczenie i publikację) procedury finansowe (przygotowywanie planu zarządzania, zaproszeń do składania ofert, zamówień na usługi lub odpowiednich ocen, ewaluacji, wniosków o środki na zobowiązania i płatności, sprawozdawczość)
Personel zewnętrzny	nadzór nad badaniami przygotowawczymi, przeglądowymi lub innymi badaniami w ramach przygotowywania planu prac, aktów wykonawczych, aktów delegowanych konsultacje w ramach forum ds. ekoprojektu, konsultacje w ramach WTO działania następcze w związku z aktami delegowanymi, w tym zlecanie normalizacji, monitorowanie i publikowanie norm zharmonizowanych wytyczne dla przemysłu w zakresie wdrażania oraz dla organów

	nadzoru rynku w zakresie działań nadzorczych udział w zadaniach horyzontalnych, w tym w ocenie wyników, przedstawianiu prawodawstwa zainteresowanym stronom, korespondencji itp.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

- ☑może zostać w pełni sfinansowany(a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

Badania, zamówienia publiczne lub projekty wspierające wdrażanie przepisów będą finansowane z istniejących programów i istniejących pul środków budżetowych wspierających realizację polityki w ramach działów 1 i 3 wieloletnich ram finansowych. Nie ma potrzeby przeprogramowywania. Potrzeby budżetowe zostaną uwzględnione w rocznych planach zarządzania i będą realizowane zgodnie ze standardowymi procedurami. Dotyczy to linii budżetowych, które już zapewniają wsparcie na rzecz wdrażania dyrektywy w sprawie ekoprojektu w odnośnych dyrekcjach generalnych: 03.02.01.01 – Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług w przypadku DG GROW 09.02.02 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia" w przypadku DG ENV 09.02.04 Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) – „Przejście na czystą energię" w przypadku DG ENER

- ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając działy i linie budżetowe, których ma dotyczyć, odpowiadające im kwoty oraz proponowane instrumenty, które należy zastosować.

- ☐ wymaga rewizji WRF.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

- ☑ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**[105]	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

[105] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N" należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☑ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
  - ☐ wpływ na zasoby własne
  - ☐ wpływ na dochody inne
  - Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[106]						
		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
Artykuł …								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[106] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.